

LIA ALB

Teatru

LIA ALB

~ TEATRU ~

Copertă: Andreia E. Precub

Redactare și tehnoredactare: Andreia E. Precub

Colecția: *TEATRU*

Coordonator colecție: Andreia E. Precub

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALB, LIA

Teatru / Lia Alb; pref.: Laurian Oniga. - Cluj-Napoca:
Ecou Transilvan, 2013

ISBN 978-973-8099-01-2

821.135.1-2

© Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2013

e-mail: office@edituraecou.ro

telefon: 0745.828.755; 0364.730.441

www.edituraecou.ro

LIA ALB

~ TEATRU ~

Editura Eco Transilvan
2013

LA PORȚILE LUMII

ACTUL I

(Scena este împărțită în două. Partea din stânga e locul Concursului de televiziune, iar partea din dreapta va fi luminată periodic, în momentul câștigării concursului de către unul din personaje. Este de preferat ca partea scenei unde se desfășoară concursul să fie mai amplă, iar cealaltă, mai mică.

Cortina este ridicată de la început, astfel ca spectatorii să fie introduși în atmosferă printr-o muzică liniștită. Muzica se întrerupe brusc, intrând o bătaie de tobe maramureșene (joc din Oaș).

Este luminată scena concursului, unde, dintr-un Glob Pământesc uriaș, se vor extrage numele câștigătorilor.

Pe fundalul stilizat apare o poartă în stil maramureșean (brâncovenesc), ferecată cu multe lacăte. Este luminată slab, iar pe parcurs lumina va câștiga în intensitate.

În colțul stâng, doi mașiniști, oameni de televiziune, joacă table încă de la intrarea spectatorilor în sală. Nu vorbesc, se aud doar zarurile pe tabla de lemn, gesturile lor sunt încete.

Lumina fiind stinsă, în fundal este luminată poarta și cei doi, care joacă implacabil, cu gesturi măsurate. Se aud tobele și dintr-o dată se luminează puternic partea scenei unde se desfășoară concursul.)

PREZENTATORUL TV (*tare, încât să acopere glasul tobelor, cu gesturi largi, teatrale*): Stimați spectatori și telespectatori, încă o dată, postul nostru de televiziune este la dispoziția dumneavoastră prin organizarea Marelui Concurs "La Porțile Lumii"! (*Tobele scad în intensitate și se aud aplauze.*) Vă mulțumim, dragi telespectatori, că sunteți alături de noi, așa cum ați fost întotdeauna. Postul nostru este mereu la dispoziția dumneavoastră... După cum știți din emisiunile noastre și din presă, azi e ziua cea mare, când se vor extrage câștigătorii, norocoșii, aleșii sorții pentru Porțile Lumii... (*încă un gest larg*) Cred că nu e cazul să recapitulăm regulile concursului nostru. Știm că ați trimis, voi, iubitorii, fideliile noștri, cărți poștale cu inscripția PRO UNIVERS, pe adresa noastră, București, Bulevardul Renașterii Naționale, nr. 1, dovadă fiind numărul mare, adunate aici, în Globul Pământului (*aplauze*). Să vină Frumoasa Doamnă, minunata noastră Crainică de la Departamentul de Știri care, cu minunatele ei mânuțe, va extrage numele câștigătorilor.

(Din culise apare o superbă blondă, îmbrăcată într-o rochie albă din șifon, drapată pe corp, și mănuși negre până la cot.)

CRAINICA: Mulțumesc, vă mulțumesc, dragii noștri telespectatori, pentru fidelitatea față de postul nostru, pentru dragostea cu care urmăriți programele noastre, numai pentru dumneavoastră, la dispoziția dumneavoastră...

(Se apropie de Globul Pământului și învârte de o manetă în așa fel încât să se răsucescă bine cărțile poștale aflate înăuntru.)

PREZENTATORUL: Cred că se impune să vă reamintim premiile concursului nostru. Un număr de șapte câștigători vor primi drept premiu o călătorie la Porțile Lumii, precum și frumoasa sumă de zece milioane de lei. Bineînțeles, toate cheltuielile aferente călătoriei, transport cu avionul, cazare,

masă, sunt suportate de noi pentru dumneavoastră (*din nou aplauze*).

(În fundal se aude, din când în când, zgomotul zarurilor celor doi mașiniști lovind lemnul tablei. Frumoasa Crainică continuă să miște maneta Globului.)

CRAINICA: Cei șapte câștigători vor vedea Lumea, vor sta șapte zile la Porțile Lumii, vor beneficia de zborul cu cele mai moderne avioane, cazări la hotel de cinci stele.

PREZENTATORUL: Desigur, totul în șapte zile, pentru cei șapte câștigători. *(Se apleacă, sărută reverențios mâna femeii splendide de lângă el...)* Să începem, nu dorim să vă încărcăm emoțional prea mult, dragii noștri telespectatori, suntem siguri că așteptați cu sufletul la gură să aflați care este primul câștigător al concursului nostru.

(Face un gest de asalt și Crainica stopează mișcarea Globului și, tot cât se poate de teatral, extrage cu mâna înmănușată în negru o carte poștală, care este de preferat a fi multicoloră. În acel moment, tobele bat mai tare, poate peste limită, se opresc brusc, liniștea este spartă doar de sunetul zarurilor pe tablă. Deranjat, Prezentatorul se încruntă la cei doi mașiniști din colț, care însă își continuă în liniște partida. Crainica ține câteva minute plicul suspendat deasupra Globului, apoi îl înmânează Prezentatorului.)

CRAINICA: Și iată, vom afla cum se numește Câștigătorul numărul unu...

PREZENTATORUL *(deschizând încet cartea poștală multicoloră)*: El se numește... este Doamna Ana *(bolborosește)*, casnică, 45 de ani și locuiește *(bolborosește din nou)*...

(Se aud tobele, un joc de lumini, gălăgie mare și brusc se întunecă partea scenei unde se desfășoară concursul și se luminează cealaltă parte.)

Un pat, mai precis o canapea simplă extensibilă, pe care doarme, bine acoperită cu o plapumă modestă, o femeie. Concomitent cu bătaia tobelor, se aud bubuituri în ușa camerei miciuțe. Tot mai tare, tot mai tare. Femeia sare din pat.)

ANA: Stați, oameni buni, ce arde... *(Matură, cam la 45 de ani, destul de plină, cu pieptul mare, o cămașă de noapte ce abia acoperă genunchii rotunzi, dar nu dizgrațioși, papuci de casă gen saboți de lemn plați, părul permanent, acum vâlvoi, încărunțit, o față mai lată, însă cu urme de frumusețe trecută, neîngrijită.)* Stai, frate dragă, că deschid, nu mai bate, că-mi strici ușa, ce naiba.

(Întinde brațele, se scutură, cu pași destul de vioi deschide ușa. Năvălesc vreo patru persoane, femei și bărbați, îmbrăcați modest, unii pot fi în pijamale sau halate de casă.)

În cor)

UN VECIN: Ai câștigat, madam Ana, ai câștigat!

ALT VECIN: Ce noroc pe dumneata, vecino!

O VECINĂ: Să meargă într-o asemenea călătorie pe gratis!

ALTĂ VECINĂ: Nici nu mi-a venit să cred că tocmai una de-a noastră o să câștige...

ANA: Ce strigați așa, de nu vă înțelege omul? Ce tot țipați acolo, că-mi treziți și copiii?

O VECINĂ: Păi bine, femeie, tu te culci o dată cu găinile, nu te mai uiți la televizor?

UN VECIN: Dumneata nu urmărești programele, concursurile, dar te înscrii la ele?

ANA: Ce programe, ce concursuri? (*Dă să-și strângă cămașa de noapte în jurul sânilor într-un gest de apărare.*)

VECINA: Ai câștigat premiul cel mare, zece milioane de lei și călătoria la Porțile Lumii! Auzi tu, norocoaso?

O VECINĂ: Când ai cumpărat cartea poștală?

ANA: De vreo lună, de la poștașul cu ziarele...

UN VECIN: Auzi, frate, ce norocoasă... Și ce faci cu banii?

ANA (*răstit*): De parcă asta te doare pe dumneata, ce fac eu cu banii? Mai bine mă întrebi ce fac cu plozii ăștia de-o fi să plec peste hotare... Cu cine îi las? Cine să le gătească, să le calce? Ce mama supărării, că doar...

O VECINĂ (*sare cu gura*): Haide, nu te fandosi, că sunt mari, se pot descurca și singuri...

ANA: Sunt mari, da' tot mici, habar n-au să încălzească o mâncare ca lumea, d'apoi să o mai și pregătească, ce să zic? (*Pare tristă și își strânge mereu cămașa de noapte în jurul trupului.*) Aoleu, oameni buni, că mă prinserăți nepregătită. Ce ți-e și cu televiziunea asta, te scoală noaptea să te tulbure, nu alta...

UN VECIN (*nemuțumit*): Auziți, fraților, tot ea se căinează, de parcă n-ar ști ce să facă cu atâta amar de bănet...

ANA (*se răstește*): Dumneata să nu te legi de sărăcia mea... Că numa' eu știu cum le învârt pe toate, de când sunt lăsată la

vatră, adică șomeră, ce știți voi cum învârt leul, și pe față și pe dos, doar-doar o ieși ceva de coșnița asta nenorocită...

O VECINĂ (*cu malițiozitate*): Da' unde-i domnu'?

ANA (*pe același ton*): Și ce te privește pe dumneata unde e soțul meu, poate fi oriunde, poate fi și la muncă, și la birt, dacă așa-i place. E treaba noastră...

UN VECIN: Ce ți-e și cu femeile astea, din orice se iau la ceartă, de nu poți să te bucuri, să bei un păhărel... Ce spui, vecino, ne dai de băut, că acu', slavă Domnului, ai de unde...

ANA (*se ridică, apoi caută pe un scaun de la picioarele patului un halat cu buline, îl îmbracă, se îndreaptă*): Băutură nu țin în casă, da' dacă vreți un sirop de zmeură făcut de mâna mea, cu toată plăcerea și, dacă mă gândesc bine, vă fac și niște gustări reci cu telemea și salam.

(*Grupul se înveselește, oamenii comentează: "Auzi, ce noroc pe ea", "Lasă că trage destul, sărmana, cu nenorocitul de bețiv, da' e cam rea de gură"... Ana dispare și se întoarce cu o tavă cu pahare, cu o sticlă de sirop.*)

ANA (*către o vecină*): Te rog, adu dumneata din bucătărie sifonul și apoi ajută-mă să tăiem salamul și telemeaua aia. Cred că ar trebui să le spun și copiilor? Ce vor zice, dragii mamei...

(*Se stinge lumina, se întunecă partea aceasta de scenă și, în bătaia puternică a tobelor, se aprinde partea în care se desfășoară concursul TV.*)

PREZENTATORUL (*în șoaptă, către Crainică*): Nu știu de ce suntem la mâna mașiniștilor ăștora nenorociți, i-am spus

regizorului de platou să-i dea afară, toată ziua bat zarurile și nu se ocupă de-ale lor, auzi? *(Se aud zarurile lovind tabla de lemn și în spate sunt luminați cei doi mașiniști care joacă table.)*

CRAINICA: Fii atent, că intrăm în direct, se termină spotul publicitar.

PREZENTATORUL *(ia mină de mare învingător)*: Și acum, Câștigătorul numărul doi, vom afla cine este fericitul câștigător, alături de Doamna Ana... Cine va mai primi substanțialul premiu și mai ales călătoria la Porțile Lumii... Doamnă *(se întoarce reverențios către femeia de alături)*, aveți onoarea să extrageți cu mânuțele dumneavoastră încă o carte poștală.

(Între timp, Crainica învârte Globul de mai multe ori, manevrând maneta, oprește, extrage cartea poștală.)

CRAINICA: Desigur, stați cu sufletul la gură, stimați telespectatori, și eu am aceleași emoții ca dumneavoastră, suntem alături de dumneavoastră. *(Dă cartea poștală Prezentatorului, care o întoarce și citește conținutul.)*

PREZENTATORUL: Numele celui de-al doilea Câștigător este Vladimir... *(bolborosește)*. Repet, dragii mei telespectatori, Domnul Vladimir din... *(bolborosește)*. *(Bat tobele, se luminează partea din dreapta, concomitent cu trecerea în întuneric a celeilalte.)*

(Un fotoliu modern, cu o măsuță de sticlă, și nu se vede imaginea, doar se aud cuvintele Prezentatorului: "Domnul Vladimir..." Pe fotoliu, tolănit cu spatele la telespectatori, stă un bărbat cam la vreo 50 de ani, care, la pronunțarea numelui Vladimir, râde în hohote. Se ridică apoi, ia o țigară de pe măsuță, o aprinde cu gesturi măsurate, stinge televizorul și continuă să

râdă din ce în ce mai tare. Este îmbrăcat în costum negru, cu cravată, dar în picioare are papuci de casă destul de scofâlciți. După ce se oprește din râs, ia o batistă din buzunarul hainei și își șterge sudoarea de pe frunte. Devine din ce în ce mai îngândurat, stinge nervos țigara în scrumiera de pe masă.)

VLADIMIR: Asta-i culmea, chiar eu, o călătorie pe gratis, de parcă nu am făcut atâtea și atâtea călătorii în lume, tocmai eu... E bine? Dar... Ce vor zice Ei? Vor fi de acord?... Și ce dacă nu vor fi de acord, nu mai depind... nu mai sunt legat... Haide, Vladimire, recunoaște că ți-e frică. Cum adică nu mai ești legat de Ei? Cum adică ești independent? Trebuie să raportezi evenimentul... Fir' ar a dracului de treabă! Ar trebui să sun... În definitiv, de ce să sun?... Ei parcă nu știu? Au aflat poate chiar înainte de... Poate e o înscenare, o nouă misiune...

(Se plimbă nervos de-a lungul și de-a latul scenei, trânteste o carte aflată pe masă, pentru ca apoi să o lovească cu piciorul; pare a juca fotbal cu cartea, până o rupe...)

VLADIMIR: Da' dacă e o înscenare și vor să mă trimită din nou pe același post, când voi scăpa?... Vladimire, în ce rahat ai intrat, încă o dată și încă o dată...

(Se aude țârâitul telefonului. Sare ca ars, așteaptă să sune de mai multe ori, ezită o clipă, apoi ridică receptorul.)

VLADIMIR: Să trăiți, domnule... desigur... Da, da, am urmărit emisiunea... Mulțumesc... Dacă sunt fericit?... De ce n-aș fi fericit?... Mă așteaptă zece milioane de lei. Da, da, și călătoria, și călătoria, în cele mai bune condiții (*își șterge din nou fruntea*)... În cele mai bune condiții... Da, vă ascult... Ce fac cu firmele... Dacă m-am gândit? Ei, nu lipsesc eu mai mult de vreo șapte-opt zile... Am un adjunct pe cinste... Îl știți dumneavoastră... Cum? Sub

îndrumarea dumneavoastră... Cum am spus, îndrumare? Control, control... Control absolut... Ce se întâmplă? E pe vine... Fiți liniștit, e pe vine, în aceleași condițiuni... Când să ne vedem... A! Da? Desigur, cum ordonați, pardon, cum ziceți... La șapte?... E foarte bine, până atunci termin și eu treaba. Ha... Ha... (*Stă și ascultă atent, deși fața a prins o mască rea, dură... Râde forțat, hidos, chiar...*) Dacă știi bancul cu pescarul și cărămida? De-abia aștept să mi-l spuneți dumneavoastră... (*Brusc, convorbirea se întrerupe.*)

VLADIMIR (*se așază din nou în fotoliu, cu spatele spre spectatori*): E o combinație nouă. Nu le-am spus când am cumpărat cartea poștală... Mai bine nu o luam, că scăpam de încă o belea de șapte zile (*oftează*)... (*Se îndârjește și vocea devine din ce în ce mai sigură.*) În definitiv, ce îmi pot cere, să supreveghez niște amărâți... Am făcut-o de atâtea ori în condiții mai rele, acu' mă plimb pe banii Statului... (*din nou îngrijorat*) Oare este totuși posibil să fi aranjat Ei cu cartea poștală? Să fie numele meu? Atunci înseamnă că și Crainica aia frumoasă e și ea... De ce n-ar fi și ea? Frumoasă, prezentabilă, numa' bună de... ha, ha, ha. O fi și cea de la Sport... (*Râde din ce în ce mai tare, tot mai sigur de el, din sticla de pe masă își toarnă în pahar câteva degete de whisky... Îl dă pe gât dintr-o dată și își mai toarnă încă o dată...*) Ar trebui să fac câțiva pași... Aerul îmi limpezește mintea asta spurcată... (*Dă să plece, când descoperă că e în papuci de casă.*)

VLADIMIR: Am îmbătrânit, grijania mă-sii de viață... Rar, clar, cu atenție, cumpătare, siguranță... (*pare să repete versuri dintr-o poezie*), cumpătare, siguranță, stăpânire de sine, curaj, eleganță... (*Își aranjează cravata, vestonul, încalță o pereche de pantofi de sub masă. Se ridică, se privește în oglindă, scoate un piaptăn din buzunarul interior al hainei și își piaptână de mai multe ori părul pe spate.*)

(Încet, încet, scena se întunecă. Se aud din nou tobele, o dată cu luminarea părții stângi a scenei.)

PREZENTATORUL: Nu vrem să vă punem răbdarea la încercare și mai ales să nu abuzăm de timpul dumneavoastră, dragii noștri telespectatori, așa că vom trece cât se poate de repede la nominalizarea celui de-al treilea Câștigător. Doamna mea, purcedeți, vă rog, la extragere.

(Crainica zâmbește larg, își aranjează o mănușă în așa fel încât să nu rămână nicio cută, dă părul pe spate într-un gest plin de eleganță studiată. Învârte din nou maneta Globului. Între timp, se aud zarurile celor doi mașiniști. Prezentatorul se schimbă la față, face un gest cu mâna în semn de "tăceți... liniște...", zâmbește stânjenit telespectatorilor. Crainica pare a se opri, însă, îndemnată de un alt gest al Prezentatorului, continuă să manevreze maneta. Extrage apoi o altă carte poștală, pe care o flutură câteva clipe, citește numele câștigătorului.)

CRAINICA *(cu urme de nervozitate în glas – tobele se aud mai tare)*: Următorul câștigător al Marelui Premiu, al călătoriei spre Marea Lume, este Domnișoara Mari-Ana... *(bolborosește)*, din... *(bolborosește)*.

PREZENTATORUL *(vizibil nervos, repetă și el)*: Câștigătorul, de fapt, câștigătoarea, este Domnișoara Mari-Ana, din... *(aplauze)*, dragi spectatori și telespectatori.

(Încet, încet, se stinge lumina, cei doi șoptesc, mai precis, Prezentatorul aproape că o îmbrânțește.)

PREZENTATORUL: Și acum, spotul publicitar cu sponsorul nostru, cel care va finanța, alături de alții și, bineînțeles, de postul nostru de televiziune, Marea Călătorie... *(vizibil enervat,*

șoptește): Tu, fată dragă, nu anunți câștigătorul, asta o fac eu, de ce te bagi unde nu-ți fierbe oala, vrei să iasă un rahat din emisiunea asta? Uiți că la noi se cere profesionalism, ori te crezi și deșteaptă dintr-o dată?...

CRAINICA (*jignită, dă să părăsească scena*): Pe mine te rog să nu mă jignești, eu am câștigat postul prin concurs, nu prin pile, sau știi dumneata ce alte manevre de culise. Eu, eu am muncit din greu ca să ajung aici (*dă să plângă*)...

PREZENTATORUL: Hai, ce faci scene, fată dragă, că ți se strică fardul, sunt nervos și eu, de s-ar termina cu bine și emisiunea asta... De fapt, mă enervează mașiniștii ăștia, care nu ascultă de nimeni. Cine a mai pomenit să joace table aici, în culise?

(Încet, încet, scena se întunecă în liniște.

O cameră de cămin studentesc, trei paturi, o dezordine cumplită, în fiecare pat stă cocoțată câte o studentă. Cearceafuri mototolite, pături pe jumătate pe jos, pe o sfoară atârână lenjerie intimă la uscat, pe un perete, o oglindă mare, ovală. Una dintre fete își face pedichiura, alta ascultă muzică tolănită pe spate, cu casetofonul în urechi, bâțându-se în ritmul melodiei, o a treia, cu ochii în tavan, încearcă să se odihnească.)

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN: Nu stingeți odată lumina, fetelor, că ne apucă miezul nopții, și eu mâine am colocviu la licență...

STUDENTA CU CĂȘTILE: Cu ce deranjez, dragă, că doar muzica îmi urlă numai mie în timpane, dacă chiar vreți, stingeți-o... Din partea mea...

MARI-ANA: Terminați, găștelor, că mai am o unghie de pilit, și... *(sare din pat)* Ce-ați zice, fetelor, de-o raită la Arizona, să tragem o bere, o cafea, mai agățăm și noi ceva la ziua de azi?...

STUDENTA CU CĂȘTILE: Ce, ești nebună, fato? La ora asta?

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN: Ideea nu e rea, da' eu am mâine nenorocitul ăsta de colocviu, dacă nu iau licența, mă mănâncă ai mei, nu mai pot să mă mai țină încă un an... Și așa le-am golit buzunarele...

MARI-ANA: Pe dracu'! Noi am predat lucrările și vrem să mergem la lucru. La lucru, nu la întins mâna *(ironic)*. Aoleu, că m-am tăiat! V-am spus să terminați cu prostiile. Haideți mai bine să tragem ceva pe noi și direcția la agățat...

(Se aude zgomot, apoi vocea Prezantatorului: "Câștigătoarea este Domnișoara Mari-Ana, din...")

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN: Auzi, Mari-Ana, e vorba de tine...

MARI-ANA *(mai atentă)*: De mine, cu ce ocazie, dragă?

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN: Ia taci... Te pomenește pe tine, câștigătoarea concursului ăluia de la televizor, Mari-Ana, ai mâncat rahat, fetițo... Ce mai, ești câștigătoare...

(Studenta care ascultase muzică devine mai atentă, ia căștile din urechi, sare din pat. În același timp, sar toate trei din pat. Sunt îmbrăcate – Mari-Ana, în slip și sutien, Cea cu căștile, într-o cămășuță de seară foarte scurtă, iar Cea cu ochii în tavan, în pantaloni trei-sferturi mulați pe corp și maieu multicolor.)

MARI-ANA (*deschide ușa camerei de cămin*): Ce se aude, fetelor? Cine a câștigat?

VOCI: Mari-Ana, de la Medicină, tu, norocoaso... Hai, dă-ne de băut, ieșiți, fetelor, din bârlog, haideți la benchetuit...

(*Râsete, voci amestecate, țipete de bucurie*)

MARI-ANA (*rămâne câteva clipe pe gânduri, dintr-o dată chiuie cât o țin puterile*): Am câștigat, am câștigat!

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN (*mormăie*): S-a zis cu prezentarea mea de mâine, da' dă-o dracului de prezentare, mai bine să tragem un chef... Fetelor, pe cai!

STUDENTA CU CĂȘTILE (*râde veselă și scotocește într-o cutie, răstoarnă conținutul pe pat, apoi trage pernele pe jos, rămâne în patru labe*): Unde le-oi fi pus?

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN: Ce cauți, zăpăcito, hai să ne îmbrăcăm să mergem în oraș, ce scotocești acu'!

STUDENTA CU CĂȘTILE (*foarte preocupată, iritată*): Caut țigările alea, știi tu. Întotdeauna le dosesc de nu mai știu pe unde sunt.

MARI-ANA: Chiar că aș vrea și eu vreo două fumuri. Găsește-le, că năvălesc nebunele de pe coridor peste noi, hai, că-ți aduci tu aminte unde le-ai pus joia trecută...

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN: Nu vă înțeleg, idioatelor. Viitoare doctorițe, și voi prizați, halal medicină!

MARI-ANA: Din curiozitate, și visul vine...

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN (*peste măsură de serioasă*):
Vă îmbolnăviți, și atunci vă puteți căca pe toți anii ăștia de chin,
pe examene, pe tot...

MARI-ANA (*către cea cu căști*): Lasă-le dracului de țigări, fac
cinste, că tot voi primi zece milioane de lei (*țipă la ușă*): Cine vrea
un coniac, bere – peste juma' de oră, în fața căminului,
încolonarea!... (*se întoarce către cele două*): Ce mai, atâta bănet
n-au avut ai mei niciodată, și trag ca doi proști de-o viață. O să
pun deoparte câțiva ca să-mi cumpăr un post de rezident în
spital, și-apoi...

STUDENTA CU OCHII ÎN TAVAN: De atâtea ori am încercat să
vă spun că nu se poate cumpăra orice credeți voi...

MARI-ANA: Se poate, nu se poate, eu nu am timp de
împărțit firul în patru. Nu am timp de pierdut, vreau să...

STUDENTA CU CĂȘTILE: Poți să și rămâi în străinătate dacă
vrei.

MARI-ANA (*rămâne câteva clipe pe gânduri*): Nu-i exclus nici
asta, dacă apare vreunul cu bani suficienți, care să mă ajute la
recunoașterea diplomei în lume. Nu mai am chef să dau niciun
fel de examene în plus. Țsta (*iși mângâie trupul*) și ăsta (*arată
ostentativ spre cap*) sunt armele mele.

(*Se aude hărmălaie pe hol, cele trei fete se îmbracă. Mari-Ana
trage peste costumul de baie o rochie scurtă înflorată, se apleacă și
scoate de sub pat o pereche de sandale cu toc exagerat de înalt.
Studenta cu căști își scoate cămașa de noapte și își trage o pereche
de blugi peticiți și o cămașă în carouri. Studenta cu ochii în tavan,
mai pudică, se trage într-un colț și își pune o bluză albă lungă peste
pantalonii foarte lipiți de corp.*)

MARI-ANA (*bolborosește, în timp ce se îmbracă*): Ce noroc pe capul meu, să mă plimb pe gratis... Or să se bucure ai mei, va trebui să le las o parte din bani, n-am ce face... Licența, of, și licența asta, va trebui s-o amân pe toamnă, poate prind o ocazie acolo și pun mâna pe un boșorog cu bani. Mai știi... (*șipă*) Haideți odată, ce vă fâțâiți atâta!

(Se întunecă, în partea cealaltă se luminează.

Prezentatorul face un gest larg spre Crainică, ea extrage și cea de-a patra carte poștală multicoloră. Crainica i-o predă repede, fără niciun gest afectat, parcă ar vrea să se scape de o sarcină enervantă. Ambii sunt indispuși, se aud tobele, zarurile, vacarm.)

PREZENTATORUL (*foarte tare, depășind zgomotele tobelor*): Următorul câștigător al concursului este Domnul Ieronim, mai precis părintele Ieronim.

(Tobe bat, zarurile se lovesc din ce în ce mai repede de tabla de lemn. Scena se întunecă brusc și se luminează în cealaltă parte.)

(Pe un pat stă întins un tânăr, chiar scheletic, cu trăsături aristocratice, păr lung, prins cu o bentiță la spate, ochi mari încercănați. E acoperit cu o pătură din păr de cămilă. Privește spre un televizor invizibil. Lângă pat, pe un fotoliu, o femeie în vârstă, modest îmbrăcată, în straie nici de orășeancă, nici de țărancă. Fustă destul de lungă, bogat încrețită, o bluză albăstrie și un jerseu de lână cu nasturi mari. Părul lins, prins într-un coc pe ceafă. Cârpește ceva în poală și, din când în când, ridică ochii spre ecranul invizibil.)

IERONIM: Se anunță câștigătorul, mai lasă cârpitul, mamă, fii și dumneata atentă...

MAMA: Aud eu și fără să mă uit, mai am de cârpit fața asta de pernă.

IERONIM: Lasă fața de pernă, uită-te...

MAMA: Crezi că vei câștiga? Visezi, dragul meu... Nu are rost să ne amăgim, chiar dacă vei câștiga, nu știu dacă boala te lasă să pleci așa departe...

IERONIM (*trist*): Știu că voi câștiga, și asta îmi aduce mulțumire...

MAMA: Bine că am reușit să vindem casa cu bani frumoși și să ne găsim apartamentul ăsta mare la parter, aproape de spital. Ne-a ajutat Bunul Dumnezeu. Nu și-a întors fața de la noi (*lăcrimează*), deși...

IERONIM: Nu grăi cu păcat, mamă. Domnul e în noi, și atunci e și cu noi, mereu... (*Se ridică încet, se așază pe marginea patului.*)

MAMA: Da' ne-a ajutat să-l găsim pe doctorul ăla inimos care te-a primit în programul de dializă, mi-a dat și mie un post de infirmieră la spital...

IERONIM: Binecuvântat fie numele Lui, mamă dragă. El a sădit în inima doctorului dragostea de oameni, puterea de a dăruia. Îți aduci aminte că m-a primit la dializă fără comentarii, deși se știe cum procedează alte ființe ce își spun oameni.

MAMA: Cum să uit, dragul meu... și tu, un fir de credință... (*Se așază și ea pe marginea patului și mângâie încetșor mâna băiatului.*)

IERONIM: Hai să le lăsăm deoparte... Nu-ți fac bine nici dunitale, nici mie...

MAMA: Așa cum nu-ți face bine nici concursul ăsta nenorocit. De ce să încurci lucrurile acu', când s-au așezat cât de cât...

IERONIM (*se scoală brusc din pat, se îndreaptă, e îmbrăcat într-o pijama albă cu mâneci largi, care ascunde slăbiciunea exagerată a trupului*): Nu încurc nimic, mamă...

(*Se aude vocea Prezentatorului: "Următorul câștigător al concursul este Domnul Ieronim..."*)

Femeia sare de pe pat, își frământă mâinile, îndreaptă cutele fustei, trage de pulovăr, se așază din nou în fotoliu. Ieronim, într-un gest de mulțumire mută, rămâne drept, cu fața luminată...

Se sting luminile, iar în partea cealaltă a scenei, luminată din nou, apare Prezentatorul, vizibil obosit, enervat.)

PREZENTATORUL (*către cei doi mașiniști*): Nu terminați odată cu jocul ăsta? Ne deranjați pe noi, se pot auzi zarurile în emisie. De la început voi vă distrați, iar noi muncim ca proștii...

(*Apare și Crainica, veselă, vioaie, își aranjează o cută invizibilă a mănușii.*)

CRAINICA: Intrăm în emisie, dragule, hai că mai avem de tras trei cărți și apoi, către casă, că se face târziu.

(*Prezentatorul dă din mână a pagubă spre cei doi care nu-l bagă în seamă și, galant, sărută mâna femeii.*)

PREZENTATORUL: Unde te grăbești, frumusețe? Poate bem și noi un pahar împreună, un martini sau un whisky? Ce preferi?

CRAINICA (*se maimuțărește, afectată*): Desigur, desigur, maestre, da' scuză-mă, nu pot astă-seară, mă așteaptă o masă în familie.

PREZENTATORUL: Masă în familie pe dracu'... Ai tu un aranjament cu altcineva, da' lasă că tot te prind eu! (*Râd amândoi. Din culise se aud tobele. Ambii se pregătesc, tușesc, își dreg vocea.*)

PREZENTATORUL (*astupând glasul tobelor*): Iată că am trecut de jumătatea drumului, iubiții noștri telespectatori. Drumul cel mare, teribila călătorie prinde contur prin pasagerii săi. Să nu-uităm pe Ana, Vladimir, Mari-Ana și Ieronim, care și-au ocupat locurile în avion, locurile de VIP-uri, locuri dăruite cu atâta generozitate de studioul nostru.

CRAINICA: Îmi permiteți să procedez ca întotdeauna și să trecem la extragerea celui de-al cincilea ocupant al locului din salonul cu VIP-uri...

(*Ea învârte Globul, extrage cartea poștală, o dă cu aceleași gesturi elegante și largi.*)

PREZENTATORUL: Câștigătorul nostru se numește Domnul Iulian, are 60 de ani și este avocat... Uraaa! pentru domnul avocat, care, prin prestața și prestigiul său, va da greutate expediției noastre!

CRAINICA: Să nu uităm că alături de Doamna Ana, de Domnișoara Mari-Ana, care este studentă, de Domnul Vladimir, unul dintre întreprinzătorii de după Revoluție, și de Sfinția Sa Ieronim, avem și un avocat printre câștigători.

PREZENTATORUL: Încă o dată, iubiți telespectatori, Câștigătorul numărul cinci, fericitul câștigător al sumei de zece milioane de lei și al Marii Călătorii, este Domnul avocat Iulian...

(Scena se întunecă, tobele bat, apoi se întrerup brusc și se aude vocea Prezentatorului în partea luminată din dreapta.)

VOCEA PREZENTATORULUI: ... Domnul avocat Iulian...

(În fața televizorului, așezați pe un colțar modern, cu țigările aprinse în mână, stau avocatul Iulian și soția sa, ambii în haine de casă, el cu un demihalat de mătase, puțin jerpelit, ea, într-un capot cu multe volănașe semitransparente, mișcă mereu piciorul încălțat în papucii roz, cu tocuri înalte.)

SOȚIA: Te procopsiși și de data asta, Iuliane. Ca să vezi, tot peste el a dat norocul...

(Iulian rămâne câteva minute perplex, își revine repede și stinge țigara în scrumiera de pe măsuță, se ridică în picioare, face câțiva pași, se așază din nou, își aprinde încă o țigară, trage cu nesaț câteva fumuri.)

IULIAN *(vizibil emoționat și evervat, în același timp)*: Niciodată nu ai știut, femeie, să-ți alegi rolul potrivit. Mereu ai fost o deplasată de prost gust și...

SOȚIA *(strident)*: Sigur, sigur, n-am mai fost pe măsura domnului avocat, deputat, mare politician!

IULIAN: Lasă, să nu ne certăm din nou, mai bine adu o șampanie, să sărbătorim evenimentul.

SOȚIA (*tot pițigăiat*): Crezi să am de gând să sărbătoresc călătoria ta de unul singur prin lume, în timp ce eu stau acasă ca o toantă?

IULIAN (*izbucnește în râs*): Lasă, lasă, puișor, că îți aduce tăticul ceva frumos de pe-acolo...

SOȚIA (*dă din mână a pagubă*): Halal să-mi fie, că nu prea m-am ales eu cu multe din avocatura și deputăția ta. Tu, cu principiile tale, nu ai reușit să faci rost nici măcar de o locuință ca lumea, ce să mai vorbesc de altele... Da' stai, că am de gând să aduc șampania, dacă îmi promiți ceva...

IULIAN: Ce, scumpete? (*gata să-i sărute ceafa*)

SOȚIA (*se ferește*): Îmi dai mie cele zece milioane de lei și suntem chit...

IULIAN (*stă pe gânduri câteva clipe*): Ți le dau, cu o condiție: dacă îmi spui, da' sincer, te rog, ce ai de gând să faci cu ele? Fără minciuni, că te prind.

SOȚIA (*încet*): Prinzi tu pe naiba, nu pe mine... (*tare*) Desigur că îți spun, mămicule, uite, schimb vechitura asta de colțar, mobila de dormitor, și îmi iau și o blană de nurcă, că madam Florescu o are de vreo șase ani și știi tu, iubitele, că îmi doresc atâta o blană... (*visează*)

IULIAN (*se prinde cu mâinile de cap, încet*): Turcu' cu tichie de mătase... (*tare*) Bine, bine, ia-ți o blană, pisicuțo, da' una mai ieftină nu se poate?... că știi tu că avem și altele de rezolvat...

SOȚIA (*enervată*): Ei, dragă, că astea nu le poți tu achita din onorarii... Ți-am spus de atâtea ori că ești un nepriceput,

degeaba făcuși facultate, degeaba ai și doctoratul, nu te știi descurca la afaceri...

IULIAN (*se indispune și el*): Tu îți bagi nasul în meseria mea... ori, slavă Domnului, că trăiești mai bine decât atâtea altele... Da' nu știu de ce ne enervăm acum, lasă că vedem noi ce facem, important e să pot lăsa eu cauzele și să pot pleca.

SOȚIA (*sare de pe canapea*): Asta-i culmea! Tu și pârlitii tăi de clienți, măcar de-ai avea vreo firmă mai de Doamne-ajută. Babe și moși amărâți care își revendică pământurile și idioți care își cer averile înapoi de la Stat. De parcă Statul poate da de pomană oricui cum i se năzare...

IULIAN: Acu' te bagi și în politică...

SOȚIA: Pot să spun ce vreau, că și în politică aș fi avut mai mult succes decât tine... Oricum, tu tot bați la mașina aia de scris rablagită, în loc să-ți fi cumpărat cu calculator ca lumea... Da' apropo, dragă, de ce te-ai înscris din nou în alt partid, dacă te convinseseși de murdăria politicii? (*mulțumită, își mișcă vârful pantofului*)

IULIAN: Credeam că aici, măcar aici, doctrina... adevărul... (*nervos, își trage vestonul pe mâneca greșită, apoi și-o caută pe cea potrivită*)

SOȚIA: Hai, du-te și adu șampania, să facem odată planurile...

(*Lumina se stinge și în partea luminată din stânga scenei
Prezentatorul își drege vocea câteva clipe.*)

PREZENTATORUL: A sosit momentul în care vom afla numele penultimului câștigător al concursului nostru... Cinci persoane au ocupat locurile învingătorilor, ale milionarilor... Să-l cunoaștem, deci, și pe al șaselea...

(Crainica, după ce întorsese Globul de câteva ori, cu aceleași gesturi puțin cam obosite, scoate cartea poștală, o dă Prezentatorului, cei doi mașiniști joacă în continuare table și se aud zarurile pe masă, tobele se pornesc, astupă zgomotul zarurilor.)

PREZENTATORUL: El este, este... este... este Doamna Vivi-Ana, 35 de ani, om de afaceri, proprietara unei case de modă... să-i vedem numele. Al Casei de Modă... desigur... *(Crainica zâmbește la bâlbâiala Prezentatorului.)*

CRAINICA: Desigur, o casă de modă renumită, care, cu gust și delicatețe, le îmbracă pe doamnele noastre.

(Tobele bat și lumina se stinge încet, cei doi se retrag într-un colț, nervoși.)

PREZENTATORUL: Era să o fac de oaie, nu știu ce dracu' m-a apucat. De vină-s numai mașiniștii ăștia care mă deranjează. Ce naiba, aici comandă mașiniștii? Nu-i poate pune nimeni la punct?

(Crainica îl mângâie pe spate, se gudură pe lângă el, el bombăne tot mai tare: „Mașiniștii, să termine mașiniștii...”

Între timp, se aprinde lumina în partea dreaptă.

Mai multe oglinzi mari prinse de pereți, câte o canapeluță joasă, în colțuri, și trei femei care probează toalete în fața oglinzilor.)

MANECHINUL NR. 1: Rochia asta e prea strâmtă. Ori m-am îngrășat eu? Ce ziceți, fetelor?

MANECHINUL NR. 2: Da' de unde, dragă, e tocmai potrivită pentru seară, cum zice Madam Vivi-Ana... O asemenea rochie arată ce urmează după miezul nopții în alcov. Nu-i așa?

MANECHINUL NR. 3: Alcovul lu' Madam... Nu pomeniți de el, că ne dă pe ușa afară...

MANECHINUL NR. 1: Iar nu înțelegi sensul cuvintelor, ești tot o fată de la țară îmbrăcată în rochii scumpe, mai cizelează-te, dragă...

MANECHINUL NR. 3: Oi fi eu de la țară, da' am mai bună purtare decât voi două la un loc... Toată ziua bârfiți. Vă sfătuiesc să o lăsați în pace pe Madam, că de nu...

MANECHINUL NR. 2: ...Ce faci, ne torni, mironosițo? De când ai pus picioru-n casa noastră, în sanctuarul bunului simț și al gustului desăvârșit (*se maimuțărește în fața oglinzii imitând*) s-au cam bramburit toate... Prea le știe toate Madam, prea ni le toarnă când ne e lumea mai dragă...

MANECHINUL NR. 3: Asta cu turnătoră nu ține la mine... Poate voi, că știu eu de unde v-a adunat Madam pe toatele.

MANECHINUL NR. 1 (*iși pune mâinile în șold, uită de poza studiată din oglindă*): Fir-aș a dracului... Auzi cine se leagă de originea noastră... Auzi tu... Se leagă de părinții mei, nenorocita, că-i bag mâinile-n păr...

MANECHINUL NR. 2 (*se așază între cele două, care erau mai-mai să se încalere*): Lăsați, fetelor, că știm fiecare de unde venim

și ce facem... Suntem o trupă de animatoare plătite gras de Madam... Nu ea ne face rost de băieți cu bani? Și nu orice fel... Barosani, secretoși, discreți, cu pretenții de milionari...

MANECHINUL NR. 3: Gata, gata, fetelor, să lăsăm lucrurile așa cum sunt, ne aduc o mulțime de bani. Să-i dea bunu' Dumnezeu sănătate lu' Madam, că acu' pot să strâng mărci și dolari pentru apartament...

MANECHINUL NR. 1: Auzi, proasta, ce face cu mălaiul...

MANECHINUL NR. 2: Nu e proastă deloc, mai bine decât tine, care prăpădești o mulțime pe parfumuri și toalete de proastă calitate.

MANECHINUL NR. 1: Auziți... ia stați puțin, tembelelor... Parcă spune numele lu' Madam la televizor...

(Se aude vocea Prezentatorului: „Doamna Vivi-Ana, 35 de ani... proprietara unei case de modă...”

Toate trei dispar, fug în culise, se aud voci, țipete de bucurie, râsete, intră Madam Vivi-Ana, o femeie splendidă, îmbrăcată într-un taior impecabil, și după ea, buluc, cele trei manechine.)

MADAM VIVI-ANA: E o șansă nesperată pentru voi, fetelor. Voi putea să mă inspir din toaletele străinătății, după linia lor, după bunul lor gust cizelat de ani de cultură și civilizație, după...

MANECHINUL NR. 3: Să știți, Madam, că și noi ne bucurăm alături de dumneavoastră, e o binecuvântare cerească, Bunul Dumnezeu îi ajută pe cei buni...

(Manechinul nr. 1 și nr. 2 își dau coate și bufnesc în râs. Madam se face că nu le aude, își ia o poză studiată în fața oglinzii, își aranjează nițel fusta.)

MADAM VIVI-ANA: Și voi, cele două fete mai mari, nu vă bucurați?

MANECHINUL NR. 2: Auzi vorbă, cum să nu ne bucurăm și noi, am avea obrazul să nu ne bucurăm? Se poate, Madam?

MANECHINUL NR. 1: Nu de altceva, da' ne pică și nouă foloase zdravene din povestea asta... Vom avea toalete mai moderne, clienți mai cu bani...

MANECHINUL NR. 2 *(îi dă un cot în coaste, în șoaptă)*: Taci, proasto, nu știi că asta nu se spune față de Madam?

MANECHINUL NR. 1: De ce, că tot știe toată lumea? Ce facem noi...

MANECHINUL NR. 2: Știe, da' se face că nu știe... Ce dracu', vrei să intrăm la închisoare toate trei, în frunte cu Madam?

MADAM VIVI-ANA *(continuă să se admire în oglindă)*: Nu căutați gâlceavă, că asta aduce pagubă... Desigur că voi renova Casa, voi cumpăra un set de materiale noi, și poate mai angajez o fată... Am auzit că traseistele alea sunt teribile... Au arta drumului în sânge...

MANECHINUL NR. 3: Vai, Madam, nici să nu încercați așa ceva. Sunt niște curve ordinare, au tot felul de boli, ne duc firma de râpă, dacă luați una ca ele... *(Speriată, se uită întrebător către celelalte două.)*

MANECHINUL NR. 2: Din contră, Madam, ca întotdeauna, are dreptate... Avem nevoie de ceva nou...

MADAM VIVI-ANA: Sunt convinsă că fetele care au curajul să ia șoseaua între picioare sunt deștepte și curajoase. Am văzut câteva manevrate de un pește la parcare din drumul spre Vest. Una chiar că avea clasă... Cu picioare din umeri și sâni de madonă...

MANECHINUL NR. 2: Lăsați pe mine... Mă ocup eu de chestiune... Ce facem, o punem să prezinte moda la parada din toamnă?

MADAM: Nu te pripzi, fetițo, să o vedem, să o educăm... Deocamdată sunt fericită că iau drumul Lumii... Îmi lipsea o excursie, și mai ales reclama cu care mă aleg pe gratis... Vă dați voi seama ce înseamnă pentru Casa noastră reclama pe cel mai audiat post de televiziune?

MANECHINUL NR. 3: Ce, ne vor da și pe post?

MADAM: Da' de unde, dragă (*iritată*), e suficient că se va vorbi de Casa noastră de Modă, de bunul nostru gust, de toaletele noastre...

MANECHINUL NR. 2 (*în șoaptă*): De parcă nu știe lumea ce facem noi în culise...

MADAM VIVI-ANA (*auzise*): Da, știe lumea... De altfel, v-am interzis să deschideți acest subiect în prezența mea... Prin aluzii, se poate, da' nu direct... Nu am de gând să mă împotmolesc chiar acum... Se va da drumul și legii stabilimentelor, și atunci, în legalitate, în deplină legalitate...

MANECHINUL NR. 3: Așa cum ziceți dumneavoastră...

(Celelalte două zâmbesc mânzește, se așază pe o canapea; Madam rămâne în picioare, în fața oglinzii, e din ce în ce mai sigură, mai dreaptă, caută gesturi cât mai elegante, poze studiate...)

MADAM: Voi lipsi vreo zece zile, trebuie de îndată să-mi pregătesc o serie de toalete noi... Doamne, am atâtea pe cap... *(devine prețioasă, chiar caraghioasă)*

(Lumina se stinge încet.

Se aprinde lumina în partea stângă, o dată cu tobele care bat în ritm alert, mașiniștii joacă table îndrăcit, un vacarm infernal. Prezentatorul își șterge fruntea transpirată. Crainica se agită nervos în jurul lui.)

PREZENTATORUL: Să se termine și emisiunea asta „live”... Sunt peste măsură de obosit, nu știu de ce am obosit atâta pentru un simplu concurs. Ai observat, era să stric totul, sau, mă rog, aproape totul, înainte?

CRAINICA *(afectată)*: Da’ de unde, maestre, dumneavoastră le dregeți în ultima clipă, le potriviți de minune în așa fel...

PREZENTATORUL: Lasă, nu mă mai peria pe degeaba... Sunt obosit, nervos, mașiniștii ăștia mă calcă îngrozitor pe bătăture. Las’ că le vin eu de hac când le e lumea mai dragă... *(se înveselește la un gând, ridică tonul)*: Haide, să intrăm în emisie, să-l anunțăm și pe ultimul câștigător, și apoi către casele noastre sau la un coniac bun, poate *(către Crainică)*, ce zici, frumoaso?

(Se face liniște câteva secunde, cei doi se pregătesc.)

PREZENTATORUL: Iată, dragii mei telespectatori, stimate doamne și domnișoare, stimați domni, care ne urmăriți, la

această oră din noapte... momentul de vârf al emisiunii noastre maraton a sosit, vom afla cine este ultimul câștigător al Marelui Premiu de zece milioane de lei, și mai ales al fenomenalei excursii LA PORȚILE LUMII!

(Crainica își face meseria, învârte Globul, face gesturile elegante de rigoare și extrage ultima carte poștală, o dă Prezentatorului.)

CRAINICA: Vă mulțumesc și eu că ați avut răbdarea să ne urmăriți, să fiți alături de noi... *(zâmbește larg)*

PREZENTATORUL: Ultimul câștigător este Dumitru... 63 de ani, locuitor al satului... Nu se identifică prin nicio ocupație, dacă asta e dorința sa... Desigur, dorințele voastre sunt lege pentru noi. Deci, Câștigătorul al șaptelea este Domnul Dumitru, care va ocupa ultimul loc în avionul spre Porțile Lumii...

(Ritmul tobelor sună drăcește, încet-încet se sting luminile și se aprind în partea dreaptă.)

Dumitru și Ginerele se cinstesc cu un pahar de vin roșu. Se aude vocea Prezentatorului: "Ultimul câștigător este Dumitru... locuitor al satului..."

GINERELE *(sare de pe scaun)*: Auzi? Auzi? Am câștigat... Tocmai noi am câștigat... Am reușit. Am spus eu că vom câștiga... Și dumneata, care te împotriveai... M-ai luat peste picior când am cumpărat biletul de concurs...

DUMITRU *(șugubăț)*: Da' tot eu am pus banii...

GINERELE: Asta nu se discută. Ca de obicei, dumneata ești cu finanțele, că de aceea ai fată și așa un ginere...

DUMITRU: Lasă asta... Tu ai ales și eu am câștigat grămada asta de bani... Ai ales o dată bine, da' acu' să te văd... Ce mă sfătuiești să fac cu ei?

GINERELE (*aparte*): Lasă că nu cad eu în capcană... (*tare*) Ne luăm un tractor nou, că rabla scârțâie din toate încheieturile... Știi doar cum am cumpărat-o de la licitație...

DUMITRU: Atunci se împrăștia, se distrugeau toate cele... Oamenii aveau trebuință să-și verse amarul, să-și toarne furia. Rablă, da' ne-a fost de mare folos... Cu tine, care ești un meșter bun...

GINERELE: Ai de gând să mai pălăvrăgim mult despre licitații, despre furie, sau facem planuri? N-ai de gând să vorbim despre câștigul ce ne-a picat hodoronc pe masă? Te gândești că o să vezi lumea? Că doar nu știu să fi plecat mai departe de capitala județului...

DUMITRU: Nu mi s-a arătat să plec până acu'...

GINERELE: Vezi, interesează-te de fondurile sapard, sau cum le-o spune... Că doar avem și noi dreptul la ajutor nerambursabil (*teatral*)... să punem pe picioare agricultura particulară... Noi suntem țărani... (*cântă*) Noi suntem țărani...

DUMITRU (*șugubăț*): Iar te avânți... M-oi interesa eu și de fondurile celea, și dacă o fi să fie, poate reușim...

GINERELE (*îl întrerupe*): ...reușim să luăm o combină ca lumea, de să pice satu în fund când o vedea-o....

DUMITRU: Ce mașinărie grozavă... că am văzut-o la italianu'... ăla de cumpără pământul neterminaților... Auzi... Să vândă pământul...

GINERELE: Știi bine că n-au de nici unele să-l lucreze... Să-l scurme cu degetele? Ce să facă?

DUMITRU: Să se târască în genunchi, dacă se cere, da' pământul nu se vinde... Ori n-ai învățat nici asta?...

GINERELE: Am învățat eu multe, da' stai nițel... Care va să zică pleci? Văz că te-ai hotărât... Și eu? Eu trebuie să samăn... Singur... (*bolborosește*)... sămânța o avem cumpărată... semănătoarea e reparată... Ce lipsește tractorului?... Mai nimic, asta se rezolvă... Da' momentul? Când e momentul? Când se pune sămânța în brazdă, că asta el știa întotdeauna... El...

DUMITRU: Bolborosești ca babele duminica după amiaza la uliță... Spune ce te macină și hai să ne interesăm de unde se ridică banii, că vreau să te las cu un tractor nou, dacă tot plec atâta cale...

GINERELE (*aparte*): El întreabă, să știu că a înțeles unde mă împotmolesc... (*tare*) Acu' mă momești cu tractorul nou... Ce-ar fi să ridicăm banii și să facem o calculație... Dacă nu ajung de combină, și asta e sigur, poate e mai bine să renunțăm la călătorie... Mai obținem niște bani și îi adăugăm pe lângă premiu...

DUMITRU: Nu asta te roade pe tine... Spune lucrurilor pe nume, cum îi stă bine unui bărbat...

GINERELE (*furios*): Află că mă tem să aleg momentul... Când să pun sămânța în brazdă?... Asta nu prea știu...

DUMITRU (*stă cu mâinile rezemate de genunchi, rar*): Pământul nostru vorbește, da' trebuie să înveți să-l asculți... Să știi să-ți lipești urechea de brazdă și el îți va spune când e pregătit să primească sămânța...

GINERELE: Mai lasă-mă cu filozofia... Concret... când? (*se agită ... își mai toarnă un pahar de vin*)

DUMITRU: Dacă nu ai trecut de clasa întâi, se poate și la grădiniță... Uite cum faci, băiete... Te întinzi, te faci una cu pământul și dacă-l simți călduț după înghețul de azi-iarnă, atunci să știi că s-au pus primele vreascuri pe focul pământului și e numa' bun pentru începutul coptului... Te întinzi azi, te întinzi mâine, da' nu pierzi vremea... Dacă iubești pământul, o să simți căldura dulceagă de primăvară ce se ivește din adâncuri...

GINERELE: Și atunci...

DUMITRU: Atunci pornești tractorul și-i dai drumul să tai brazda...

GINERELE: M-oi descurca eu...

DUMITRU: Taman asta să nu faci... Nu să te descurci... Să înveți... Și-ți mai spun ceva... Vezi că atunci când pământul e pregătit să primească sămânța înflorește și porumbarul...

GINERELE: Mai știam eu că e un semn...

DUMITRU: E bună la ceva și călătoria asta... Să ne deslușim fiecare de unul singur... Eu pe drumurile lumii și el lipit de pământ...

GINERELE: Și cum o fi cu... înflorește porumbarul?

DUMITRU (*rar*): O fi ea cumva, că n-o fost niciodată să nu fie...

ACTUL AL II-LEA

(Scena este unică, o singură parte, porțile din fundal sunt mai aproape, se văd mai clar, în fața lor sunt șase scaune și un pat pliant, toate așezate alandala. Se aud zgomote și apar pe rând...

Mari-Ana îl însoțește pe Ieronim, care e destul de slăbit, aproape că se târăște, intră în scenă împreună cu Dumitru și Ana.)

ANA (*încet, către Dumitru*): Ție nu ți se pare că băiatul ăsta e cam slab de vână, nu știu de ce a mai venit, să ne încurce pe-aici...

DUMITRU: Taci, femeie, că știe el mai bine ce face. Voi, muierile, băgați de vină și bodogăniți fără niciun rost.

ANA: Eu nu mă bag în oala nimănui, da' e destul de bolnav și își poate face mult rău.

MARI-ANA (*care trage cu urechea*): De ce nu vă vedeți de ale voastre?

IERONIM (*care s-a așezat pe pat, fără a fi culcat*): Oameni buni, doar v-am spus înainte de plecare, și vouă și celor de la televiziune, că sunt bolnav, că am nevoie de un tratament special. Am vrut chiar să nu plec. Și voi și Prezentatorul ați strigat în gura mare că trebuie să fim cu toții, să plecăm cu toții, că lipsa unuia la apel ar da peste cap toată povestea asta de doi bani (*dă trist din mână*)...

DUMITRU: De ce de doi bani, băiete?

IERONIM: Știi și dumneata că ne-am așteptat la cu totul altceva.

VIVI-ANA (*care intrase vijelios în scenă*): Desigur, domnule Ieronim, aveți dreptate, și-au bătut joc de noi. Una s-a spus acasă, și alta s-a întâmplat aici. Și drumul, ce să zic, o pacoste, o bătaie de joc. Au spus că vom fi VIP-uri. Ce mai VIP-uri, că dacă era compartiment de bagaje în avion, acolo ne-ar fi pus...

ANA: Doamna are dreptate, să nu cumva să avem mai multe bagaje, de parcă noi am căra țara în geamantane (*râde*)...

IERONIM: Și Ei, cei Mari, Stăpânii... Cred că le știu pe toate, Cred că ne cunosc apăsând pe butoane. Asta m-a mâhnit cel mai adânc. Ei, tocmai ei...

MARI-ANA: Asta m-a deprimat și pe mine, vorba fie, puține lucruri mă deprimă în așa hal.

DUMITRU (*șugubăț*): Domnișoara, cu atâta experiență...

MARI-ANA: Matale, nene, să-ți vezi de tractoarele și mașinile cu care scurmi pământul și să mă lași în pace... Crezi că n-am observat că te uiți la picioarele mele? Ce, nu-ți plac? Nu sunt frumoase? (*Își întinde picioarele de sub fusta mini, pe care o mai și ridică nițel, de aproape că i se văd bikinii.*)

IERONIM: Potolește-te... Nu-i frumos ce faci.

MARI-ANA: Și tu să-ți vezi de cele sfinte, și lasă-mă pe mine, că știu eu ce fac.

ANA: Toate la vârsta lor știu ce fac... Le citesc pe fetele astea, nu-i așa, Madam?

VIVI-ANA: Sunt ele tinere, da' știu ce vor.

IERONIM: Îmi pare nespuse de rău că am semănat discordie între voi, nu asta era intenția mea... Nici vorbă... *(Se întinde resemnat pe pat și pare a se ruga. Se ridică, totuși)*: Mă gândeam la ordinea pe care ne-au impus-o în acele audiențe particulare. Ni s-a spus, de cum am ajuns la hotel, că trebuie să intrăm în ordinea decisă de Ei, în zilele fixate de Ei, la ora fixată de Ei.

VLADIMIR *(care intrase în scenă din partea opusă)*: Ce-și închipuie Ei, că suntem niște marionete? Că pot face cum vor Ei? Că am venit aici să fim păpuși cu arcuri?

IULIAN *(apăruse și el, tot din partea stângă)*: Bine zice! Țin să vă amintesc că acasă nu era vorba de niciun fel de audiențe, de niciun fel de prelegeri sau mai știu eu ce... Am știut, sau cel puțin eu așa am înțeles, că e vorba de o excursie la Porțile Lumii, suportată de un post de televiziune cu largă audiență, că mai primim și zece milioane de lei, și cam atât... Ce părere ai, Dumitre?

DUMITRU: Și ce dacă au mai pus în program și audiențele sau poveștile astea? Cu ce vă supără?

VIVI-ANA: Pe mine, cu nimic! Din contră, mi se pare o excelentă ocazie să mă fac cunoscută... Am adus și un catalog cu creațiile mele vestimentare, bineînțeles...

ANA: Mai lasă-ne, Madam, cu creațiile dumitale... Eu, una, nu aș purta nici una din rochiile pe care le-ai desenat acolo... De fapt, nici bani să le cumpăr nu cred că aș avea...

VIVI-ANA: Dumneata ești o femeie modestă... Cu anumite posibilități...

ANA: Să nu te dai la posibilitățile mele, că le știu eu și pe ale tale!

DUMITRU: Terminați, muieri cu gură mare... Nu de asta am făcut atâta cale, ca să vă aud pe voi certându-vă pentru țoale!

VIVI-ANA: Și dumneata, care ar trebui să fii cu scaun la cap, nu înțelegi ce importantă e haina, ea îmbracă slăbiciunea omului, ascunde ce are de ascuns și arată ce are de arătat.

IULIAN (*îi sărută mâna reverențios*): Aveți dreptate, stimată doamnă. Haina are menirea să ascundă ce are de ascuns, mai bine decât o facem noi înșine.

VLADIMIR: Ce să mai ascundă, Madam... Că ai dumneata destule de ascuns și fără catalogul ce-l porți în brațe...

VIVI-ANA (*jenată*): La ce vă referiți, domnu' Vladimir?... (*Se înțeapă subit, cu voce ascuțită*): De fapt, dumneata ne tot urmărești pe fiecare, ce facem, ce zicem, nu m-aș mira dacă nu ne-ai și înregistrat până acu'...

VLADIMIR: Nu te mira de nimic, doamna mea... Da' să lăsăm gluma, știi că am admirat noile dumitale modele... Au o linie cu adevărat nouă... Nasturii îmbrăcați în piele dau o notă originală stofei și chiar carourile...

MARI-ANA: Aș dori și eu un asemenea pardesiu... Poate că din cele zece milioane voi avea posibilitatea să-mi cumpăr. Îmi faceți o reducere, Madam Vivi-Ana?

VIVI-ANA (*protector*): Desigur, fetiço, desigur...

IULIAN: Ar fi mai potrivit să ne lămurim ce e cu ordinea de intrare la audiențe, că asta era în program astăzi, și apoi să ne vedem de ale noastre...

ANA: Să ne putem vedea de program, că n-o să stăm împreună toată ziua... Aici am venit să vedem, să ne cultivăm...

VLADIMIR: Nu vorbi anapoda... Dumneata numa' de cultură n-ai nevoie.

ANA (*jignită*): Ai avut dreptate că ăsta ne urmărește pas cu pas... Nu am scăpat nici aici de ochiul protector al mamei Securități? Ce spuneți, domnu' Vladimir?

VIVI-ANA: Desigur, am observat firea iscoditoare a domnului Vladimir, mă rog, fiecare cu slujba sa. Ce ne mai poate face mama Securitate, cum îi spui tu?

IULIAN: Ce, ați uitat?

DUMITRU (*așezat pe un scaun, cu mâinile adunate pe genunchi*): Asta nu se poate uita. Da' nu te supăra, domnu' avocat, nici să tot bătem apa în piuă cu fosta Securitate, cu ce a fost, cum a fost, să ne tot plângem de suferințe și umilințe, n-are niciun rost. Mai bine am sta cu capul ăsta pe umeri să ne vedem de ale noastre... Acum contează...

IULIAN: Atâta vreme cât unele lucruri n-au fost dezvăluite, cât ascundem adevărul, cât mințim din nou istoria...

DUMITRU: Pe mine să mă lași în pace cu discursuri de alegeri, nu-mi arde să te ascult. E o pierdere de vreme, și tocmai de asta nu am chef acu'...

IULIAN (*din ce în ce mai înfierbântat*): Poate dumneata nu ai nevoie de un adevăr pe care, oricum, îl cunoști foarte bine... Dar tinerii (*arată spre Ieronim și Mari-Ana*) trebuie să învețe că adevărul e unul singur și suntem datori să-l spunem în gura mare, nu să-l cocoloșim pe la colțuri...

MARI-ANA: Ce să vă spun, mă doare undeva de adevărul vostru... Eu știu una și bună: că voi absolvi facultatea și că îmi va fi greu să-mi cumpăr un post, să mitui vreun șefuleț, să mă descurc de una singură în noua tranziție (*râde cu capul dat pe spate*).

IERONIM: A spune adevărul este o datorie... Poate mai mult decât o datorie...

(*S-a ridicat din pat, și-a dat părul pe spate, face un gest larg, când, din colțul scenei unde era așezat, un bătrân cu o colivie de porumbei lasă un porumbel să zboare...*)

VLADIMIR: Ce naiba caută și bătrânul ăsta, ne urmărește de la început... Acu' s-a pus să dea drumul la păsări... Ar trebui să mă informez mai bine...

VIVI-ANA: V-am spus eu, ăsta e omul cu informațiile...

ANA: De fapt, ce-l interesează pe el, pe voi... De altfel, ce fac eu, e treaba mea, numai a mea. Nu vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala (*izbucnește în râs*). Știi, Madam Vivi-Ana, așa le spun copiilor când sar peste cal.

DUMITRU: Lăsați omul în pace... Iar ați uitat de unde am plecat... Ne convine ori ba ordinea?

IULIAN: Voi ați văzut ce minunat zbura pasărea asta albă?

VIVI-ANA (*ironic*): Că doar n-om fi romantici, avocatule?

IERONIM: Și ce dacă... Cu adevărat, pasărea parcă s-a ridicat peste lacătele Porților. O clipă am avut impresia că le-a desfăcut în zbor...

(Mari-Ana se străduiește să privească urmele zborului. Îl ajută pe Ieronim să se așeze pe pat, îl oblojește, pune, eventual, câteva comprese pe fruntea tânărului.)

VLADIMIR: Lăsați pasărea, că doar n-om umbla după păsări prin țări străine... Ce spui, bade...

DUMITRU: Aici ai nimerit-o, băgărețule!... Hai să ne hotărâm odată ce facem... Acceptăm ordinea domnilor ăstora mari, ori le-o băgăm pe gât pe-a noastră? Ori ne luăm catrafusele și plecăm câtă casă fiecare, fără niciun fel de audiențe?

VLADIMIR: Propun o ședință cu supunere la vot...

IULIAN: Tu ești contaminat de tot, frate dragă... Nu mai știm decât de ședințe și supuneri la vot...

DUMITRU: Domnu' avocat, mai mult încurci lucrurile. Când așa, când altfel. Ești un tip alunecos, și mie nu-mi place să port patine vara.

VIVI-ANA: Bade, dumneata simplifici lucrurile, și mie mi se pare că nu înțelegi ce se întâmplă aici.

IULIAN: Madam, fiecare cu părerea lui. Eu cred că omul a surprins momentul. Trebuie să ne hotărâm ce facem, că altfel ne prinde noaptea aici, la Porțile ăstora, fără să luăm nicio hotărâre.

ANA: Da, nu avem timp de pierdut. Eu, cel puțin, am atâtea de făcut!

MARI-ANA: Și Ieronim nu se simte prea bine, ar fi cazul să vă hotărâți în vreun fel.

(Ieronim urmărește porumbelul, pare a se ruga.)

VLADIMIR: Iar vă băgați, femeilor. Sunt de acord cu dumneata, deși știu eu unde te grăbești...

ANA: Dumneata le știi pe toate. Dacă le știi așa de bine, începe ședința asta, să votăm ordinea de zi și basta...

IULIAN *(indignat)*: Ordinea de zi... V-am spus eu, până și femeia asta de bun simț e contaminată cu vorbe de lemn.

DUMITRU: Gata, domnu' avocat, să-l lăsăm pe domnu' Vladimir în pace.

(Vladimir așază scaunele în cerc, se oprește câteva clipe lângă patul lui Ieronim, dă din mână a pagubă, și cu un gest pofteste personajele să ia loc pe scaune. Se așază unul câte unul la întâmplare. Mari-Ana aruncă din când în când o privire spre patul lui Ieronim. Apoi, își aprinde o țigară. Iulian, de asemenea, apoi și Vivi-Ana.)

VLADIMIR: Deci, care sunt propunerile. Primo: Ce spuneți? Ne întoarcem acasă, nu mai acceptăm umilința acestor fanfaroni, cu ordinea lor cu tot, cu modul în care înțeleg a ne impune... cu...

ANA: Huo, tovarășu' președinte, că așa nu mai terminăm azi.

VLADIMIR (*vexat*): Bine, bine, grăbito. Ați înțeles, deci, plecăm acasă sau rămânem în varianta lor? Cine e pentru plecarea acasă?

(Toți se privesc.)

DUMITRU: Că doar n-ați prostit. Să plecăm fără niciun rost. Cum să plecăm așa, cu coada între picioare? Nici vorbă. Dacă tot am venit până aici, rămânem. Vom spune că intrăm cum vrem noi, la ceasurile când ne cade bine...

IULIAN: Sigur că e o prostie să plecăm după atâția kilometri de zbor, după ce avem fiecare ceva de spus mărimilor ăstora...

VIVI-ANA: Nici nu se pune problema întoarcerii acasă!... Cum adică? Să nu realizăm prezentarea de cuviință?

MARI-ANA: Cum naiba să plecăm? Ce, ați înnebunit, oameni cu scaun la cap, cum vă pretindeți?

VLADIMIR: Cine votează pentru întoarcerea acasă?

(Nici unul nu ridică mâna.)

VLADIMIR: Deci, problema asta nici nu se pune. Ca atare, să trecem la vot pentru problema a doua a ordinei de zi.

DUMITRU (*se așază din nou cu mâinile sprijinite pe genunchi, râde hâtru*): Vitejii iau cu asalt pădurea, să fugă iepurii.

IULIAN: Am înțeles că nu suntem hotărâți a accepta ordinea lor, programarea, cu alte cuvinte. Ea ne impune ca Dumitru să intre primul, apoi eu, femeile, după aceea Vladimir și părintele ultimul.

IERONIM: Toate au o ordine, toate au o socoteală.

IULIAN: Nu am de gând să accept fără niciun argument ordinea lor.

DUMITRU: Nici socoteala lor... Ce ziceți, Madam Vivi-Ana?

VIVI-ANA: Fără glume de prost gust, țărane. Și nu întrerupe vorbitorul.

ANA: Mă înscriu și eu la cuvânt. Mai bine să nu supărăm gazdele. Nu suntem la noi acasă. Știți cum e pe țărâm străin, dictează stăpânul casei.

VIVI-ANA: De acord. Ce rost are să ne contrazicem pe nimic? Dacă tot rămânem, să jucăm după regulile lor.

IULIAN: N-am de gând să joc după nicio regulă. De altfel, ar trebui să ne trateze ca pe niște musafiri.

DUMITRU: Uite, pleosc... Ce musafiri cu curul rupt și cizme găurite...

VLADIMIR: Indiferent cum, regulile sunt stabilite de Stăpâni, domnu' avocat, și trebuie să recunoaștem că Ei sunt Stăpânii. Noi...

DUMITRU: Noi, trepădușii... Asta acum, că mâine, mai știi...

VLADIMIR: Să supunem la vot. Cine e pentru ordinea lor?

(Ridică mâna Ana, Vivi-Ana și Dumitru. Împotriva ridică mâna Vladimir, Iulian și Mari-Ana, care își arată picioarele spre Porți, în gesturi obraznice.)

VLADIMIR: Stați, fraților, că suntem trei la trei...

DUMITRU: Păi, tovarășe președinte, ați uitat de părintele nostru?

(Ieronim este privit de toți.)

TOȚI: Cum votezi, părinte?

IERONIM *(rar)*: După voia Domnului.

VLADIMIR: Fără parabole. Clar, da ori ba.

IERONIM: Nu înțelegeți, omule? Domnul a dorit să fim aici, El hotărăște cum vom intra.

IULIAN: Cum adică? Ei, Stăpânii, sunt glasul Domnului, după părerea ta?

IERONIM: Dumitru a spus o vorbă: acum Ei, mâine, noi...

DUMITRU: Și cum azi nu e mâine...

IERONIM: Să ne supunem legii Domnului.

MARI-ANA *(îngrijorată, dintr-o dată)*: Ție ți-e rău... Nu vezi că ești ultimul pe listă? Vei rezista până atunci?

IERONIM: Cu voia Celui de Sus și prin mine, trebuie să rezist. Trebuie să rezist...

(Din colțul scenei, bătrânul ia colivia de porumbei, mai dă drumul unei păsări albe, încet se lasă întunericul.)

(Scaunele sunt tot în aceeași poziție ca în prima parte. La fel și patul pliant. Dumitru, Ana și Vivi-Ana conversează.)

ANA: Sunt cam obosită, am dormit prost azi-noapte.

VIVI-ANA: Da' de unde, ai venit târziu din oraș. Nu știi unde lipsești în fiecare seară. Mă cam pui pe gânduri...

ANA: Am fost pe o bancă, în fața hotelului...

VIVI-ANA: Se poate, însă nu prea cred. Mă rog, treaba dumitale ce faci. Important e că a doua zi ești prezentă la raport.

DUMITRU (*hâtru*): O fi având și ea, femeia, întâlnire cu dragostea pe meleaguri străine.

ANA: Nu te da la mine, că nu ține... Am doi copii de crescut și nu-mi stă capul la prostii. La voi, la țară, mai umblă femeile pe înserat după potcoave de cai morți, că la mine, în bloc...

DUMITRU: La voi, în cutiile 'celea de beton, o fi totul în ordine, nu mai dai de dragoste, nici fătucă să fii... Nu te supăra, da' mie unul mi se pare că umbli după ce n-ai acasă...

ANA: Rămâi cu ale tale, că nu mă deranjează.

VIVI-ANA: De ce te-ar deranja... E firesc ca o femeie în puterea vârstei să mai aibă o aventură, două...

DUMITRU: Ce tot face domnu' avocat de le tot vorbește ăloră (*arată spre Porțile Lumii*)... Domnii, între ei, au întotdeauna multe vorbe de spus, cât despre fapte...

VIVI-ANA: Dumneata ai stat destul de puțin în audiență. Chiar... De ce nu ne povestești ce ați discutat?

DUMITRU: Te privește cu adevărat, ori vrei să-ți mănânci vremea cu ofurile mele?

ANA: Ofurile... Cât despre ofuri...

VIVI-ANA: Niciodată nu ai vorbit de ofurile dumitale, deși sunt convinsă (*stă o clipă pe gânduri*), sunt convinsă că ai destule. Și asta știi de unde se vede?

ANA: Vrei să te întreb de unde?

DUMITRU: Păi nu înțelegi că vrea să-ți dea o lecție cucoana asta?...

VIVI-ANA: Râdeți voi! Hainele vorbesc uneori mai mult decât omul...

DUMITRU (*neatent la conversație, privind mai mult spre bătrânul din colț, care se pregătește să dea drumul încă unui porumbel*): Da' unde e Iulian, de ce o fi stând atâta?

ANA: Nu ne-ai lămurit despre audiența dumitale... Ce te-au întrebat? Despre ce ați vorbit acolo după Porți?

DUMITRU: După cum știți, am intrat pe porțița aia mică din colț, m-au primit apoi într-o sală mare cât o biserică și m-au întrebat care sunt problemele mele... Eu, la început, le-am spus că nu prea am neazuri de povestit în biserică, apoi, văzând că nu se lasă și mă tot trag de limbă, am spus ce am crezut de cuviință să știe niște Stăpâni ca Ei. Că nu avem destui bani să ne cumpărăm mașini de lucrat pământul, că de-abia ne ajung banii

să acoperim cheltuielile recoltei și să punem câte ceva deoparte...

ANA: Da' Ei? Ți-au dat vreo dezlegare?

DUMITRU: Da' de unde, stăteau acolo ca niște popi muți în fața lui Dumnezeu... Mai bine cântau o priceasnă, că tot era mai mult decât tăcerea aia grea... Tocmai de aceea am încetat să mă mai plâng și am început să laud anapoda câmpia mea dragă, râul meu tulbure, de unde ar trebui să adap pământul în anii de secetă, să laud casele noi ce se ridică la țară... Ei, aici, drăcia dracului, unul de părea Mai-Marele m-a oprit. A spus doar „Destul”, și asta clar, pe românește... M-a cam supărat vorba asta, că nu s-a născut el om care să-i spună lu' Dumitru „Destul”... Da' am înțeles că Ei știau că acu' bat câmpii, și le era și lor lehamite de gogomăniile mele. Cam asta a fost, dară, tot erați curioase în a afla.

VIVI-ANA: Tot întrebați de Iulian, da' unde sunt micuța și turnătorul nostru?

ANA: Mititica e la spital, cu Ieronim. Nu se simțea bine... Vedeți, oameni buni, nu știu cum a reușit zvăpăiata asta să se lege de un neputincios. Nu părea pe gustul ei...

VIVI-ANA: Când dragostea vorbește...

ANA: Le știi tu mai bine... taine de alcov și atâtea altele
(trage cu ochiul către Dumitru).

(Intră în scenă Vladimir și Mari-Ana.)

VLADIMIR: Auziți, oameni buni, ce pretinde aiurita asta? V-a spus și vouă?

VIVI-ANA: Ce să ne spună, dragă? Că e îndrăgostită? Asta se vede de la o poștă...

VLADIMIR (*agasat*): Da' de unde... Amărâtul ăla de popă se simte rău. Se pare că nu mai răspunde la programul de dializă sau așa ceva. Ca atare, e necesar un transplant.

DUMITRU: Adică, să-i dea cineva un rinichi bun în locul celui bolnav?

MARI-ANA: Da, dar imaginați-vă că cei din clinică acceptă să-i facă operația pe gratis, lipsește doar donatorul...

DUMITRU: Cum, n-au ei puși deoparte rinichi pentru greutatea așa de mari?

VLADIMIR: Nu te băga și dumneata unde nu te pricepi. Nu-i destul că se îndură de un amărât cu o operație care ar costa mii de dolari, că acceptă să i-o facă pe degeba, mai pretinzi și un rinichi cât ai zice pește pentru un popă din Răsărit?

MARI-ANA: Tu întotdeauna ai murdărit tot ce atingi!

ANA: Are dreptate, mititica. Mereu ne urmărești, ne spionezi... Ce, nu ai și tu probleme de rezolvat, ale noastre sunt date în capul tău. Ori ce mama supărării?!

VIVI-ANA: Da, da, am impresia că mi-a scotocit și mie prin bagaje. E curios să afle ce am în catalogul cu modele de toamnă, probabil.

VLADIMIR (*râde în hohote*): Modele, pe naiba. Poate o colecție de trupuri tinere numa' bune de pus pe tarabele milionarilor...

VIVI-ANA (*roșie, indignată, se mișcă în cerc*): V-am spus că-mi scotocește prin bagaje? Ce cauți, dragă, în intimitatea omului? Mai lasă-ne în pace, să respirăm și noi un gât de libertate...

(*Între timp, din colțul scenei, omul cu porumbei trimite spre Porți un porumbel alb, nu-l bagă nimeni în seamă.*)

VLADIMIR: Mă atacați, cucoanelor... Vă dați la mine? Amândouă sunteți bune de pus în ramă, de să se roage pruncii la biserică (*râde, din ce în ce mai tare*)... Ano, unde lipsești tu în fiecare după-masă, până seara târziu?... Îmi poți spune? Ce faci în acele case de milionari? Aduni dolari pentru zile negre, mămico... Ce părere îți faci tu dacă cineva binevoitor ar informa familia ta, pe bărbat și pe copii?

(*Ana sare cu pumnii, îi cară câțiva în spate, apoi cu unghiile sare spre ochii bărbatului. Dumitru o oprește, puternic.*)

DUMITRU: Stați, oameni buni, că ne facem de miru' lumii, aici, la Porțile ei... Vreți să se adune curioșii, să-și bată joc de noi? Nu suntem și așa de batjocura ăstora de aici? (*Foarte furios, dă câteva și femeii, și lui Vladimir.*)

(*Vivi-Ana rămâne stană de piatră și se strânge lângă Mari-Ana. Dintr-o dată, Mari-Ana izbucnește în plâns și se ghemuiește la pământ. Vivi-Ana se lasă și ea și încearcă să o mângâie.*)

VIVI-ANA: Lasă, fetițo, sunt brambureli de oameni maturi fără minte...

DUMITRU: Te ferească Dumnezeu când oamenii copți dau în mintea pruncilor sau a nebunilor!...

(*Cei doi se scutură, se îndreaptă.*)

MARI-ANA: Așa și este, nici măcar nu v-a interesat de viața lui Ieronim, nu m-ați lăsat să termin ce aveam de spus, v-ați pus pe bătaie (*mai încet*)... Cred că așa avea nevoie de câteva boabe...

ANA (*care o auzise*): Termină, doar ne-ai promis la plecare că nu te mai droghezi... Că te lași...

MARI-ANA: Între voi, animalelor, cum pot să...

ANA: Dacă vrei să știi, tu, mai ales, că de ăștia nu-mi pasă, uite, îți spun ce fac și unde lipsesc după-amiezele până seara târziu.

(*Cei trei, atenți, o urmăresc.*)

ANA: Da, da, printr-o româncă plecată de mai mulți ani din țară, am obținut adrese de oameni cu stare care au nevoie de o femeie de nădejde să le strângă putorile din case. Eu le curăț murdăria și primesc bani frumoși pentru asta (*izbucnește în lacrimi*)... Așa, domnu' Vladimir, ăsta-i adevărul... Totul, pentru câțiva dolari... Da, Madam Vivi-Ana, vreau să cumpăr și eu câteva lucrăsoare noi pruncilor mei (*plânge în continuare*).

MARI-ANA: Sunt convinsă că le va face plăcere copiilor dumitale...

(*Se lasă o liniște grea, câteva minute.*)

MARI-ANA: Mă lăsați să spun ce am de spus?

DUMITRU: Da' zi odată, fătuco, vorba lungă, sărăcia omului...

MARI-ANA: Deci e nevoie de un rinichi. Rinichiul aparține unui om, unui donator, însă ei nu au găsit pe nimeni... Au apelat la noi... Să ne facem testele, să se vadă dacă vreunul este potrivit.

IULIAN (*care apăruse, între timp, și asistase la spusele fetei*): Adică așteaptă să donăm un rinichi? Cui?

DUMITRU: Ai venit la țanc, domnu' avocat. Părintele se simte rău și are nevoie de ajutorul nostru frățesc (*râde strâmb*). Țștia de aici îi fac operația pe gratis, da' n-au om care să-și dea un rinichi... Dumneata vrei?

IULIAN: De ce tocmai eu?

DUMITRU: Nu numai dumneata, și tu, femeie, și dumneata, cucoană, și tu, turnător de forjă...

VLADIMIR: Și dumneata, înțeleptul pământului...

MARI-ANA: Eu am făcut testul, dar nu se potrivește. Sângele meu nu e compatibil... Dacă ați vrea să faceți și voi testul...

VIVI-ANA: Să se mutileze, care va să zică...

ANA: Să rămână olog pe viață...

IULIAN: Destul de greu, ca juma' de om...

VLADIMIR: Ce poveste complicată... Ca să vezi, asta nu era prevăzut...

DUMITRU: Eu mă duc cu tine, zvârlugo. Hai să ne ducem la spital. La muncile pământului sunt primit și cu un rărunchi.

(Cei patru discută... nu se înțeleg vorbele.

Cei doi, Mari-Ana și Dumitru, trec pe lângă omul cu porumbei, vorbesc ceva între ei, se înțeleg cu omul cu porumbeii prin semne, Dumitru ia colivia, scoate un porumbel, îl mângâie în mâini și apoi îl dă fetei, care îl mângâie, la rândul său, și apoi îi dă drumul.)

(Scaunele sunt toate la locul lor, în picioare conversează Iulian, Vladimir și Vivi-Ana.)

VIVI-ANA: Drept să spun, mă așteptam să ia cataloagele, să le placă modelele mele.

VLADIMIR: Mai mult fetele Casei, Madam! Nu crezi?

VIVI-ANA: Dumneata mă necăjești (*flirtează chiar*)... Dacă aș pune-o pe o fată de-a mea să-ți înveselească serile de iarnă când stai la telefon și aștepti ordinele șefului?

VLADIMIR: De unde știi? Cum stau lângă telefon? Singur, zici?

VIVI-ANA (*prinde curaj*): Da, da, singur, acrit și sătul de toate, doritor de un trup de femeie, cu buze și sâni tari... Facem târgul?

VLADIMIR (*se trezește*): Te crezi tare, Madam...

IULIAN: Trebuie să recunoști că doamna are stil...

VIVI-ANA (*vizibil încântată*): Mersi, domnu' avocat... Ce mai, omul cu carte se simte de la o poștă... (*către Vladimir*): Dumneata se pare că prea ești încorsetat de secrete, spionaj...

Mă întreb dacă ai vizitat vreun parc, vreun magazin, de când suntem aici...

VLADIMIR: Pleosc... De parcă de astea îmi arde mie...

VIVI-ANA (*pare a nu-l băga în seamă*): Dacă mi-am dorit excursia asta pentru o posibilă publicitate a Casei mele, apoi tot atât de adevărat este că visam la magazine elegante... spectacole de gală... De mică răsfoiam albumele de artă... Frumosul, linia care odihnește ochiul, culoarea potrivită...

VLADIMIR: Te pomenești că de astea ai vorbit și acolo... (*arată spre Porți*).

VIVI-ANA: Și despre asta, și mai ales despre dorința noastră de a vedea lumea (*se transfigurează, pare a se înălța*)... Poți să nu crezi, domnu' securist, da' am avut curajul să le spun că înaintea nu puteam pleca în lume, că nu ne lăsați voi... Acu', nu ne lasă Ei...

VLADIMIR: Au și ei un regim de securitate... Au și ei interesele lor...

IULIAN: Interese în a ne umili pe la porțile ambasadelor, unde cerem cu capul plecat o viză, o învoire de vizită...

VLADIMIR: Parcă n-ai ști ce au făcut ai noștri după '89 pe aici... Au ajuns să fure și lebede din parcul împărătesc...

IULIAN: Asta au făcut-o unii. Nu înseamnă să ne înfiereze pe toți...

VIVI-ANA: Tocmai de astea le-am povestit...

IULIAN: Îmi dorisem și eu să pot vizita lumea, am reușit să plec în vreo trei delegații când eram deputat, într-o excursie de câteva zile pe malul mării, la templele grecești... Cam atât...

VLADIMIR (*scapă*): Eu am fost plecat de câteva ori în misiune...

VIVI-ANA: Recunoști ce hram porți, carevasăzică?

IULIAN: Aici nu e vorba de a recunoaște. Problema e mult mai complicată decât am vrea noi...

VLADIMIR: Nu am nevoie nici de acuzare, nici de apărare. Eu le știu pe ale mele destul de bine, încât să nu mă ascund după degete.

VIVI-ANA: Siguranța asta te dă de gol. Cine se dă mare, are fisuri și chiar găuri în suflet.

IULIAN: Să-i judecăm pe aceia care au slujit la mama Securitate...

VIVI-ANA: Și mai slujesc încă...

IULIAN (*înfuriat puțin*): E greu să le judecăm mantaua de securist, atâta vreme cât nu le știm faptele.

VIVI-ANA: Dumneata, avocate, le răstălmăcești ca la procese, de nu mai știe omul care e albă și care e neagră...

IULIAN: Din contră... Tot faptele ar trebui să vorbească și în cazul nenorociților de securiști. Un turnător ieftin care, fără nicio justificare, și-a oferit serviciile Securității doar pentru a-și vărsa răutatea, spunând ce faci dumneata după perdeaua cu fetele alea,

știind foarte bine că nu te atingi de siguranța Statului prin taine de alcov, un asemenea specimen merită să-l lovești cu ouă stricate în piața publică...

VIVI-ANA: Și el, și alții ca el...

IULIAN: Mai sunt și un alt fel de securiști, poate și un alt fel de turnători...

VLADIMIR: Turnătoria e tot turnătorie, indiferent în ce haine o îmbrăcăm, domnu' avocat... Mie mi se pare că dumneata ai făcut degeaba umbră scaunelor politicii. Dumneata nu ai stofă de târfă, așa cum se cere în politică...

IULIAN: Poate de aceea am și lăsat locul altora...

VLADIMIR: Eu, eu îmi fac datoria...

IULIAN: Depinde față de cine, tovarășe...

(Intră Ana, gârbovită, cu umerii trași, pare îmbătrânită.)

ANA: Din clipă în clipă trebuie să vină ambulanța... Îl aduc pe băiat... Să intre, săracuțul... *(arată spre Porți)*... De s-ar deschide odată și pentru sfinții noștri...

IULIAN: Ce spui, femeie? Despre ce vorbești?

VIVI-ANA: De unde vii așa dărâmată, draga mea?

ANA: De la spital, de unde să vin...

VLADIMIR: Ca să vezi, n-ai mai făcut curat pe la casele dumitale? Ai scăpat valuta de noapte?

IULIAN: Termină, frate, las-o să vorbească... Mai pe înțeles, ia-le pe rând. Aseară, deci...

ANA: Da, aseară (*vorbește cu mare greutate*) m-am hotărât să fac și eu testul. Îmi era rușine de mine, ciudă pe voi, pe situația asta încurcată. Spune și tu... Să venim aici, într-o excursie de plăcere, și când colo, ne purtăm pașii prin spitale, cu muribunzi după noi...

IULIAN: Lasă astea... Rezumă faptele.

VLADIMIR: Ce mai rezumat... A făcut și ea testul, ca fiecare din noi...

VIVI-ANA: Chiar și dumneata?

VLADIMIR: Era de datoria mea...

VIVI-ANA: Azi suntem puși pe fapte mari...

IULIAN: Probabil știai din dosarele duminale că este imposibil să fii compatibil.

ANA: Știe el bine că nu poate salva pe nimeni. Să înfunde pe careva, mai degrabă...

VLADIMIR (*mai mult pentru sine*): Și ei, și eu, știm ce știm...

ANA: Ei bine, aseară am aflat că toți făcuserăți testul, că eram ultima la rând, că băiatul trage să moară în rezerva de la etaj, să studentica noastră îl veghează zi și noapte, ce mai, îmi era rușine. Am mai stat și eu de vorbă cu aia mică un timp, că popa ațipise, așa că i-am masat spatele. Amorțise, sărmana, de atâta veghe... Mai apoi, o asistentă ne-a spus că dimineață se va

ști rezultatul analizelor. Înțelegeți voi... Se va ști cine are sângele bun...

IULIAN: Cine e compatibil...

VLADIMIR: Amărăți, amărăți, slabi de înger...

VIVI-ANA: Parcă ai spus că ai fost și dumneata la spital... Care e rezultatul?

ANA: Nu se știe încă. L-am lăsat pe Dumitru acolo, lângă fătucă și amărâtul ăla.

VIVI-ANA: Cum om trece peste hopul ăsta cu transplantul... De fapt, cine ar ști că n-am un rinichi... Asta nu se vede...

(Intră Mari-Ana în goană, cu părul despletit, în blugi, o bluză necălcată atârână peste pantaloni.)

MARI-ANA: Îl aduc îndată... Știți? Ați aflat?

VLADIMIR: Ce? Ce să aflăm?

ANA: Cum ce? Rezultatul... Cine se potrivește.

VIVI-ANA: Compatibilitatea...

IULIAN: Soarta *(o ia pe după umeri)*... Haide, fetiço, liniștește-te. Trage-ți sufletul și spune.

MARI-ANA *(se așază, mai precis, se lasă să cadă pe un scaun)*: Sunt doi, doi oameni care pot să dea viață unuia... Doi oameni cu sânge și rărunchi buni...

(Omul cu porumbei dă drumul unuia să zboare... Pasărea se ridică până deasupra Porților.)

IULIAN: Cum adică, doi?

MARI-ANA: De ce te miri? Era posibil să nu fie nici unul... Cu atât mai bine... Mai avem o posibilitate de alegere...

VIVI-ANA: Din nou „alegere”... Eu m-am săturat de posibilități de alegere... Mai bine să ți se impună, decât să nu știi ce să alegi...

IULIAN: Da' de unde!...

ANA: Haide, fato, spune odată cine sunt cei doi, aleșii...

MARI-ANA *(se fâstâcește)*: Păi... Dumneata și Vladimir...

(Vladimir râde în hohote... Câteva momente e liniște, bărbatul râde, iar Ana se lasă pe un scaun și se prinde cu mâinile de cap, legănându-se de pe o parte pe alta.

Intră în scenă cu o targă, purtând-o alene, doi bărbați în halate albe. Pe targă stă întins Ieronim. Cei doi calcă cât se poate de rar. Se aud doar vorbele lui Ieronim.)

IERONIM: Doamne, auzi-mă, Doamne... Atât rugăciunea săracului, a văduvei, a monahului, dacă se face cu umilință, cu lacrimi și cu statornicie, este puternică și roditoare, de pocăință adevărată. Plânsul este bolul de aur al sufletului.

MARI-ANA *(ca în transă)*: Și dacă nu am darul lacrimilor de la Dumnezeu?

IERONIM: Aceia se roagă cu întristarea minții și a inimii, cu osândire de sine, cu mâhnire și cu părere de rău pentru păcatele săvârșite.

MARI-ANA: Și atunci?

IERONIM: Ajung la aceeași curățenie de luminare și de fericire.

MARI-ANA: Și plânsul, cum e cu plânsul care mă îneacă, mă doboară?

IERONIM: Plânsul e și el de anumite feluri. Plânsul cu lacrimi de pocăință, și mai apoi plânsul de întristare a inimii, a minții.

MARI-ANA: De întristare a inimii?

IERONIM: Să ajungem a ne cunoaște neputința și greutatea păcatelor, robia patimilor sufletești...

MARI-ANA: Neputința înțeleasă înseamnă o nebănuită putință.

IERONIM: Cu adevărat grăiești... O, Doamne, cum mi-am înțeles eu neputința, cum mi-am blestemat neputința, cum mi-am plâns-o...

MARI-ANA: Plânsul inimii...

IERONIM: Rugăciunea minții...

MARI-ANA: Rugăciunea inimii...

IERONIM: Cine a ajuns prin rugăciune de la gând la simțire, ca nevoie și cerință duhovnicească, se roagă fără cuvinte, pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al inimii.

TOȚI: Dumnezeu este un Dumnezeu al inimii...

VLADIMIR (*în transă, se ridică*): Și un Dumnezeu al suferinței, mai ales al suferinței.

(Între timp, cei doi brancardieri au depus targa și se retrag.)

IERONIM (*se ridică cu greu*): Suferința este rânduită de sus spre mântuire, spre ispitire, spre iertarea păcatelor și spre creștere duhovnicească. Numai dacă o primim cu mulțumire, ca din mâna lui Dumnezeu...

VLADIMIR: De ce un Dumnezeu al suferinței?

IERONIM: Toiagul și varga suferinței îi mângâie pe cei buni, îi sporește în fapte bune, îi curățește de păcate.

IULIAN: Îi curățește de păcate...

VLADIMIR: Păcatele mele...

IERONIM: Răbdarea într-o suferință și iertarea păcatelor.

IULIAN (*se ridică și el*): Răbdare, până când?

DUMITRU (*se scutură*): Până la sfârșitul zilelor.

ANA: Cine va răbda până la sfârșitul zilelor, acela se va mântui...

IERONIM: Mântuirea este izbăvirea de păcate. Mântuirea vine de la Dumnezeu.

VIVI-ANA: Cum ne mântuiești, Doamne?

IERONIM: Prin credință dreaptă, unită cu toate faptele cele bune.

VIVI-ANA: ...unită cu toate faptele cele bune...

(Scena se luminează, o lumină orbitoare. Toți cei șase, care vorbiseră ca în transă, se ridică în picioare, par a se scutura.)

MARI-ANA: Ieronim, dragul meu, cum te simți? Ai nevoie de ceva?

IERONIM *(O mângâie. Cei doi stau câteva clipe aproape îmbrățișați...)*: Mi-au făcut o serie de injecții întăritoare, înainte de a veni. Nu te speria, rezist eu. Trebuie să rezist.

ANA: Nici vorbă altfel... Suntem la sfârșitul întrevederilor. De fapt, era rândul meu, al lui Vladimir și apoi al tău... Nu știu de ce ai venit azi?

DUMITRU: Ce întrebări pui și tu, muiere proastă...

VLADIMIR: Chiar așa...

VIVI-ANA: Cum? Sigur că era cazul să vină...

IULIAN: Ar fi cazul să stopăm mascarada asta. Eu, unul, m-am săturat.

VLADIMIR: Să fiu al dracului dacă nu mi s-a acrit și mie... Ce spui madam (*către Ana*), intrăm împreună?

ANA: Împreună cu băiatul ăsta, toți trei... N-am de gând să mai lungesc ciorba asta...

VIVI-ANA Auzi, fetișo (*către Mari-Ana*), auzi, draga mea fetișă, că vor intra împreună.

MARI-ANA: Ieronime, e rândul tău. Oamenii se îndură de tine.

IERONIM (*printre lacrimi – se ridică cu greu din pat, stă câteva minute în picioare, aruncă o privire deznădăjduită Mari-Anei, care îl prinde și îl sprijină chiar la timp*): Vă rog, iertare, vă rog, iertare...

(*Se îndreaptă, cu ajutorul fetei, spre Vivi-Ana, îi sărută mâna. Femeia rămâne câteva minute cu ea întinsă, apoi Ieronim dă să sărute mâna Anei.*)

ANA: Ce faci? Nici nu te gândi... A fost de datoria noastră...

IERONIM: Ați acceptat cu toții testul...

IULIAN: Treci peste asta... Am acceptat și gata... Important e să te ajutăm în vreun fel... Să viețuiești și tu...

DUMITRU: Eu unul ți-aș fi dat un rărunchi, dacă se potrivea... Acu', soarta a hotărât altfel... Femeia asta și domnu' cu știrile nu știu ce or face... Cât despre mine, eu aș fi vrut să duc lucrurile până la capăt.

VLADIMIR: Să intrăm noi, aleșii sorții, și apoi se va decide ce e de făcut. Să le luăm pe rând. Haide, femeie, pune mâna pe targă.

(Ieronim, ajutat de Mari-Ana, se așază încet pe targă, Ana și Vladimir prind de câte un capăt.)

ANA: Ar trebui să intrăm pe poarta asta mare, nu pe cea din dos.

VLADIMIR: Ține ca lumea de targă, că-l scăpăm pe băiat.

ANA: Țin, țin...

VLADIMIR: Nu mai e mult...

ANA: Las' că le spun eu...

VLADIMIR: Ei știi cât cântărim fiecare...

ANA: Fir-ar al dracului...

IERONIM: Poate ar fi mai bine să fac câțiva pași pe jos... Doamne, iartă-mă, suferința mea aduce atâta greumânt pe spinarea celor din jur... Ar fi mai bine să plec? Doamne, luminează-mă...

(Cei trei dispar după colțul scenei, în timp ce toți cei rămași se așază. Scena se întunecă... Fiecare în parte bolborosește altceva. Se aud frânturi de vorbe: „Baluri elegante... oameni în toalete strălucitoare... o unitate de gândire economică... fără compromisuri inutile... va fi chiar bun de arat... miriștea de lângă marginea satului...” Dintr-o dată se aud vorbele lui Ieronim.)

IERONIM:

Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția Cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetează după dreptate, că aceia se vor sătura.

(Între timp, cei patru rămași se ridică, se aud tobele din ce în ce mai tare. Dansează fiecare de unul singur, în ritm îndrăcit.)

IERONIM *(continuă)*:

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția Cerurilor.

(Cei patru se prind de mâini și dansează împreună, mai dârz, mai demn, mai apăsător.)

Din nou VOCEA LUI IERONIM: Voi sunteți sarea pământului, dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună, decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni.

CEI PATRU *(repetă)*: Voi sunteți sarea pământului... Noi suntem sarea pământului...

(Totul trebuie să se armonizeze cu ritmul tobelor.)

VOCEA LUI IERONIM: Voi sunteți lumina lumii. Nu poate o cetate aflată pe vârful de munte să se ascundă...

CEI PATRU *(repetă)*: Voi sunteți lumina lumii... Noi suntem lumina lumii...

(Dintr-o dată – brusc –, cei patru cad la pământ. Din spatele scenei calcă rar, sprijinindu-l pe Ieronim, Vladimir și Ana.)

VLADIMIR: Am făcut-o și pe asta.

ANA: Aici nu mai avem nimic de făcut.

VLADIMIR: Da, aici rămân doar eu cu Ieronim... Vom face transplantul...

IULIAN: Acolo s-a decis? *(arată spre Porți)* În fața lor ați luat hotărârea?...

DUMITRU: Nu pune atâtea întrebări, avocatule.

MARI-ANA: Chiar Vladimir? Tocmai Vladimir?

VIVI-ANA: Nu te mira, fetițo... Ana mai are doi copii de crescut... Pe când el...

ANA *(ca în transă)*: Pe când el...

VLADIMIR: El, el... Nu am de dat explicații nimănui... Ați face mai bine să vă pregătiți bagajele și să plecați spre casă... Voi nu mai aveți nimic de îndeplinit aici.

DUMITRU: Asta nu o hotărăști tu... Băiatul ăsta, chiar și tu, aveți nevoie de noi și înainte, și după ce...

IULIAN: Nici eu nu plec acasă fără voi. Nu vedeți că băiatul se stinge? Are nevoie de puterea noastră, a tuturor...

IERONIM *(șoptit)*: Din nou jertfa tuturor... Din nou jertfa...

DUMITRU: Tu trebuie să rezisti pentru noi, pentru toți.

ANA: Îți trebuie puterea tuturor.

VIVI-ANA: El are putere, însă acum e slăbit, foarte slăbit.

ANA: Băiatul mamei, băiatul mamei băiat...

(Vladimir și Ieronim rămân în picioare, spate la spate, și în jurul lor se leagă capilare de plastic prin care curge sânge. Sunt legați unul de altul, Ieronim, puțin cu capul plecat, pare a se sprijini doar în firele ce-l leagă de Vladimir. Ceilalți patru se așază în jurul lor. După câteva minute, Mari-Ana le cuprinde picioarele cu brațele și se încolățește în jurul lor. Ieronim pare din ce în ce mai slăbit.)

CEI PATRU: Rezistă, Ieronim. Rezistă.

MARI-ANA: Plânsul inimii, Ieronim.

CEI PATRU: Rezistă, Ieronim. Rezistă.

MARI-ANA: Plânsul minții, Ieronim.

CEI PATRU: Rezistă, Ieronim.

(Se aud tobele în ritm îndrăcit. Vocile celor cinci amestecate.)

ANA: Copiii mei sunt în grija vecinilor... Cum se descurcă oare cu școala?

TOȚI CINCI: Rezistă, Ieronim.

VIVI-ANA: Colecția de toamnă... Fetele nu se descurcă cu poliția... Bărbații din anticameră...

TOȚI CINCI: Rezistă, Ieronim.

IULIAN: Amânarea procesului cu partajul... Amânarea evacuării silite... amânarea licitației... Sediul partidului...

TOȚI CINCI: Rezistă, Ieronim.

MARI-ANA: Nu uita, Ieronime...

DUMITRU: Doamne, dă-i putere neputinciosului tău. Dă-ne putere, neputincioșilor tăi...

(Ieronim începe să se îndrepte, Vladimir se cocârjează din ce în ce mai tare... pare a se prăbuși. Îl țin doar lanțurile de sânge cu care e legat de Ieronim.)

TOȚI: Rezistă, Vladimir. Rezistă, Vladimir.

MARI-ANA: Toiagul și varga suferinței ne curățește de păcate.

TOȚI: Rezistă, Vladimir.

DUMITRU: Și n-o fost niciodată să nu fie.

(Vine Omul cu Porumbeii, care deschide ușa coliviei și un stol de păsări albe iese și se ridică spre Porțile ferecate. Se aud lanțuri scrâșnind, un zgomot infernal, în ritm de tobe și dans. Brusca, se face liniște.

Ieronim și Vladimir se îndreaptă fiecare. Încet-încet, firele de sânge cad unul câte unul. Cei doi bărbați se îndreaptă, stau drepti, cu fața unul spre altul și se înlănțuie cu mâinile. Rămân înlănțuiți.

Cei de jos se ridică încet, încet. Sunt îmbrăcați într-un veșmânt larg, alb.

Se desfac brațele și pe fiecare e proiectată o poartă, ale cărei uși încep să se deschidă prin mișcare de brațe.

În spate, lanțurile care țineau Porțile cad unul câte unul. În scrâșnet greu, Porțile Lumii, încet-încet, se deschid, o dată cu mișcarea brațelor celor cinci personaje – și deschiderea porților din fiecare din noi.)

CÂȚI SUNTEM? CINE SUNTEM?

ACTUL I

În fundal, o oglindă uriașă pe care se proiectează imagini grotești – figuri desfigurate, aplecate, unele pun voturi imaginare într-o urnă, altele împart pungi de plastic, altele scandează lozinci mute, altele cântă, altele îngenunchează.

Se aude

VOCEA (*sacadat*): Ionescu... Present. – *răspunde cineva.*

Albulescu... Present – *altcineva.*

Mane ... Absent nemotivat – *altcineva.*

Florea... *Nu răspunde nimeni.*

VOCEA (*repetă*): Florea... Unde-i Florea?...

Nicăieri... – *răspunde altcineva.*

Dima... Lipsă la apel... – *răspunde cineva.*

Cernea... Present – *răspuns puternic.*

Sorescu... Dispărut... – *răspuns timid.*

VOCEA (*enervată*): Unde-i... unde? Unde-i?

(Se amestecă vocile, repetându-se: „absent, prezent, dispărut, lipsă la apel, de față, pe dos, nu ne interesează, dar vrem să știm”...)

Năvălesc în scenă mai mulți elevi, adolescenți... se împing, se zbânțuie, se trag printre băncile așezate alandala.)

FATA DEZGHEȚATĂ: Ce-ai pus, frate, în pungile astea? Haleală? Ți-a pus mămișica? Să ne înfunde?... Ce, nu știe că țin cură de trei săptămâni...? Cum vi se pare (*ridică fusta deasupra genunchilor*) – pulpele, pulpițele corespund?

FIUL PRIMARULUI CANDIDAT LA ALEGERI: Astâmpără-te... Ce-ți veni cu haleala?... Aici sunt treburi serioase...

FATA DEZGHEȚATĂ: Nu mai spune... Te dai mare cu tac-tu... Dă să văd ce ai în plastic, că altfel...

(Trage de o pungă, care se rupe și cad rostogolindu-se pe deasupra băncii pixuri, brichete, fulare, calendare – toate cu însemne electorale. Fiul primarului, speriat, dă să le adune, să apleacă și-i cade din mână și cealaltă pungă, din care se răsfiră, și unele chiar plutesc, mici afișe cu chipul gras, rânjind, chipul candidatului... tatăl său.)

FIUL PROCURORULUI: Asta-i prea de tot... Nu se astâmpără... Să arunci afișe în clasă... Ne țineți de proști? Zi, tâmpitule...

FIUL PRIMARULUI CANDIDAT: Ce te bagi?... Tu ești pus să faci ordine?...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ DE CEL MORT: E omul legii... (*ironic*)... Ei aplică legea, că așa scrie la carte.

FIUL PROCURORULUI: Tu vezi-ți de treaba ta...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Noi nu vedem, noi nu auzim... (*râde mânzește*)... eu nu văd, eu nu aud... ce ziceți, îmi dați de pomană? Sunt handi... Handi, fraților... se cocârjează și mimează cerșitul...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ DE CEL MORT: Ce-o fi însemnând vorba asta... Aplică... Aplicație, aplecare, plecăciune, aplice, aplomb... Chiar îmi plac dicționarele... Am o mulțime în pod, că tata era bibliotecar...

FATA DEZGHEȚATĂ: Ce bibliotecar, aiurito... Om de serviciu la o bibliotecă care nu mai există... Ștergea praful, că miroseau ca dracu' hârtiile alea. Lasă aplicarea legii, că m-ai amețit... Mai bine să luăm niscaiva brichete... O țigară, două...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Poate iau și eu câteva calendare... Să însemn zilele... Poate se întoarce...

FATA DEZGHEȚATĂ: Ia ce vrei... Că-s pe gratis...

FIUL PROCURORULUI: Niciodată mita nu-i pe gratis... Dai ca să primești ceva în schimb. Voi ce credeți, proastelor, că ăștia fac ceva dezinteresat?

FIUL PRIMARULUI: N-avem nevoie de lecțiile tale.

FIUL PROCURORULUI: Nici noi de porcăriile tale.

FIUL PRIMARULUI: Nu prea cred... Nu vezi? Pițipoancele mușină... O țigară... o brichetă, că se strică mereu... Un fular, că vine toamna, un calendar să-și țină condica...

FATA DEZGHEȚATĂ: Taci dracu' că te și și pocnesc... După ce că ești cu musca pe căciulă, dai și lecții. Ce-ți închipui, că nu-mi pot cumpăra brichete... un chioșc întreg dacă vreau... Fulare... și o mie dacă poftesc... Încercam să trag preșul... Nu vezi în ce căcat te-a vârât tată-tu?

FIUL PRIMARULUI (*oarecum speriat*): Oare? Bla, bla, bla... Mare brânză. Vă luați după tocilarul ăsta. Maimuța lu'...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: El e maimuța legii și tu a alegerii... (*strigă mai tare:*) Maimuțele legii și alegerii...

FETELE (*cu toatele repetă în cor*): Maimuțele legii și alegerii...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Luna martie are 31 de zile... Atunci, dacă adăugăm 31 la 78 dau 169 de zile... Poate am uitat de februarie, că atunci dădea primele semne că vrea să plece... Acolo... Departe... La muncă...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ DE CEL MORT: Asta iar socotește... Numa' bine că are calendare... Auzi tu... de câtă vreme s-a dus în Spania...? Că vecina de vizavi are doi ani. Și-a găsit serviciu după al vostru...

FATA DEZGHEȚATĂ: Las-o în pace... Ce, n-ai loc? Ți-am spus să luăm brichete și atât... Calendarele sunt pentru socotitoare... Dacă ea vrea să socotească, asta e.

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Tu crezi că eu nu știu povestea?... De la cap la coadă, că aia de stă la cinci a fost să vadă gara după explozie. Credea că-i și bărbatul ei printre morți...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Zicea explozie?... Păi, tata s-a sculat de dimineața să meargă la lucru, la cules de portocale... Chiar... De ce nu cad și portocale din plasele lui? Auzi? Răspândacule! Nu ai adus și portocale?

FIUL PRIMARULUI: S-a trezit și muta! Vrei portocale, drăguță? Lasă că-ți aduce tata și portocale...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT (*izbucnește în lacrimi. Celelalte se adună în jurul ei cu brichetele aprinse*): Tatăl meu lucra la cules de portocale în ziua când s-a pus bomba în gară... Se întorcea cu trenu' de seară la barăci... Că aduna bani să-i trimită Bunei... Să ne trimită nouă... Au trecut 109 zile și încă 433 de zile... Calendarele sunt bune la socotit...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ce zici de o raită prin mall? Chiulim, că educativu' n-are habar... El face prezența anapoda.

FATA DEZGHEȚATĂ: Cool... Am auzit c-au băgat niște bluzițe a-ntâia. Din alea cu mâneci plisate...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Vii și tu, socotitoare aiurită?

FATA DEZGHEȚATĂ: Las-o, dragă, că trei e prea mult și ne trece absente. Nu-mi permit, că se adună la exmatriculare...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: 433 plus 109 fac 542 de zile... N-am calculat bine... au trecut mai bine de trei ani... Depinde de când pornesc... De la plecarea de acasă sau de la anunțul oficial?... Când Buna a căzut în bucătărie... Așa s-a speriat, sărmana, că i-a plesnit o venă în cap, și-a stat prin spitale vreo trei luni... Bine c-au pus-o pe picioare, că altfel cine mi-ar purta de grijă? Mai spăl, mai calc și eu, da' nu le știu pe toate... Oficialii... Poate s-au înșelat... Oficialii...

FIUL PROCURORULUI (*se apropie sfios parcă și-i șoptește*): Eu cred că nu-i mort... E pus pe listele de alegători... Poate ei știu mai multe și nu vă spun vouă, familiei...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Nu înțeleg... Ce zici? Cum adică pe liste? Pe care liste? (*sare ca arsă... se freacă la ochi... țipă isteric*) Auziți? Țsta zice că sunt liste cu morți care nu sunt morți!

FATA DEZGHEȚATĂ: S-a prostit de tot...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Bla, bla, bla... discursuri... Ce mă privesc pe mine discursurile?

FATA DEZGHEȚATĂ (*către Fiul primarului candidat*): Tu, răsândacule, ce știi? Despre ce liste vorbește apucata?

FIUL PRIMARULUI: El... (*furios, arată către Fiul procurorului*) El știe... El zice de liste... Cu morți... Ok, cu morți să fie...

FIUL PROCURORULUI: Vor vota și morții... La alegeri vor vota și morții...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Poate că știu ei ceva... Poate știți și voi ceva...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Nu te prosti mai mult decât ești... Chiar mă scoți din pepeni... Chiar ne scoți pe toți din pepeni... Și voi (*sare spre Fiul procurorului*)... Tu ți-ai găsit să arunci vorbe-n vânt? Taman tu...? Ce să spun, frate...

FATA DEZGHEȚATĂ: Liste, neliste, prezenți, absenți... Morții cu morții, viii cu viii, că așa zice mămica... (*își ridică fusta scurtă și își admiră picioarele*) Încă vreo două kile... mega-frumoase... picioare de gală... Țștia s-au prostit de tot... Ce mai tura-vura, de vină-i numa' el... (*se apropie de Fiul primarului candidat și-i trage una peste spate*) Blegomanule, tu chiar crezi că avem nevoie de flecușetele voastre? (*se apleacă și aruncă în dreapta și-n stânga cu brichete, fulare, afișe*) Cu astea vrea să cumpăre tată-tu voturi? Prost de-mpunge... Să ia lecții de marketing,... de la mămica, că-i profe...

FIUL PRIMARULUI: Ești sărită... Nu le arunca, aiurito, că-ți lipesc vreo două...

FATA DEZGHEȚATĂ: Vocabular de mahala... Nu-ți permit... Și află, drăguțule, că maică-mea chiar se pricepe la afaceri... Ea învârte banul mai cu cap decât voi voturile voastre...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT (*repetă*): Morții sunt pe liste și pot vota. Păi, dacă pot vota, înseamnă că nu sunt morți... Și dacă tata e trecut pe liste și poate vota înseamnă că nu-i mort...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ (*către Fiul procurorului*): Vezi ce-ai făcut... Arunci petarde de-o faci să creadă că-i revelionul... Ce, nu știi cât s-a ambalat și ea și Bună-sa să afle cum s-a prăpădit taică-su?... Că plecase amărâtul la muncă să culeagă portocale prin Spania și l-a prins explozia în gara din Madrid...

FIUL PROCURORULUI: A spune adevărul nu e niciodată greșit...

FATA DEZGHEȚATĂ: Hai sictir...

FIUL PROCURORULUI (*fără s-o bage în seamă*): A lupta pentru adevăr înseamnă eroism...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Mai bine ți-ai băga lozincile în cur... Ce să spun! Cine predică despre adevăr... Tu și taică-tu... Mai ales el...

FIUL PROCURORULUI: Chiar nu te potolești?... Nu-i prima oară când te legi de-al meu... După moartea lui ai făcut o obsesie pentru legi și mai ales pentru oamenii legii...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ (*teatral*): Nu pentru cei care o servesc, care-i sunt slugi credincioase... Pentru aceia care-i sunt slugi prefăcute...

FIUL PROCURORULUI: Explică-te... Chiar pretind să te explici...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Tu și al tău nu aveți dreptul să pretindeți de niciunele... (*sare spre băiatul deșirat cu pumnul strâns deasupra capului*) Îți arăt eu pretins... Să vezi tu ce înseamnă pretins de la mine. Tu și șleahta de procurori care l-au acoperit... Trebuia pedepsit... Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte...

FIUL PROCURORULUI: Săriți, frate, că asta e... nebună...

FATA DEZGHEȚATĂ: Tu chiar ești prost... Mai idiot decât pari... Ce intri în discuții când ești în căcat până-n gât?... Ori te pomenești că taman tu nu știi...

FIUL PROCURORULUI: Ce să știu, aiurito? Cine s-a găsit să facă pe atotștiutoarea!...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Cu toții știm că onorabilul tău tată a anchetat cazul lui (*arată spre o bancă goală, stingheră, din fundul clasei*)...

FIUL PRIMARULUI: Ați înnebunit?... Fete fără minte... Mai luați câte un fular, o brichetă... Un calendar, drăguță (*către fata cu tatăl dispărut*)... Tu parcă socoteai... 300 de zile... 200 de zile... plus 50 de zile... Hai, repetă... câte zile fac?

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: El și ai lui au hotărât să poate fi reeducat doar acolo, la școala de corecție... Pentru un rahat de televizor... Că la atâta s-a lăcomit, nenorocitul...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Un căcat de televizor, un căcat de un kilogram... Un kilogram de portocale culese în Spania...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Colegul nostru, hoțul secolului, anchetat de tatăl colegului nostru, condamnat de colegii tatălui colegului nostru, eroicii luptători pentru adevăr, care l-au condamnat la moarte, au scris sentința pentru el, la numai 15 ani a fost condamnat la moarte de voi... nemernicii...

FATA DEZGHEȚATĂ: Stai, nebuno... Chiar sari peste cal... Mă enervați cu toții... Ce v-a apucat? Tu... doar tu ești de vină... (*către Fiul primarului candidat*) Dacă nu aduceai fleacurile astea, nu înviau morții și călăii lor...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Un mort, doi morți... Unul al meu... Iubitul meu... (*izbucnește în plâns*) și altul al ei... tatăl...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Păi dacă este pe liste înseamnă că e viu... Și dacă e viu înseamnă că va veni acasă...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ (*către Fiul procurorului*): El a întocmit dosarul. Să știi și tu... Și dacă nu știi, să nu te mai prefaci că nu știi... Puteau... Era în puterea lor să fie îngăduitori... Să fie înțelepți... Să nu-l trimită pentru un televizor la școala de corecție... unde și-a dat duhul...

FIUL PROCURORULUI: Voi, nebunelor, îl socotiți vinovat pentru bătaia de la corecție... N-aveți fir de logică în capul de bibilică... Ce vină poartă anchetatorul dacă hoțul este bătut până la moarte de cei de-o seamă cu el în timpul recluziunii?...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Acolo l-au bătut cei de-o teapă cu noi... Că doar dacă ar fi înțeles procurorul că a fura un televizor nu-i o gaură în cer și-l lăsa în grija maică-sii, nu se ajungea la școala de corecție, și dacă nu se ajungea acolo, n-ar fi încasat bătaia soră cu moartea.

(Țipă unii, se trag de haine, se îmbrâncesc, fac o hărmălaie de nedescris, se distinge doar – voturi, morți, vii, școală de corecție, aplicarea legii, părinți, tâlhari, tatăl dispărut, calendare, afișe...)

Se deschide ușa clasei și intră, aproape nebăgat în seamă de bulgărele copiilor încleștați, Profesorul în vârstă, cu catalogul sub braț și neapărat cu ochelarii pe nas...)

PROFU' *(cu glas încet, de abia auzit):* Vă rog să faceți liniște...

Nu-l bagă în seamă, beligeranții continuă să țipe.

PROFU': Tinerii mei, dragilor... Vă rog să vă potoliți...

(Hărmălaia continuă.)

PROFU' *(cu glas pițigăiat):* Întrucât peste o săptămână este 1 Decembrie... Ziua Națională, am găsit de cuviință să vă povestesc despre Adunarea de la Alba Iulia și însemnătea ei pentru orașul nostru... Mai precis, contribuția celor din urbea noastră la înfăptuirea Unirii...

FIUL PROCURORULUI: Terminați... Că domnu' a început ora.

PROFU' *(continuă, fără a-i băga în seamă pe tinerii ce se așează în cele din urmă în bănci):* Desăvârșirea unității naționale prin unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Sătmarului și Maramureșului cu Regatul României a însemnat împlinirea unui

ideal afirmat deschis și cu tărie de mișcările naționale, în fruntea cărora a luat ființă Consiliul Național Român Central, condus de concetățenii noștri, din urbea noastră.

FETELE (*în cor, ironic*): Știm de la istorie... Ștefan Cicio-Pop, Vasile Goldiș, Aurel Vlad...

FIUL PROCURORULUI (*în șoaptă*): Păi nu era vorba că suntem la educație civică și nu la istorie?

PROFU' (*continuă, fără a-l băga în seamă*): Manifestul intitulat „Către națiunea română” proclama dreptul românilor la autodeterminare și necesitatea organizării lor. Pe parcurs, Consiliul Național Român Central, devenit Marele Sfat Național Român, a hotărât convocarea Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia pentru data de 1 Decembrie 1918.

FIUL PRIMARULUI: Național... Sfat Național, Consiliu Național... Adunare Națională...

PROFU': Către locul de desfășurare a acesteia au început să curgă participanții încă din ziua de 29 noiembrie 1918. Printre primii delegați sosiți au fost arădenii noștri Ștefan Cicio-Pop și Vasile Goldiș.

FIUL PROCURORULUI: Tata a avut un proces în care moștenitorul lui Cicio-Pop reclama pentru abuz în serviciu autoritățile locale... Dorea să-și recapete averile familiei...

PROFU': Alte averi decât ale tribunului Unirii, că acest Ștefan Cicio-Pop și-a înstrăinat mare parte din avere tocmai pentru a ajuta și materialicește înfăptuirea...

FATA DEZGHEȚATĂ: Ce aiurit... Să-i spui maică-mii să-și vândă afacerea pentru binele urbei (*se strâmbă*)... Te scoate pe ușă cu șuturi în fund de-ți sar pantalonii...

PROFU' (*demn*): Știți și voi câte ceva... Mai sunt multe de spus despre mulțimea ce curgea în valuri, unii cu trenul, alții pe jos, cu căruțe, călare, cum s-a nimerit fiecare... Sentimentul național i-a împins spre nodul înfăptuirii... Duminică, 1 Decembrie, 1228 de membri ai Marelui Sfat Național s-au întrunit în Sala Cazinoului Militar din Cetatea Alba. Mulțimea de peste o sută de mii de oameni s-a strâns pe platoul din spatele Cetății pe locul numit Câmpia lui Horea. Din adâncul pieptului au strigat cu toții, cei peste o sută de mii de oameni: „Trăiască România Mare!” Li se împlinea visul de o mie de ani... visul neamului... Unirea într-un singur stat al tuturor românilor...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Câte o mie de fiecare județ... Câte județe fac o sută de mii?...

FATA DEZGHEȚATĂ: Super-mega-adunare... Să pui pe drumuri atâția oameni... Gândiți-vă că atunci nu erau mașini, șosele asfaltate... Ce le-au dat de s-au pus la drum?...

FIUL CANDIDATULUI PRIMAR: I-a costat ceva să le umple desaga... Că altfel cum credeți că i-au scos din case...

PROFU' (*privind peste ochelarii picați peste nas, spre bănci*): Apreciați că fără plată oamenii, cei peste o sută de mii, nu ar fi constituit Marea Adunare, n-ar fi strigat din toți rărunchii: „Unire!”

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: S-au așezat pe drum cu gândul traiului mai bun. Păi, ce-i distanța Arad – Alba, dacă e s-o compari cu Arad – Madrid...

FIUL PROCURORULUI: Voi nu înțelegeți... Spuneți și dumneavoastră (*către profesor*)... E vorba de altceva... Nici vorbă de mașini și șosele și nici de bucatele din traistă... I-a unit altceva...

FIUL CANDIDATULUI: Au crezut în conducători... Au fost făcuți să creadă... Totuși, e cam mult... O sută de mii de oameni nu-i de ici, de colo... La mitingul de pe stadioane tata de-abia a adunat vreo trei mii...

FATA DEZGHEȚATĂ: L-a cam costat, a scos din pungă câteva mii de euro... Nașpa... Mega-spectacol, mega-euroi...

FIUL CANDIDATULUI: De unde știm c-au fost o sută de mii?... Că doar nu s-a făcut prezența...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT (*sare ca arsă*): N-ați făcut prezența... Nu puteați începe fără...

PROFU': Ai dreptate... Nici atunci și nici acum nu s-a făcut prezența... Doar că atunci, la 1 Decembrie 1918, nu se cerea a fi făcută, pe când acum...

(Deschide catalogul.)

PROFU': Albulescu.

O VOCE: Present.

PROFU': Cernea.

VOCI: Absent nemotivat.

PROFU': Ionescu.

VOCI: Present.

PROFU': Florea.

(Nu răspunde nimeni.)

PROFU' (*repetă*): Unde-i Florea?

VOCEA: Nicăieri.

PROFU': Manea.

VOCI: Lipsă la apel.

PROFU': Sorescu.

VOCI: Dispărut.

PROFU' (*evervat*): Cum dispărut? Unde-i Sorescu?

VOCI: Nicăieri.

PROFU': Roman.

VOCILE (*în cor*): Plecat dintre noi.

PROFU': Adică mort.

VOCILE: Nu știm și nici nu vrem să știm.

PROFU': Suntem prezenți 25 și 5 absenți.

VOCILE: Nu 5 absenți. Unul dispărut, unul lipsă la apel, unul nicăieri...

PROFU': Suntem 25 în catalog...

VOCILE: În catalog figurează doar cei vii... El, dispărutul mort, a fost șters din catalog...

PROFU': Atunci ar trebui să fim 24.

VOCILE: Dacă e șters din catalog... E șters din catalog?

PROFU': Oricum, cei absenți figurează lipsă și cei prezenți figurează prezent...

VOCILE (*în cor*): Dar câți prezenți? Câți suntem?

ACTUL AL II-LEA

Aceeași sală de clasă, cu băncile așezate ordonate unele în spatele altora. Ușa se deschide brusc și intră un bărbat cocârjat, sfios, care o trage pe fiică-sa după el.

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Chiar nu pricep de ce a fost nevoie să vii la școală... Eu plec și n-ai decât să rămâi singur... Plec, nu înțelegi? (*se smucește*)

TATĂL FOST DISPĂRUT: Stai naibii cu mine, că doar așa ne-am înțeles...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Cu mine nu te-ai înțeles de când ai înviat... Cu mine nu te mai înțelegi de când ai deschis ușa

bucătăriei în după-amiaza de duminică... Mă pregăteam să plec după roșii la aprozarul din colț când ai trântit ușa de-a sărit Buna ca arsă...

TATĂL DISPĂRUT: Ce roșii, fato? Aiurezi? Ce aprozar?... Ce zi de duminică...? Am venit acu' că m-a convocat profesorul tău.

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Cum pot numi ziua aceea, decât o zi de duminică? O zi de sărbătoare... După cât te-am așteptat... După cât am numărat pe zile și luni...

TATĂL DISPĂRUT: Și dacă m-ai așteptat și n-ai crezut în anunțul lor, atunci de ce te porți... nici nu știu cum să spun... de parcă ai fi preferat să fi rămas pe veci acolo, pe șinele din Madrid...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Asta niciodată... Doar că... ești altfel... Parcă ai înviat alt om... Noi aveam nevoie de curaj, de sprijin... Că doar de aia ai plecat... Să te poți întoarce cu traista plină... Ca-n povestea cu capra și trei iezi...

TATĂL DISPĂRUT: Tu mai crezi în povești, fato? Am alergat după potcoave de cai morți și m-am întors mai sărac decât la plecare și, colac peste pupăză, și cu spatele paradit... Mi s-au deplasat vertebrele numărul cinci – ori șase... ori patru – dracu' mai știe, că așa m-au anunțat când m-au externat din spital... Să am grijă să nu mai duc greutate de niciun fel...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Și de ce n-ai anunțat? De ce n-ai dat niciun semn de viață? Să știm c-ai scăpat... Te-ai dat mort pe degeaba...

TATĂL DISPĂRUT: La început mi-a fost teamă că mă pun să plătesc spitalizarea, or eu n-aveam niciun fel de asigurare...

Lucram la negru, ca toți ai noștri... Voiam să-mi pierd urma, să mă apuc să lucrez pe ici, pe colo, să adun ceva bani pentru acasă...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Asta nu se pune... Nu stă în picioare...

TATĂL DISPĂRUT: Chiar nu sunt dispus să mă apăr în fața nimănui... Mai ales aici, la școală, unde am o treabă cu dirigintele tău...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Nici prin cap nu-mi trece să te acuz de ceva. Doar că nu înțeleg cum te-a răbdat inima să ne lași în plata Domnului fără nicio veste și mai apoi să ajungi să faci târgul... nenorocitul de târg cu...

TATĂL DISPĂRUT (*sare ca ars*): Taci... Să nu scoți o vorbă... Mai ales aici, la școală... De unde știi tu de târg?...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Păi, am crescut și eu, tată... Și am deprins să casc ochii, să ascult pe după uși... Dumneata m-ai învățat să fiu mai atentă la ce se petrece în jur... Că altfel iar dispari fără urmă și veste...

TATĂL DISPĂRUT: Vorbim despre asta acasă... Dacă tot ai auzit, o lămurim noi acasă...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Păi, să le lămurim acu'... Crezi că nu știu de bani?... Te-au momit cu bani să spui c-ai anunțat, că le-ai spus lor ce nu ne-ai spus nouă... Lu' Buna și mie... Că ei de bună credință te-au pus pe listele alea de vot... Că știau... Ei știau că nu ești mort... Să mai zici c-ai și votat. Crezi dumneata că noi, aici, la școală, nu învățăm de niciunele? Fiul procurorului bănuiește ceva

necurat încă înainte de ziua aceea de duminică, atunci când voiam să plec după roșii la aprozarul din colț...

TATĂL DISPĂRUT (*o împinge, încercând să-i astupe gura*):
Taci dracului... Nu știi ce vorbești... Ce fiu de procuror?... Ce ți-a spus ăla?

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Vezi că-i mai bine să discutăm?
De ce te ascunzi din nou?...

TATĂL DISPĂRUT: Spune odată despre ce procuror vorbești...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Păi, am un coleg de clasă... unul mai tocilar și sâcâit... Se dă mare cu aplicarea legii... Toată ziua bună ziua o dă cu aplicarea legii (*îl imită*) „Tatăl meu aplică corect legea...”

TATĂL DISPĂRUT: Lasă asta... Ce ți-a spus micuțul?...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Nu-i mic... Se poate zice că-i înalt și deșirat...

TATĂL DISPĂRUT: Da' spune odată, că mă scoți din pepeni...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT (*cu importanță*): Spunea că dumneata ești pus pe liste ca viu, deși cu toții știam bine că ești mort... Și dacă ești pus pe liste că ești viu, înseamnă că vei vota așa mort, cum erai, pentru tatăl celuilalt...

TATĂL DISPĂRUT: Care tatăl celuilalt?...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: ăla de ți-a trimis oamenii să-ți dea banii...

TATĂL DISPĂRUT: Ssst... Ce urli așa?

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Dacă e curată chestia, de ce te temi? În ce bucluc ne bagi? Carevasăzică, tu erai mort, dar ei știau că, de fapt, ești mai viu decât Buna de 80 de ani, și așa viu, cum cred ei că pot prosti lumea că erai, te-ai dus la vot, deși tu erai peste mări și țări, viu ori mort, nu mai are importanță, dar te-ai dus și ai băgat naibii în urnă sau în ce mama dracului se bagă hârtia aia cu numele nenorociților tipărite, ai introdus fițuica aia, că-i mai fițuică decât ale mele după care copiez la mate, în urna mortuară unde se depusese cenușa...

TATĂL DISPĂRUT: ...Democrației, fata mea... La discursul tău se potrivește cenușa democrației...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Nu înțeleg... Când a reușit să ardă democrația? Astea-s vorbe mari, care nu ți se potrivesc, mai ales după ce ai apărut în după-amiaza aceea de duminică, atunci când trebuia să merg după roșii la aprozarul din colț...

TATĂL DISPĂRUT (*o strânge tare în brațe*): Fata mea... Chiar dacă sunt nevoit să pun și eu benzină peste focul care a ars libertatea, sper să nu cuprindă vâlvătaia și speranța...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Te pomenești că ești și poet... ai tupeul să faci versuri, te dai mare, când...

TATĂL DISPĂRUT: Neputința înțeleasă înseamnă o nebănuită putință.

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Păi asta ai copiat-o de la Buna... Că ea mi-o tot toarnă cel puțin odată pe săptămână, când mă smiorcăi ca apucata... Că-mi vine să țip de să mă audă vecinii de

la cinci... Dacă mi-a mai rămas doar tatăl, de ce-i atât de bleg, de neputincios? De ce?

(Intră râzând cele două fete.)

FATA DEZGHEȚATĂ: Ți-am zis eu că-i cool? Am dat jos 5 kile în două săptămâni. Sigur încap în blugii negri de la mall...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ția scurți, de se văd bocancii, țințele și ciorăpeii mov?...

FATA DEZGHEȚATĂ: Super-fantastic... Ce mai... trăsnet... la disco sâmbătă îi dau gata... Vii și tu... Hai, nu te smiorcăi... Că știu eu după cine...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: După cine... ce...

FATA DEZGHEȚATĂ: După ăla (*arată spre banca din fundul clasei*)... Al nostru, de s-a prăpădit la școala de corecție sau cum le zice centrelor de reeducare... REEDUCARE... REEDUCARE... Ce tâmpenie cu moț...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Taci, scorpie vânătă... Nu-ți permit să te dai la el...

FATA DEZGHEȚATĂ: Care el, că-i mort... Ce, mă dau la fantome? (*țopăie ca apucata*)... Sunt vârcolac și-mi plac fantomele cu care să mă duc sâmbătă la disco... Super... mega-super... Să curgă muzica...

(Smulge căștile ce-i atârnă de gât și dă muzica la maximum... Se zbânțuie, o trage pe cealaltă într-un dans drăcesc.)

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ești dusă... Ce mai, ești dusă cu capul... Tu nu vezi că nu suntem singure?...

FATA DEZGHEȚATĂ: Și cine sunt... Nimeni... Ea (*arată spre Fata cu tatăl dispărut*)... ea e un nimeni...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Taci dracu', că-i și tată-su de față...

FATA DEZGHEȚATĂ: Mare brânză... Un nenorocit care s-a dus la cerșit prin Spania...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Stai... Cum mama dracului... Păi dumneata nu erai declarat mort după explozia din gara Madrid parcă?

FATA DEZGHEȚATĂ: Ce te minunezi, colega... Așteaptă să învie și el (*arată spre banca din fundul clasei*)... el, care a plătit reeducarea cu viețuca de 16 ani... Sau 15 ani... Sau 14 ani...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ți-am spus s-o lași moartă...

FATA DEZGHEȚATĂ: Ce-aveți, frate, că pe aici se plimbă morții călare pe cai verzi... (*spre tatăl dispărut*) Dumneata cum de-ai înviat?... Sau nu muriseși... Sau te-ai dat mort... Sau te dai viu... Păi de aia, frate dragă, nu știe diru' câți suntem... Niciodată la apel nu se mai știe câți suntem... Om fi 20 în clasa asta? Om fi 15? Ba unul chiulește... aia de obicei sunt eu... Și ea... (*râde arătând spre fata îndrăgostită*) mă acoperă mânzește... zice întotdeauna prezent în locul meu... Ăla din fundul clasei e mort, și tot ea... că-i femeia de serviciu la absenți... zice întotdeauna prezent în locul lui... Păi așa, dacă scădem din 25 doi, rămân 23... Mascarada nu se termină, că mai spun prezent și cei din a noua B, care vin să demonteze catalogul la noi cu gândul că le servim și

noi porția de absenți-prezenți la nevoie. Și la numărătoare ies tot 25, deși doi erau clar lipsă la apel...

(Intră în clasă candidatul la primărie – fostul primar.)

CANDIDATUL ȘI FOSTUL PRIMAR *(privește spre Tatăl dispărut, mormăie pentru sine)*: Știam că-l găsesc și pe el la școală... Doar ai noștri sunt colegi de clasă... Împușc doi iepuri dintr-odată... *(cu voce tare)*: Bună ziua, copii... Mă bucur nespuse de mult să fiu în mijlocul vostru.

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Cine-i trogloditul? Să cazi pe spate, nu alta... Se bucură din suflet că ne vede... Halal să-i fie...

FATA DEZGHEȚATĂ: Cum se poate să nu-l recunoști, fată dragă?... E candidatul nostru... Viitorul primar și tatăl ăluia ce face negoț cu voturi. Voturi la second hand... Ați venit să cumpărați... Sau ne vindeți opțiuni?... Care din două?

CANDIDATUL ȘI FOSTUL PRIMAR: Ce fete inteligente... Bănuiam că voi avea un dialog constructiv aici, la școală... Voi sunteți viitorul orașului... al țării... pentru voi ne luptăm noi, cei de azi, să vă construim...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Nu mai spuneți... Vă luptați să ne construiți viitorul, case și vile luminate... Nu ne luați de proști... Mai bine spuneți cât ați dat ca tata să se dea viu când el era dus cu morții de mai bine de 400 de zile... Le-am numărat, le-am adunat... le-am scăzut și dau 577 după calendarul ăsta *(scoate din sertarul băncii un vraf de calendare electorale)*... Calendarul cu chipul dumneavoastră... Ce, nu vă recunoașteți?

TATĂL DISPĂRUT: Taci naibii din gură... *(către Candidat)* N-o băgați în seamă... E un copil și se joacă cu vorbele...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Mă jucam cu zilele, cu anii... de-am ajuns bătaia de joc, ciuca bătailor...

CANDIDATUL DE PRIMAR (*șoptește printre dinți către cel dispărut*): Parcă ziceam discreție... Totală...

TATĂL DISPĂRUT: Lăsați pe mine... Vorba-i vorbă...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Nu-l momi cu peștișorul de aur... De când a înviat și s-a întors suntem și noi pe fază... Eu și Buna... Cu noi trebuie tratat... Cu noi vă târguiți...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Fetișo, lasă oamenii mari să hotărască ce au de spus, de făcut... Vă vom ajuta familia... Vom fi alături de oameni la nevoie... Noi ne ținem promisiunile...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Ce faci, tată?... De ce-ai venit? Ți-am spus că n-ai ce căuta aici... Nu-i locul potrivit... Nici măcar pentru afișe...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Ce afișe, copile... Eu am venit chemat de dirigintele vostru... (*către Tatăl dispărut*) Cred că și dumneata te afli aici din aceleași motive... (*continuă printre dinți*) Celelalte le discutăm mai târziu, la sediu.

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ce l-a apucat pe diru' să-i convoace la ora de educație pe ăștia... S-a scrântit bătrânu'...

(Intră Procurorul ca o vijelie, trântind ușa.)

PROCURORUL: Unde ești, fiule? Asta-i clasa ta?... Când începe ora, că sunt în întârziere...

FIUL PROCURORULUI: Mai sunt câteva minute... Mai bine vezi cine-i de față... Mituitul și mituitorul...

PROCURORUL: Ți-am spus să nu faci ghiveci din noțiuni pe care nu le stăpânești îndeajuns. Nu te erija în judecător...

FIUL PROCURORULUI (*jignit*): Voiam doar să ajut... E un caz flagrant... Dumnealui (*arată spre candidatul de primar*) ...îi oferă acum, aici, mită celuilalt (*arată spre Tatăl dispărut*) – ca să spună un neadevăr... Să se dea viu la alegeri, să spună el, mortul, că a votat în ziua cu pricina, deși se știe că murise în explozia teroristă din Spania...

PROCURORUL (*doctoral*): Ți-am explicat că o speță trebuie expusă cu claritate... Doar dacă ai toate datele stării de fapt prezentate corect și fără părtinire poți îmbrăca haina juridică.

FATA DEZGHEȚATĂ: Ți-am mai lipsea la apel... Că avem de toate... Și fanfaroni mincinoși, și escroci, și tâmpiți, și sărăntoci, cerșetori...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Să trăiți, dom' procuror... Ne faceți cinste cu prezența dumneavoastră. Sunt fericit că suntem oarecum colegi... (*râde mânzește*) Dacă copiii învață în aceeași clasă, putem spune că și nou învățăm alături... (*întinde mâna ploconit spre procuror*).

PROCURORUL: Da, da... (*întinde mâna... îl trage deoparte*) Să lăsăm gluma... Copiii ăștia spun vrute și nevrute, însă ar fi bine să veniți în zilele următoare pe la Parchet... Să lămurim o sesizare... O petardă... Știți și dumneavoastră câte se aruncă pe piață în ajunul alegerilor...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Desigur... desigur... La ordinele dumneavoastră... adică, ale legii... Întotdeauna prezent.

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ce-l mai lingi, ce te ploconești în fața lui... Viitorul primar... În loc să anchetezi pe loc, așa cum zicea fiul, cazul de flagrant...

PROCURORUL (*către fiul său, care era gata-gata să sară la fata îndrăgostită*): Cine-i fătuca? Voi ați citit prea multe cărți polițiste...

TATĂL DISPĂRUT: Poate ar fi mai bine să plec... Am fost la lucru în Spania și m-a prins explozia în gară... Portocalele nu s-au numărat atunci și orele s-au potrivit la fix...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ai sărit ca uliul când a fost vorba de un puști... Să-l înhați, să-l duci la școala de corecție...

PROCURORUL: Nu pricep... Credeam că e o clasă de elită... Mi s-a spus că fiul meu se instruieste într-un mediu sănătos... Unde-i dirigintele vostru?

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ (*curajoasă... cu pieptul umflat*): Dumneata crezi că diru'... că profu' nu știe?... Mi-a zis imediat după ce l-ați încătușat că merge la voi, la parchetari, să vă explice... Că nu era un zurbagiu, un ticălos, un hoț... Pusese ochii pe televizorul ăla pentru clubul ce-l visa în pivnița casei... Voia să ne adunăm acolo, noi, câțiva prieteni, în subsolul ăla nenorocit, să înregistrăm, să ne holbăm la ecranul ăla 3D... O porcărie... Diru' a fost la voi?... Sau nu l-ai băgat în seamă nici pe el?...

FIUL PROCURORULUI: Tu ești dusă... Direcția spitalului nouă!... Cum îți permiți să ultragiezi autoritatea publică?

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Hai sictir... Valea... sclifositule...

PROCURORUL: Îmi amintesc cazul, fetiço... Te asigur că n-a fost vorba de nicio greșeală în anchetă... A recunoscut săvârșirea faptei și am întocmit rechizitoriul obiectiv...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Și atunci de ce obiectiv nu l-ați lăsat sub supravegherea părinților, că așa se zice pe limba voastră?... De ce l-ați trimis la școala de corecție, unde și-a găsit moartea?... De ce?...

PROCURORUL: Asta nu e de competența mea... Ce ține de răspunderea și autoritatea mea a fost conform cu legea...

FATA DEZGHEȚATĂ: Știi să te aperi... Bine zicea nebuna asta... în loc să anchetezi flagrante, faci temenele mituitorului... Hai, pune-i să jure că nu știu nimic de listele cu morți care au votat... Să faci o anchetă de-adevăratelea, cu jurăminte și adevăruri...

TATĂL DISPĂRUT: Eu mă retrag... Mai bine plec... Mă scuzați, am lucruri de făcut...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Dumneata te-ai retras dintotdeauna... Dai bir cu fugiții când e mai mare nevoie de-o vorbă, de-o faptă, de curaj...

TATĂL DISPĂRUT: Chiar nu are rost să dau explicații... Cui?

PROCURORUL (*cu resemnare*): Nouă... Copiilor noștri...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Toți ar trebui să vă explicați...

FIUL PROCURORULUI: Să jurați... „Jur să spun adevărul și numai adevărul și să nu ascund nimic din ceea ce știu...” *(ironic)*
Nu-i așa, tată dragă?...

PROCURORUL: Nu-ți permit... Mai ales ție...

FIUL PROCURORULUI *(îi scapă)*: Hai sictir... *(speriat, se dă câțiva pași înapoi)*

(Intră ca o vijelie Mama afaceristă, cocoțată pe tocuri de 10 centimetri, cu o eșarfă multicoloră în jurul gâtului.)

MAMA AFACERISTĂ: Bine c-am nimerit clasa... Aici ești, iubita? Asta e clasa ta... Cam dezordine... *(privind în jur)* Insipid, incolor... Mă rog... Ar fi ceva de dres pe la geamuri... o perdeluță, un tablou, o icoană, că se poartă...

FATA DEZGHEȚATĂ: Credeam că nu mai vii... Mă pregăteam să o-ntind, da' așa, mă dau... model...

MAMA AFACERISTĂ: Ce de lume bună... *(îl recunoaște pe candidatul de primar)* Și dumneavoastră?... Se aude prin târg că veți da din nou lovitura... O meritați... Spun asta după campanie, că după altele... Mai sunt multe de făcut în urbe... Eu chiar v-am votat... *(trage cu ochiul)*

FATA DEZGHEȚATĂ: Lasă, că nu te-ai deranjat... Nu-i cazul...

MAMA AFACERISTĂ: Ei, na... Chiar m-am deplasat dis-de-diminează, când tu, drăguță, dormeai... *(râde)* Ce ți-e cu fetele din ziua de azi... Au personalitate cu carul... Oricum, vă doresc succes... Să ne trăiți, avem nevoie de o relație pe la primărie...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Ce geantă? Cool... Cât face?... Vreo mie?

FATA DEZGHEȚATĂ: ...de euro... Și-a comandat-o prin mail... Poate primesc și eu una... Mai micuță, da' tot Gucci... (*către maică-sa, complice*) Ce zici?

MAMA AFACERISTĂ: Funcție de rezultate... Cum altfel? Pe de gratis? Nu-i așa, domnu' primar, că totul se obține prin muncă și iscusință?...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Mă bucur să vă cunosc, stimată alegătoare... (*ironic*) Poate ne știm de undeva...

FATA DEZGHEȚATĂ: Frecvențați barurile?... O cafea, un fresh natural... Rețeaua Strudel caffè e a noastră... Pardon, a mamei... Baruri mișto, cu muzică mega... cool... atmosferă...

TATĂL DISPĂRUT: Vă rog să mă scuzați... Eu chiar am plecat...

PROCURORUL: Să-l așteptăm pe diriginte... și apoi... Cred că ar fi mai bine să mă însoțiți la Parchet... O declarație și gata... Să închidem sesizarea aceea...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Păi, dacă ai votat înseamnă că nu erai mort... Și ca dovadă că nu erai mort este faptul că ești aici, cu noi...

PROCURORUL: Și ne poți declara sub jurământ că ai votat și se închide dosarul...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Mă întreb cum de a știut dumnealui (*arată spre primar*) că mortul nu-i mort, de l-a pus pe

liste, când noi, eu și Buna, îl credeam dus, făcut arșice în gara din Madrid...

FIUL PROCURORULUI: Ar fi potrivit să jure și dânsul c-a fost încunoștințat personal de dumnealui (*arată spre Tatăl dispărut*) c-a înviat și sub nicio formă să nu-l omită de pe listele cu votanți...

PROCURORUL: Întocmai. Sunt invitați amândoi la sediu.

CANDIDATUL DE PRIMAR: Datoria cetățenească mai presus de orice...

FIUL CANDIDATULUI: Hai, tată, c-o faci de oaie...

MAMA AFACERISTĂ: Ce tot bălmăjiți aici? Nu-i potrivit să ne spălăm rufele în fața copiilor... Mai bine veniți la Strudel caffè... Fac cinste cu un coniac franțuzesc a-ntâia... Ce spuneți, domnu' primar?

FATA CU TATĂL DISPĂRUT (*izbucnește în lacrimi*): Neputința înțeleasă înseamnă o nebănuită puțință... Morții învie și rămân mai morți ca înainte...

FATA DEZGHEȚATĂ (*cu pumnii încleștați și ochii în lacrimi*): Că poți muri pentru un televizor! Că poți învia în sufletul altcuiva? Că gândurile de răzbunare nu-ți dau pace...

FIUL PRIMARULUI (*umil, pleacă capul*): Că execuți... că dai ascultare și ești dator... Rușinea e o datorie? Se plătește?

FATA DEZGHEȚATĂ: Poșete în afaceri și afaceri în poșete... La cafenea nimic nu-i imposibil... (*iși privește mama cu ciudă*) Ce cumperi, mămico?

FIUL PROCURORULUI: Să jure... Să jure pe Biblie...

MAMA AFACERISTĂ: Ăștia s-au țărănit cu totul... Și, culmea, e o țărăneală molipsitoare... De Biblie pomeneai, drăguță... Păi, am eu una în poșetă...

FIUL PROCURORULUI (*uimit*): În poșeta de o mie?... Nașpa...

FATA DEZGHEȚATĂ: ...de euroi...

MAMA AFACERISTĂ: De ce nu? Ce poți găsi în poșeta unei muieri e un miracol demn de o Biblie... Să jure odată nenorocitul, că poate terminați cu circul...

PROCURORUL: În definitiv, oriunde se poate da o declarație... În funcție de circumstanțe, poate fi valabilă... Dă-mi, madam, poșeta... Adică, Biblia... Dumneata pune mâna frumoșel aici... (*așază Biblia pe speteazta unei bănci*) și repetă după mine: „Jur să spun adevărul și numai adevărul și să nu ascund nimic din ceea ce știu...”

FIUL PROCURORULUI (*arată spre Candidat*): Să jure și dânsul, că doar el e beneficiarul... Cu nimic mai puțin vinovat...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Ne jucăm cu lucrurile sfinte... Domnu' procuror, unde vreți să ajungeți...?

TATĂL DISPĂRUT: Cucoană, n-ai și o gură... de vin, coniac, orice. Că-n cap sticlute plate, frumoase, cum am văzut în Spania, printre cărți sfinte și rujuri... În traistă... Nu-i așa? (*trage cu ochiul*)

MAMA AFACERISTĂ: Un deț de pălincă nu poțtești?... Mai bine ține-ți pliscul și jură odată, că de la dumneata au pornit

toate... Ce nu ți-ai pornit o afacere ca lumea aici, în țară? Ți-ai pus picioarele în desagă... Cu ce te-ai ales? Nici măcar un kil de portocale n-ai adus acasă... Potcă și necazuri cât încape...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Cu cât mai mulți votanți, cu atât mai mare procentul... 150 000 nu-i totuna cu 50 001... și unu în plus poate aduce victoria...

TATĂL DISPĂRUT: Votul meu... Vezi, cucoană, că toate au un rost în lumea asta spurcată?... De aia am fost eu prin Spania, de aia m-am nimerit în gară printre șine, de aia n-am dat ortul popii, de aia m-am întors lefter de alegeri... De aia am fost pus pe listele viilor, că doar nu murisem... De aia mă siliți să jur pe biblie...

PROCURORUL: Jură odată...

CANDIDATUL DE PRIMAR (*îl împunge pe la spate*): Jură odată, omule, că jur și eu... Ce dracu'... (*către Mama afaceristă*) mă scuzați... E o formalitate, și mai apoi...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Mai apoi ce?... Tată? (*își zgâlțâie tatăl*) Dacă ești mort nu poți jura. Morții de acolo din rai ne ocrotesc și nu jură strâmb niciodată... Și dacă ești viu, nu poți jura strâmb, că ți se închid drumurile...

MAMA AFACERISTĂ: Unde zace înțelepciunea... Măi, să fie...

PROCURORUL: Ce mai așteptăm?... Hai odată...

TATĂL DISPĂRUT: Păi... oricum... în orișice caz... Eu... (*spre Candidatul de primar*) Fata mea e o înțeleaptă... Și Biblia... A spus și doamna... Că doar era la dumneaei... În poșetă...

PROCURORUL (*furios... cu ochii bulbucați*): Întreci orice măsură. Comanda la mine... Culcat... N-auzi, comanda la mine... Culcat...

(Tatăl dispărut sare ca apucat, apoi execută comanda.)

PROCURORUL: Rostogolit.

(Tatăl dispărut execută comanda.)

PROCURORUL: Culcat... Jurat... Sculat... Jurat... Rostogolit...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Eu jur... Țsta, viu ori mort, da' a votat... Jur pe Biblie...

PROCURORUL (*se rățoiește*): Executați amândoi... Culcat... Sculat... Jurat... Votat... Rostogolit... Culcat...

(Candidatul de primar execută și el comenzile.

Mama afaceristă își face cruci largi și smulge Biblia și o ascunde în poșetă)

MAMA AFACERISTĂ (*către Procuror*): I-auzi dumneata la mine... Unde te trezești? Cine te crezi că poți da comenzi ca-n penitenciar?... Ia treci și dumneata la executat... Culcat... culcat... N-auzi, bre? Execută, fir-ar a dracului de treabă, că pun fetele astea îndrăgostite să-și tragă o mamă de bătaie ca lumea...

CANDIDATUL DE PRIMAR: Bravo, asta muiere! Vino, domnule, și dumneata pe podea... Să vezi ce grozav e să te tăvălești... Prin noroi... la nevoie...

MAMA AFACERISTĂ: Intră în joc, frate, că altfel îți trag o poșetă în cap de-ți zboară mințile... Ați mai văzut parchetar cu mințile zburătăcite? Asta da, paiață...

PROCURORUL: Dacă insistați... La sediu însă, tot eu... Las' că veniți voi la sediu... la fabrica de dosar și studiu...

MAMA AFACERISTĂ: Atunci ce...? Mă pui pe lista neagră? Mă îndosariezi?... Pui garda pe urmele mele?... N-ai decât, că am eu ac de cojocul oricui. Ăl' de sus mi-e prieten...

PROCURORUL (*scapă*): Generalul...

MAMA AFACERISTĂ:: Amiralul, drăguță... Amiralul... N-auzi, execută... Culcat... rostogolit... jurat... sculat...

(Procurorul se lasă anevoie pe podea și-i execută alături de ceilalți doi bărbați ordinele.

Copiii își privesc speriați părinții... Unul pufnește în râs și se oprește timorat... Fetele se smiorcăie... sau râd pe înfundate...)

CANDIDATUL DE PRIMAR: Gata... Finita la comedia, cucoană... Să execute doar el... Votantul... că de aici se trag toate ponoasele... *(se ridică cu greutate, atât el, cât și procurorul)*

MAMA AFACERISTĂ, CANDIDATUL DE PRIMAR și PROCURORUL (*în cor*): Continuă... culcat... sculat... votat... rostogolit... anchetat...

(Tatăl dispărut, la pământ, încurcă comenzile, transpiră, se lipește de podea răstignit.

Intră profesorul, cu catalogul sub braț, care asistă la comenzile celor trei și la târâirea trupului răstignit... Stă

nemișcat... fără un cuvânt... cu ochii țintă spre copiii strânși ca niște pui speriați într-un colț...)

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Terminați... (*urlă*) Opriți comenzile astea stupide!

FATA DEZGHEȚATĂ: Mega cool... Ați înțeles comanda?

FIUL PROCURORULUI: Aplicare... votare... ascultare...

FIUL CANDIDATULUI: Ce vă faceți că nu pricepeți?... (*se aude clar comanda*) La mine... încolonarea și părăsirea sălii de clasă câte unul...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: Unul, cu unul, cu mai unul, mai unul... fac patru... sau mai mult... Fac patruzeci, pot face și patru sute, dacă ne străduim...

(Profesorul se îndreaptă spre catedră... face un gest larg spre cei de jos... Le indică să se alinieze... Nu scoate un cuvânt, doar cu degetul arătător arată spre ușă...)

Cocârjați, aplecați, tăcuți, cei patru, în frunte cu Mama afaceristă, se lipesc de pereți, se preling de-a lungul lor... dispar...)

PROFESORUL: Tinerii mei... Dragii mei... Eroii mei... Vom continua lecția despre Unirea... Națională... Despre Marea Adunare... despre suta de mii de oameni care, însuflețiți, încredințați că prin ei se poate înfăptui idealul nației, s-au pus pe drum și au strigat ca unul: „România Mare!” Vă amintiți că data trecută l-am amintit pe Ștefan Cicio-Pop ca lider al mișcării unioniste din Arad. Alături de ținuta impresionantă, imaginați-vă o statură masivă, puternică, strălucitoare, care ilumina prin simpla prezență starea celor din jur... Nemaivorbind de flabalanta sa retorică... Discursurile domniei sale rămân modele pentru

vorbitorii ce vor să vină... V-am adus aici și vreau să vă citesc fragmente dintr-unul:

„Eu, fraților, sunt născut în lupte și am văzut luptele de mic și le-am purtat în gimnaziu, am avut fălnicia că nimeni n-a cutezat să batjocorească pașii mei, pentru că oricum erau, izvorau dintr-o adâncă iubire de neam și tot ce am făcut, am nemodestia să o spun aici, am făcut de cea nemărginită dragoste față de neam ce o datorăm fiecare ce s-a ridicat prin sudoare din sânul lui.”

FIUL CANDIDATULUI: Și lozincile? Încercați-mă și pe mine... Lozincile lui... Eu sunt schimbarea de care aveți nevoie... Votați-mă și vom construi viitorul...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: El a avut fălnicia... Fălnicia... Fălnicia...

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Nemărginită dragoste... Nemărginită...

FATA DEZGHEȚATĂ: Aici sunt banii dumneavoastră... Să-i cheltuim împreună... și mai mult eu...

FIUL PROCURORULUI: A avut tăria... curajul să-și împartă averea...

PROFESORUL (*continuă*): Din județul Arad s-au pus pe drum spre Alba peste zece mii de oameni... Roman Ciorogariu relatează: „De la Arad am plecat a doua zi dimineața cu mare alai – trenul împodobit tricolor și ticsit de imensa lume ce s-a adunat. În definitiv, am plecat câți am încăput în tren... În gările pavoazate ovaționează satele venite să facă onorurile, iar șoselele de-a lungul tenului sunt traversate de vehicule... cu un cuvânt, marș triumfal la Alba Iulia... Coloanele de români

îmbrăcați în straiile de sărbătoare, unele cu muzici în frunte, dădeau un colorit inedit Bălgradului, care în decursul celor două mii de ani n-a primit o masă de oameni atât de mândră și de satisfăcută între zidurile sale.”

FATA ÎNDRĂGOSTITĂ: Să facă onorurile...

FATA CU TATĂL DISPĂRUT: ..Gări pavoazate... straiile de sărbătoare...

FIUL CANDIDATULUI: S-au pus pe drum... însuflețiți... aplicați...

FATA DEZGHEȚATĂ: Straie tricolore... tren tricolor...

PROFESORUL:

Dacă nu vezi un lucru,

Nu înseamnă că nu există...

Dacă nu auzi lucruri,

Nu înseamnă că nu există...

Dacă nu simțim lucruri,

Poate însemna că nu există...

Eu, dragii mei, sunt dator

Să vă văd, să vă aud, să vă simt...

O zi însemnată, prețuită, simțită...

A vederii, a auzirii, a simțirii împreună...

A celor peste o sută de mii de oameni...

COPIII (*în cor*): Fix... Nu faceți prezența? Domnu' profu', nu faceți prezența?

VOCEA: Albulescu... (*cor*) Prezent

Cernea... (*cor*) Prezent...

Ionescu... (*cor*) Prezent....

Florea... (*cor*) Prezent...
Manea... (*cor*) Prezent...
Sorescu... (*cor*) Prezent...
Roman... (*pauză*)

VOCEA (*repetă*): Roman... prezenți... prezent...

VOCILE (*amestecate*): Prezenți...

PROFU': Constat că sunteți prezenți... Niciodată n-am avut o prezență atât de...

VOCILE: Cool... Mega cool... Știm câți suntem...

PROFESORUL: Și câți suntem?

VOCILE: Peste o sută de mii... Fix...

TERASA

UNDEVA, CÂNDVA, PE O TERASĂ A LUMII

PARTEA I

La una din mese, o DOAMNĂ în gri fumează, distinsă, cu un pahar de șampanie și câteva fructe într-o fructieră de argint în față. Face un gest elegant spre chelnerul ce se îndreaptă cu lista de meniu spre o altă masă.

DOAMNA ÎN GRI: S-a topit gheața... În frapieră... (*murmură ca pentru sine*) ...Și lumea pare a îngheța, încet, încet...

(Chelnerul observă gestul elegant, face stânga împrejur, caraghios, se grăbește spre masa Doamnei în gri.)

CHELNERUL: La dispoziția dumneavoastră, Doamnă... Ce doriți?

DOAMNA ÎN GRI: Se dezgheață încet, încet... Nu se topește... Și dacă s-ar topi, e nevoie de multă căldură... De prea multă căldură...

CHELNERUL (*plictisit și totuși amabil*): Nu înțeleg... Mă scuzați... Parcă spuneți de gheață... S-a încălzit Don Perignon-ul? Lăsați pe mine, că-l îngheț eu... De îndată... Sau doriți altceva?

- fruits de mer...
- fish and chips...
- tagliatele...
- sărmăluțe...
- (fel de mâncare în arabă)...
- Kalbs Braten...

(La o masă, un grup gălăgios de italieni, doi bărbați și o femeie, râd zgomotos. „Bravo, bravo – și totuși, ne e foame.”

Se apropie de terasă trei români: Înțeleptul și cei doi tineri – Fetișcana însărcinată și Tânărul avântat.)

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Aici? Chiar aici ne-ai invitat? E prea elegant... Nu-i de nasul și buzunarul nostru.

ÎNȚELEPTUL: Haide, fătucă, eu fac cinste... Fii liniștită...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Vedeți Femeia în gri? Ce doamnă elegantă – o fi franțuzoaică? Ce spuneți, am ghicit?

ÎNȚELEPTUL: Începi să miroși oamenii. Înveți repede lecția hotelului...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Dacă ne-a invitat, treaba lui... Nu te fandosi, că nu-ți mai stă bine... Unde ne așezăm, patroane?

ÎNȚELEPTUL: La masa aceea din colț... Cât mai departe de orchestră, că ne asurzesc muzicanții lumii (*ironic*)...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Care orchestră?

ÎNȚELEPTUL (*se uită la ceas*): Pe la opt apar ei... N-au lipsit niciodată la apel...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Să înțeleg că le știi obiceiurile... Frecventezi terasele scumpe, unchiule...

ÎNȚELEPTUL: M-am deprins cu regulile lumii de aici. Am început să le înțeleg. Numai așa le poți stăpâni... Regulile și oamenii...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Chiar nu pricep de ce te miri... Doar dumnealui ne-a adus aici și ne-a dat de lucru... Ce ne făceam fără ajutor printre străini?

ÎNȚELEPTUL: Nu mă peria, că tot acolo suntem.

FETIȘCANA (*supărată*): Nici nu aveam de gând... Spuneam și eu adevărul, nu-i așa, bărbate?...

TÂNĂRUL: Nu știu ce să mă fac cu fata asta... De când a rămas grea m-a botezat „bărbate”...

ÎNȚELEPTUL: Știe ea bine ce spune... Haideți să ne așezăm cât nu se ocupă masa liniștită.

TÂNĂRUL: Ce spuneai de orchestră?...

(Se îndreaptă toți trei spre masa din colț... Între timp se aude din colțul terasei o voce caldă, puternică, cântând o arie din opera „Carmen”.)

TÂNĂRUL: Parcă era vorba de orchestră... Auziți... E o femeie...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Ce splendid... Taci, bărbate... Să mă umplu de licoarea fermecată...

TÂNĂRUL: Am spus eu că vorbește anapoda.

ÎNȚELEPTUL: Las-o, că acum se împlinește și vede ce nu vedea înainte... Muzica e o licoare cu care se îmbată sufletul...

(Grupul de italieni ascultă și ei glasul fermecat... La finalul ariei, aplaudă zgomotos...)

TÂNĂRUL: O fi o italiancă de-a lor...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: În piața asta veche sună adânc până în oasele trecutului glasul femeii ăsteia...

UN ITALIAN (*tare*): Lista, caro mio... Lista... Ne e foame.

FEMEIA ITALIANĂ (*robustă, plină de viață*): Și ne e sete... Un vin roșu... Chianti, prego...

(Bărbații râd.)

UN ITALIAN: Una donna plină de sete... De viață... Una donna flămândă...

(Italienii râd și fac semne disperate, gălăgioși, spre chelnerul care nici nu-i bagă în seamă. Se apleacă aferat spre Doamna în gri.)

CHELNERUL: Și italienii... Supărăcios de gălăgioși... Comandă jumătate de listă și dau bacșișuri grase... Mă scuzați...

DOAMNA ÎN GRI: Plini de viață... Viața se rostogolește în răs... (*zâmbește*)

CHELNERUL: Pardon... Doriți un răs la cuptor cu migdale amare?

DOAMNA ÎN GRI: Niște migdale amare bine prăjite, te rog...

CHELNERUL: Gheață prăjită și migdale înghețate... Vine... (*se strecoară printre mese bolborosind*): Șampanie la cuptor și migdale de la congelator... (*ajuns la masa italienilor*): Vine, băiatul... Spaghetti? Pițe?

- Bier, viel helles Bier...
- țuică bună de prună...
- gallons of whisky...
- champagne pétillante...
- vino rosso...
- (băutură arabă)...

UN ITALIAN: Lista, mai bine.

FEMEIA ITALIANĂ *trupeșă de la masă*: Vinul cât mai repede și patru capricioze... Presto... Presto, băiete.

ITALIANUL 1: Ce i-ai făcut, Giovanni? Fratello, ești puternic ca un taur.

ITALIANUL 2: Mai bine am alege mâncarea... Femeia s-a plâns de foame, de sete... (*trage cu ochiul spre femeia trupeșă*)

CHELNERUL: Să aduc pițele, capriciozele... Vinul? Ar fi bine să vă hotărâți, signore...

FEMEIA (*supărată*): Cum adică, să ne hotărâm... Am comandat pițele și vinul. Restul, mai vedem.

ITALIANUL 1: Giovanni... ți-am spus că ești un taur prost...

CHELNERUL: Friptură de taur? Taur la tavă?

FEMEIA (*râzând sănătos*): Țsta e surd... Ar fi numa' bun în Trapani, unde surzii au mare căutare... Nu cumva să afle cineva secretele averilor și încâlcelile proprietăților... Nu mă mir că-și plătesc notarii cu procente serioase...

ITALIANUL 1: O friptură fiorentina de vacă... în sânge... pentru noi, frații... Nu-i așa, Giovanni?

FEMEIA: Și pițele?...

CHELNERUL: Am înțeles... Doi tauri în sânge și trei pițe...

(Italienii râd și aprobă comanda.)

CEI TREI ITALIENI: Ce bolborosește omul ăsta? Nu înțelege nimic din comandă... Friptură în sânge și garnitură...

(Chelnerul dă din mână a pagubă și se îndepărtează grăbit.)

DOAMNA ÎN GRI: Femeia însărcinată se scaldă în lumina muzicii... *(Ridică paharul și pare a ciocni cu cerul.)*

(Scena luminează și trupul cântăreței – o siluetă splendidă de femeie îmbrăcată într-o rochie diafană. Cântăreața continuă să cânte cu aceeași voce adâncă arii din opere în limba muzicii.)

Chelnerul apare cu un platou încărcat cu patru pițe imense și o carafă cu vin, se strecoară cu mare greutate printre mese. Pare a se împiedica... își regăsește echilibrul între oftaturile și mai apoi râsetele italienilor. Împarte mâncarea și femeia gustă pița.)

FEMEIA TRUPEȘĂ: Mai mult busuioc... Mâncarea aromată ți se lipește de cerul gurii...

ITALIANUL 1: Mâncarea ți se lipește de coapse... Ce spui, Giovanni, de coapsele muierilor?

ITALIANUL 2: Femeia mea are de toate... și coapse... și sâni... Mijlocul să fie de viespe, și atunci ne iubim tutta la vita...

(Femeia trupeșă își plimbă mândră palmele pe cordonul lucitor cu care și-a încins mijlocul.

Tânărul avântat se ridică de la masă.)

ÎNȚELEPTUL: Stai, băiete, că vine zăpăcitul să ne ia comanda.

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Era să scape pițele... O fi obosit, sârmanul...

TÂNĂRUL AVÂNTAT *(cu ochii spre muzică)*: Văd că are de vânzare și câteva compact-discuri... Să-i cumpăr vreo două muierii mele...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Stai, așteaptă-mă... vin cu tine...

(Se prind de mână și se îndreaptă spre silueta diafană.)

ÎNȚELEPTUL: Copii ce zămislesc copii... *(spre chelner, care, după ce deșertase platoul cu pițe, prostit, ascultă și el vocea superbă)* Lista, băiete...

CHELNERUL: Vine... Pentru un amic ca dumneata... (*grăbit, șterge fire invizibile de pe fața de masă... o întinde și șoptește la urechea Înțeleptului*) Ți-ai scos copiii în lume, amico mio... Lumea... terasa mea poate fi periculoasă pentru neștiutori...

ÎNȚELEPTUL: Mai ales când ne pândește... (*întoarce capul spre Femeia în gri*) Speram să lipsească în seara asta...

CHELNERUL: Ea e acolo unde trebuie să fie... În colțul terasei noastre, ne pândește ceasul la fiecare...

ÎNȚELEPTUL: Dă lista... Mai bine recomandă-mi specialitatea...

CHELNERUL: ...indiferent de preț...

ÎNȚELEPTUL: Dacă nu cer lista, nu mă interesează nici prețul... Are grijă cucoana în gri să ne facă socoteala mai la urmă.

CHELNERUL: Fructe de mare și paté de curcan în aspic...

ÎNȚELEPTUL: ...Ce minunat cântă... De când a apărut mireasa Domnului să ne deschidă porțile?...

CHELNERUL: Haide, comandă, c-or fi gata fripturile italienilor...

ÎNȚELEPTUL: Fructe de mare spuneai... Să cânte și marea... așa să fie...

CHELNERUL (*se îndepărtează*): S-a prostit și dumnealui...

- chansonettes...

- serenate...

- a song

- un cântec (în arabă)...
- eine Weise...

(Se întorc tinerii, agitați peste măsură.)

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Asta da, surpriză... Îți dai seama... Mai bine ghicește...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Nu-l pune la încercare, că dumnealui dezleagă orice nod. De când m-a angajat la barul hotelului, am avut vreme să-l observ...

TÂNĂRUL: A ghicit el când am venit din România că suntem puși pe treabă și pe adunat bani la tășcuță...

ÎNȚELEPTUL: Voi, dragii mei, adunați-vă bani și mai apoi plecați de pe terasa asta, din lumea asta, cât mai repede cu putință.

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Poate te hotărăști să vii și dumneata acasă... Cu noi... De ce să-ți porți bătrânețile printre străini...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Știe dumnealui ce face.

ÎNȚELEPTUL: Parcă voiați să mă puneți la încercare...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Păi... Cum spusei, când i-am cerut omului care o păzește pe cântăreață, sau mai știu eu ce face acolo improptit de stâlpul pieței, un compact-disc, să cad jos, nu alta... pe disc scrie rusește...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Ce atâta vorbă... Noi credeam că e locuitoare a Apusului, de pe-aici, și când colo, e rusoaică de-a noastră, din EST...

ÎNȚELEPTUL: Rusoaică, ziceți? Nu-i nimic neobișnuit în asta... Mama Rusia n-a împrăștiat numai molima roșie... Mama Rusia naște privighetori dintotdeauna.

(Se aude cu claritate aria Toscăi.

Muzica se întrerupe când pe terasă dau năvală două americance, una cu freză punk – părul vopsit în mov și galben – și cealaltă, cu blugii lipiți de funduleț și o bluză de mătase înfoiată la mâneci și foarte decoltată. Poartă o seamă de plase, cu inscripții, dovadă că au „șopingărit” din plin.)

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Pariu că astea sunt de peste Ocean. Ce caraghioase...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Fata în blugi bombează un fund pe cinste.

ÎNȚELEPTUL: Tinerețe, America... Visam cândva să emigrez peste Ocean, în țara visului...

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Ce să spun! Tocmai dumneata vorbești de visul american?

AMERICANCA PUNKISTĂ: Am tras o partidă de șopingăreală pe cinste. Sper că n-am uitat cureaua cu ținte argintii?...

AMERICANCA ÎN BLUGI: Nu le mai desface, că mă apucă strechea... Haide să ne trântim pe un scaun, că mă dor al naibii picioarele... Cine m-a pus să cumpăr cizmele astea cu toc cui?

AMERICANCA PUNKISTĂ: Turiștii poartă pantofi sport, ce naiba, măcar atâta știu și eu...

AMERICANCA ÎN BLUGI: Să nu-mi dai lecții de turism... Tu nu ai avut răbdare să vizitezi nicio galerie de pictură renascentistă...

AMERICANCA PUNKISTĂ (*către chelner*): Hei, boy... dai o roată și pe la noi...

CHELNERUL: De îndată... de îndată... (*pentru sine*) Americani idioți...

(Face o reverență și dispare.)

AMERICANCA PUNKISTĂ: Unde mama dracului a dispărut imbecilul... Două Cola, că sunt topită...

AMERICANCA ÎN BLUGI: Taci naibii, că sarăștia pe noi... Nu vezi cum ne privește cucoana în gri?...

AMERICANCA PUNKISTĂ (*mai scoate din plasele aruncate pe un scaun o curea cu ținte argintii, un pantof roșu, și un ghid turistic*): Mai bifăm Palazzo Pitti – văzut, Galeriile Uffizi – văzut...

AMERICANCA ÎN BLUGI: ...văzut pe naiba... Galopam prin săli... Privit fără să vezi... Mai rău ca orbii... Măcar ei pipăie, simt, le tremură spiritul... Pe când noi, doi ogari la vânătoare de trofee din ghidul tău și mai apoi șoppingăreală.

AMERICANCA PUNKISTĂ: Uite-l că vine... S-a prefăcut că nu aude comanda... Thank you, baby...

(Chelnerul desface două Cola reci și dă să le toarne în pahar... Americanca punkistă îl oprește, ia sticla și toarnă pe gât...)

AMERICANCA ÎN BLUGI (*face un gest de salut spre Doamna în gri*): Ați vizitat și dumneavoastră Galeriile Uffizi... Ce spuneți de formele femeilor? Oare ce ar fi comandat ele? Pui prăjit, cartofi în ulei și multe dulciuri sofisticate... Șocolată? Exista ciocolata pe atunci?

(Doamna în gri ridică paharul de șampanie spre fata în blugi. Americanca în blugi ridică paharul de Cola...

Doamna în gri dă din cap dezaprobator... face un gest spre chelner, care sare în spatele ei... Șoptește la urechea bărbatului aplecat, servil... Acesta ia paharul de șampanie și-l duce la masa fetei în blugi. Mirată, fata îl privește și nu știe ce să facă... Chelnerul o îndeamnă prin gesturi să închine...)

AMERICANCA ÎN BLUGI: Thank you... (*îl bea dintr-o înghițitură*)

DOAMNA ÎN GRI *zâmbește... și soarbe delicat din paharul ei de șampanie, face un gest larg spre cântăreața care cântă...*

CHELNERUL: Ce servesc doamnele?

AMERICANCA PUNKISTĂ: ...Poate ne aduci și lista? Ceva sofisticării europene...

CHELNERUL (*potlogar*): Lăsați... lăsați pe mine, demoazelelor... Știe băiatul ce vă dorește suflețelul...

AMERICANCA ÎN BLUGI: Are dreptate dumnealui... Ne lăsăm pe mâna ta, băiete...

CHELNERUL (*șoptește printre dinți în timp ce se îndepărtează de masa fetelor*): Am eu grijă de toate, și mai ales de buzunarul vostru... Scoateți banii pe mâncare și nu doar pe haine fel de fel...

- blue jeans...
- écharpes de soie...
- barrette...
- Jacken...
- hijaburi...

(Americanca punkistă schimbă priviri galeşe cu unul dintre italieni; prin gesturi, italianul cere voie să ia loc la masa fetelor... La început, punkista îl refuză categoric... Apoi aruncă din nou priviri galeşe... Italianul şopteşte ceva cu un altul de la masa lor... par a se consulta... În cele din urmă, ca un cocoş, se îndreaptă spre masa fetelor.)

ITALIANUL 1 (*politicos*): Îmi permiteţi să mă prezint...
Gabrielle Fellini... Din Padova...

AMERICANCA PUNKISTĂ: Noi – studente... din Detroit...
Suntem în vacanţă, să ne culturalizăm prin Europa... La voi se cântă în toate pieţele...

ITALIANUL 1: De ce nu s-ar cânta, signorina?... Nu vă place muzica?

ÎNŢELEPTUL: Uite-i... nelipsiţi la apel...

(Traversează terasa lăutarilor – cu acordeon, vioară şi ţambal.)

ÎNŢELEPTUL (*aplaudă*): Vă aşteptam, băieţi... Să-i faceţi praf şi-n seara asta...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Chiar că eşti acasă aici...

ÎNȚELEPTUL: Și tu ești tot acasă, doar că nu simți... O mai trece ceva vreme până ți se vor deschide porțile, copile...

(Lăutarii încearcă instrumentele și încep să cânte o tarantelă, cântecul se termină într-o sărbătoare românească neaoșă.)

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ *(care ascultase cu atenție)*: Se întâmplă tot felul de ciudățenii aici... Mi se pare mie, ori tarantela asta s-a sfârșit într-o sărbătoare de-a noastră?... Cântăreața de operă, frumoasa aia de rusoaică, și ăștia ce naiba mai sunt?...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Ce să fie, dragă... Țigani noștri...

(Înțeleptul se ridică respectuos, în timp ce o călugăriță traversează terasa și se așază la masa Doamnei în gri.)

ÎNȚELEPTUL *(ca pentru sine)*: O așteptam... Maica noastră... ruga noastră...

ITALIENII *(aplaudă)* Bravo... Încă o tarantelă!

AMERICANCA PUNKISTĂ *(se ridică de la masă și se îndreaptă spre lăutari... se uită mirată pe jos, în jurul lor)*: Unde le e pălăria sau cutia de bani... Voiam să le dau 10 dolari...

(Înțeleptul observă, dă din mână a pagubă.)

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Ce vrea pițipoanca asta... Unde se crede? Drept cine ne ia?... Și ce dacă sunt țigani, poate că n-au nevoie de pomana ei... de dolarii ei...

(Chelnerul pune pe o masă neocupată tava cu porțiile de friptură și-i șoptește ceva fetei... o trage cu tact și aproape că o așază la masa unde Americanca în blugi sare:)

AMERICANCA ÎN BLUGI: Iar te-ai făcut de râs în Europa asta ciudată. Ți-am repetat de atâtea ori că aici noi nu pătrundem, nu pricepem, nu simțim, e altceva...

AMERICANCA PUNKISTĂ: Fuuuck... mi-a plăcut cum cântă!

CHELNERUL (*se apleacă la urechea Americancei punkiste, șoptește ceva*)

- love...
- amour...
- amore...
- dragoste (în arabă)...
- Liebe...
- dor...

(Fetele izbucnesc în râs.

Între timp, lăutarii încep o nouă melodie – poate fi „Zorba Grecul” – care se termină într-o îndrăcită melodie ungurească, ciardaș.)

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Asta-i culmea! Țiganii ăștia amestecă cântecele ca într-o ciorbă de la noi.

ÎNȚELEPTUL: Nu e cazul să cauți nația cântecului. Ascultă. Sunetul alunecă aici (*arată spre piept*)...

CĂLUGĂRIȚA: Mi se pare că nu sunt toți. Lipsesc de la apel japonezii.

DOAMNA ÎN GRI: Și arabii... Sunt invitații mei speciali. Din pricina lor mi-am amânat seara de taină aici.

CĂLUGĂRIȚA: „Toate cuvintele pe care le-a grăit Domnul le vom face și le vom asculta.”

DOAMNA ÎN GRI: Și se vor aduna aici semințiile, până la una...

CĂLUGĂRIȚA: Ceasul durerii n-a sunat, păsuiește-i, Înălțimea Ta.

DOAMNA ÎN GRI (*ridică paharul de șampanie*): Treacă de la mine, încă o oră în chivotul durerii.

CĂLUGĂRIȚA: Ți-au adus daruri, mătase stacojie, violetă și vișinie, vison răsucit și păr de capră, piei de berbec vopsite roșu, piei de vițel de mare și lemn de salcâm, untdelemn pentru sfeșnice și arome pentru mirul de uns și pentru făcut miresme de tămie.

DOAMNA ÎN GRI: Și cântul, mai ales cântul.

(Lăutarii continuă să cânte din ce în ce mai îndrăcit... Termină în mod ciudat melodii cunoscute.

Italianul de la masa italienilor cochetează cu Americanca punkistă și grupul românilor mănâncă fără nicio vorbă.

Dintr-o dată năvălește în scenă un grup de patru japonezi înarmați cu aparate de fotografiat... Fotografiază tot ce apucă... terasa în ansamblu, chelnerul care tocmai aduce tava cu mâncarea americancelor.

Japonezii se adună buluc în jurul orchestrei... S-au oprit brusc din fotografiat și ascultă, stane de piatră, melodiile îndrăcite. Vorbesc între ei o limbă păsărească.

Chelnerul tropăie în jurul lor ca o țarcă în călduri, cu tava ridicată deasupra capului...

De la masa americancelor, punkista, de mână cu italianul, se ridică și încep să danseze în fața orchestrei...

Fetișcana însărcinată își ia bărbatul de mână și apare grupul compact al rasei galbene... Gesticulează... Fetișcana însărcinată face un semn spre orchestră.)

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: O horă, băieți...

(Din colțul scenei, trei arabi vâluriți, stingheri, speriați, parcă își caută un loc la o masă.)

ARABUL: Nu știu ce ne-a apucat. Niciodată nu ne-am pierdut într-o asemenea măsură.

FEMEIA ARABĂ *(râde, veselă)*: Poate revii la sentimente mai bune, ca atunci când mi-ai permis să-mi lepăd hijabul.

ARABUL: Asta s-a întâmplat înaintea plecării. Parcă au trecut ani de când ne-am părăsit căminul.

FEMEIA ARABĂ *(recită)*: Femeia musulmană, călăuzită de învățăturile Islamului, acceptă resemnată voia și hotărârea lui Allah.

ARABUL *(tăios)*: Termină. Doar porți hijabul din nou. Am îndurat îndoiala fără de sens ce ne-a purtat pribegia prin piețe și târguri necunoscute.

FEMEIA ARABĂ: Poate ne vom găsi locul, aici, pe terasa asta. *(Se adresează femeii în gri, care îi urmărea atent:)* Masa aceea e liberă?

DOAMNA ÎN GRI: Vă așteptam. De ce ați întârziat?

FEMEIA ARABĂ: Am cumpărat dulcețuri pentru puiul meu. Multă șocolată, finețuri belgiene...

DOAMNA ÎN GRI: Nu aștepti doar cunoscuții. De atâtea ori aștepti tocmai necunoscutul.

FEMEIA ARABĂ: Noi suntem pelerini necunoscuți, fără de țară.

DOAMNA ÎN GRI: Purtați văluri, vă ascundeți, vă protejați...

ARABUL (*își trage nevasta deoparte*): De ce răspunzi? Putem ști cine e în spatele ei?

FEMEIA ARABĂ: Tu întotdeauna te-ai temut de toți și de toate. Nu mai mult decât în magazin, când ai refuzat să-i cumperi o carte (*mângâie capul copilului*). El va cuprinde învățătura lumii și nu doar Coranul. De altfel, „oamenii n-au fost decât o singură comunitate și apoi s-au deosebit ei. Și de n-ar fi fost rostit un cuvânt mai înainte de Domnul Tău, ar fi fost hotărât lucrul asupra căruia ei au avut păreri deosebite”.

ARABUL: „Coran 10, 19”. Mă bucur că n-am uitat niciunul cuvintele sacre.

FEMEIA ARABĂ (*ironic*): Îmi îngădui să dansez?

(*Japonezii, osteniți, se trântesc pe scaun, în timp ce fetișcana însărcinată continuă să danseze pe lângă lăutari.*)

ARABUL (*râde*): De ce nu? (*face un gest larg spre Doamna în gri*;) Vedeți că suntem deschiși?

(*Femeia arabă, sfioasă, se prinde de mâna tinerei însărcinate și începe să-și unduiască trupul pe melodiile tarafului.*)

DOAMNA ÎN GRI (către Călugăriță): A început. Cortina s-a ridicat, și-a descătușat aripile spiritului.

(Apare chelnerul și se proțăpește în fața Arabului.)

CHELNERUL: Ce v-aș putea oferi?

ARABUL: Apă plată și dulceață.

CHELNERUL: De care? De nuci verzi, de migdale amare? Totuși, amară ar fi mai potrivită. *(Își șterge fruntea asudată.)* Ce de lume s-a adunat. Ce de limbi amestecate.

CĂLUGĂRIȚA: Rostul încercărilor de la Dumnezeu date...

- God's will...
- La volonté de Dieu...
- La volonta di Dio...
- Gotteswille...
- (în arabă)...

(Se aude o Voce metalică, pe deasupra muzicii:)

VOCEA METALICĂ: Pericol de explozie. Bomba poate exploda în orice clipă. Vă rugăm, părăsiți terasa.

(Muzica încetează brusc.

Câteva clipe rămân cu toții stane de piatră. Apoi sar ca arși italienii, urmați de fetele în blugi, japonezii, ca un cârd de păsări, se strâng unii în alții și își urmează linia, Arabul își trage nevasta și fiul sub vălurile protectoare și răstoarnă o masă.

Dispar cu toții, în timp ce vocea metalică, tăioasă, continuă sacadat:)

VOCEA METALICĂ: Părăsiți terasa, pericol de explozie.

(Călugărița se ridică încet și se așază în spatele Doamnei în gri.)

CĂLUGĂRIȚA: Rostul încercărilor, Doamne...

DOAMNA ÎN GRI: S-au înfruptat, plăcerile li s-au lipit de carne, s-au făcut una cu trupul nesătul. Și vor veni lacrimi, șiroaie de lacrimi...

- larmes...
- tears...
- lacrime...
- Tränen...
- (în arabă)...

CĂLUGĂRIȚA: Au fugit de durere și jertfă, au crezut că pot scăpa de povara încercărilor.

DOAMNA ÎN GRI: Dărăpănarea firii omenești. (*Râde sacadat.*) Lingura plăcerii ce amestecă în căldare binele cu răul, le pune unul în locul altuia, să fiarbă, să dea în clocot, să bulbucească neîntrerupt.

CĂLUGĂRIȚA: Tu le amesteci pe toate. (*Frământă umerii Doamnei în gri ca pe aluatul unei pâini.*)

DOAMNA ÎN GRI: Și vor veni lacrimi. Șiroaie de lacrimi.

CĂLUGĂRIȚA: Lacrimi ce spală ochii, să poată vedea, ce curăță urechile, să poată auzi...

VOCEA METALICĂ *umple scena*: Părăsiți terasa! Pericol de explozie!

- Explosionsgefahr!
- Danger d'explosion!
- Danger of explosion!
- Pericolo d'esplosione!
- (în arabă)

PARTEA A II-A

Intră în scenă pe rând grupul italienilor, cele două americance.

ITALIANUL 1: O alarmă falsă!... Închipuiți-vă, o bombă aici, în Centrul Lumii... Cine sunt nebunii care împrăștie moartea? Una-i să mori în război, pe când noi suntem niște povrecito care mâncam liniștiți... Ce aveți cu noi, nenorociților?

ITALIANUL 2: Unde sunteți, fii de curvă?... Nu aveți curajul să vă arătați la față?... Vreau să le văd mutrele de criminali împuțiți...

FEMEIA: Calmați-vă... Ne-am speriat degeaba. Ce, n-ați auzit de valize goale lăsate ici-colo prin gări și parcuri care au pus lumea pe jar... Unde-o fi și chelnerul? S-a ascuns sub masă, povrecito. Poate el știe mai multe.

ITALIANUL 1: E mai bine să plătim și să plecăm dracului de aici. În Sardinia noastră știi de unde vine glonțul și mai ales știi de ce vine.

ITALIANUL 2: Nu plec până nu aflu ce s-a întâmplat. Parcă erau niște arabi la o masă. Nu cumva?...

FEMEIA: Era o familie. Nici vorbă să fie teroriști. O familie cu un copil.

ITALIANUL 2: Eu n-am încredere în mascații ăștia. Ascund bombe sub vălurile femeilor și în jucăriile copiilor.

(Americancele se trântesc pe scaun. Americanca punkistă caută pe sub masă pungile căscate cu lucrurile împrăștiate.)

AMERICANCA PUNKISTĂ: Unde sunt ochelarii? Erau de marcă! Care-i nenorocitul de-a călcat pe ramele astea scumpe *(ridică ochelarii striviți)*...

AMERICANCA ÎN BLUGI: Baby, ai înnebunit. Ești țăcănită rău de-ți pasă acum de ochelari și boarfe. Puteam muri ca John în turnuri, pricepi? Am fost la un pas de moarte, zăludo... Lasă dracului pungile, că te plesnesc!

AMERICANCA PUNKISTĂ: Ochelarii cu rama splendidă și cureaua, și fularul... le-au călcat în picioare speriații ăștia... Și tu, my dear, ce te agiți așa? A fost doar o alarmă falsă și basta... doar o alarmă falsă... *(glasul îi tremură tot mai tare)* Și John a crezut că e o alarmă falsă când s-a zguduit turnul... Dacă se grăbea, poate reușea să fugă pe scări, că era doar la etajul trei...

AMERICANCA ÎN BLUGI: Lasă-l să se odihnească în pace... Respectă înțelegerea...

AMERICANCA PUNKISTĂ: Care înțelegere?... *(țipă)* Am găsit fularul!

AMERICANCA ÎN BLUGI *(se așază și ea în patru labe și adună boarfele răsfirate pe jos)*: ...Un fular, un mort, o ramă de ochelari, doi morți, o sanda, trei morți – un mort e fratele tău, alt mort e logodnicul meu, sau același mort e și fratele tău și logodnicul meu... atunci înseamnă că e doar un mort... Pricepeți?... *(în genunchi, urlă)* ...e și fratele ei și logodnicul meu... John e logodnicul meu... Un picior, plus o pereche de ochelari de vedere, plus un pantof cu urmele degetului mic de la piciorul drept... Toate sunt John al meu... *(caută cu privirea spre Doamna*

în roșu) Nu doriți să închinăm un pahar de șampanie pentru odihna logodnicului meu? *(se târăște spre masa Doamnei în roșu)*
Îmi oferiți un pahar de șampanie?

(Doamna în gri și-a schimbat înfățișarea – poartă aceleași haine elegante, doar că sunt de un roșu aprins.

Doamna în roșu umple cu eleganță un pahar de șampanie din sticla odihnită, elegantă, din frapiera de argint, se ridică, face câțiva pași spre fata rămasă în genunchi și-i oferă paharul de șampanie...)

AMERICANCA PUNKISTĂ: ...Dumnezeule... Iartă-mă, Doamne... *(se adresează Femeii în roșu)*: Unde-i călugărița, femeia care stătea la masa ta? Am jurat, după înmormântare, ne-am legat amândouă că-l lăsăm să se odihnească în pace... La ce bun atâtea întrebări... Să declanșăm noi două, două studente în drept, ancheta... ANCHETA!!! Voi am să facem noi ancheta în locul FBI-ului... în locul scorțoșilor de la CIA... sau în locul cui, Doamne... Nu ne oropsi încă o dată... Eu pot duce în spate oricâte întrebări și dureri îmi dai, Doamne... Spatele meu poate duce, pe când ea, ea e firavă... Că doar de aceea am luat biletele de avion, am plătit hoteluri de patru stele, am bătut magazinele și muzeele, l-am cumpărat și pe dracul, numa' să uităm și mai ales să fim în stare să păstrăm înțelegerea... Trebuie să o întindem dracului de aici... Cât mai repede... Chelner!... să plătim repede... Cât mai repede...

(Se ridică, dă un șut hainelor și pungilor răvășite pe jos, să iasă să-l caute pe chelner...

Cealaltă americancă de jos bea liniștită din paharul de șampanie.)

AMERICANCA ÎN BLUGI: Un picior, un deget de la picior... o eșarfă... un tintoretto...

(Intră în fugă tânărul avântat.)

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Unde a dispărut?... Am scăpat-o o clipă din mână... Oameni buni, e gravidă... Chiar nu vă pasă? *(se îndreaptă spre cele două fete)* Nici voi două nu înțelegeți? E în pericol...

AMERICANCA PUNKISTĂ: Și noi suntem în pericol!

TÂNĂRUL AVÂNTAT *(se îndreaptă spre cei doi italieni)*: Îmi caut femeia... femeia mea...

ITALIANUL 1: Un bărbat adevărat nu-și pierde niciodată femeia... Și mai lasă-ne în pace, că avem altceva de făcut... Pe tine nu te interesează că aici puteam muri cu toții... A fost o alarmă... un pericol de explozie...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Țștia sunt de piatră, niște animale de piatră...

(Înțeleptul se așază pe un scaun. Cu gesturi măsurate, calm, bea un pahar cu apă.)

ÎNȚELEPTUL *(cu ochii spre Doamna în roșu)*: Știi?... De aceea ți-ai schimbat veșmântul... Ai adulmecat gustul sângelui...

(Doamna în roșu ridică o floare de pe masă, o miroase și apoi rupe petalele una câte una...)

ÎNȚELEPTUL: Te vei mulțumi să adulmeci? Nenorocito!... Spune ceva... Îți aștept vorbele de atâția ani, seară de seară... Ce credeai, că m-am îndrăgostit de ochii tăi vineți, de gestică ta elegantă?... Nici pomeneală... Scoate verbul adevărului...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Am crezut că e cu dumneata... Dacă i s-a făcut rău?

ÎNȚELEPTUL: Am văzut-o între japonezi... Potolește-te, băiete, nu acuza când tu ești cel de vină...

(Intră grupul de japonezi, două femei o sprijină și o așază cu mare grijă pe femeia însărcinată pe un scaun.)

O JAPONEZĂ: Se deschid porțile pentru omul din tine... *(mângâie cu tandrețe pântecul fetișcanei însărcinate care geme încetișor...)*

FATA ÎNSĂRCINATĂ: Bărbatul meu... unde e bărbatul meu?...

UN JAPONEZ: Poate e mai bine să o luăm de aici... Să o ducem noi la un spital... Ființele astea *(arată spre masă)* și-au pierdut gândirea.

O JAPONEZĂ: Clipa dinaintea ploii... Clipa dinaintea fulgerului...

JAPONEZA 2: Cea de dincolo își fâlfâie mantia...

UN JAPONEZ: Mi-am pierdut și eu aparatul foto... Să-l mai caut? Poartă în el amintiri și zâmbete... Semenii ăștia au uitat să surâdă delicat, cald, catifelat... *(către cele două japoneze)*... Hotărâți odată ce faceți... O luăm cu noi, ne ducem la spital?

O JAPONEZĂ: Chiar și tu te-ai molipsit de agitația fără rost din continentul nou? Vremea nu ne presează... Poate doar moartea...

JAPONEZA 2: Duhnește a moarte pe aici... Poate ar fi cazul să plecăm...

JAPONEZA 1: Să luăm și viața cu noi... Avem puterea să o ducem pe mamă cu noi...

(Trasversează scena familia de arabi. Sunt acostăți cu brutalitate de Italiani.)

ITALIANUL 1: Voi ați pus bomba...?

ITALIANUL 2: Și mai aveți curajul să vă întoarceți pe terasa noastră? Tupeu, fratello... Treceți peste orice limită... Sau ne credeți tâmpiți? Pe mine nu mă duceți voi de nas...

ITALIANUL 1: Haide, frate, să-i vânturăm de aici... Valea... Dispăreți, amărăților, de pe fața pământului nostru...

(Arabul își protejează nevasta și copilul.)

ARABUL: O neînțelegere... O cumplită neînțelegere... Nu putem fi acuzați fără dovezi... Nu putem fi alungați fără vină... Suntem oameni pașnici... ca voi... suntem oameni...

FEMEIA ARABĂ: Nu vor și nici nu se străduiesc să ne înțeleagă... să ne asculte... Înșiri vorbe fără rost... Ți-am spus că nu avem a ne întoarce pe terasă... Tălpile noastre n-au ce căuta, nu pot călca pe pământul lor *(își mângâie copilul)* Liniștește-te, puiule, mergem la hotel și mâine plecăm acasă...

ARABUL: Care acasă?... Noi nu mai avem casă... Ne-au bombardat-o aliații... Ruine și moarte...

FEMEIA ARABĂ: Moartea se plimbă și aici...

ARABUL: Ei cred că noi am adus-o.

ITALIANUL 1: Se fac că n-aud și bolborosesc întruna...

ITALIANUL 2: Să trăncănească cât vor, dar să plece... Ați înțeles, mascaților (*către Americanca punkistă*) Tu, viteazo, că americanii le-au dat în cap ăstora, tu nu zici nimic... Ai surzit, drapel cu stele și freză colorată? Ați uitat de morții din turnuri? Vendetta nu vă spune nimic, mâncători de gumă?

AMERICANCA PUNKISTĂ: Morții din turnuri... Mortul meu din turnul prăbușit... Am adunat și eu carnea și oasele fratelui din cenușa și focul turnului... Un deget de om, un fular de mătase, o ureche de om, un pantof roșu...

ITALIANUL 2: Și atunci? Dacă ți-au ucis fratele, de ce stai ca o bleagă acolo, pe jos?...

ITALIANUL 1: ...Să se bucure că nu scot moartea din vestă... Dacă mă înfuriați, văluriților, vă fac felul de nici nu știți când zburăți din viață...

(Apare Chelnerul, răvășit.)

CHELNERUL (*flutură un tenac de hârtii*): Am adus notele de plată...

- money...
- de l'argent...
- bares Geld...
- soldi...
- (în arabă)...

(Aruncă banii spre oamenii răvășiți): Ei nu știu că nu mai pot plăti în bani...

JAPONEZUL: Te rog... aici... Suntem nevoiți să plecăm la spital... Femeia asta naște...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: E nevasta mea și naște... Să plătim și noi...

ARABUL: Ar fi bine să plătesc eu mai întâi. Vreau să plec de pe pământul care rabdă oamenii răzbunători...

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Tu vorbești de răbdarea pământului... Pe voi, teroriștii lumii, vă rabdă pământul... Să plătească și să dispară...

ITALIANUL 1: Uite un bărbat adevărat... Ai luptat în Irak, tinere domn?

TÂNĂRUL AVÂNTAT: Luptat pe dracu'... Eu, un amărât cu buzunarele goale din EST?

CHELNERUL: Nota dumneavoastră... (*către arab*) Foc și aer...

ARABUL: Nu înțeleg.

CHELNERUL: Nu e nevoie să înțelegi... Voi ați consumat apă, și plata, spuneți că vă grăbiți, vă temeți de furia nesocotiților de la noi, se face cu foc... Apa se stinge cu foc sau invers, focul se stinge cu apă (*către Femeia în roșu*): Ordonati, doamna mea, că le încurc din pricina forfotelii. Nu e puțin lucru o alarmă cu moartea, care se dovedește a fi falsă. E falsă sau plata se face în dolari falși și lire de aur... În lire de foc și dolari de apă...

(Doamna în roșu îi face un semn discret... Chelnerul se apropie și îngenunchează la picioarele femeii... Doamna în roșu îi

șoptește ceva la ureche... Chelnerul înșiră notele de plată pe masa femeii.)

CHELNERUL: Asta e a japonezilor și asta a italienilor... Nu le încurc, doamna mea... Am înțeles, să trăiți... Numai la ordinele dumneavoastră, înălțimea Ta...

(Brusc, asurzitor, începe muzica lăutarilor...)

O horă românească de la început până la sfârșit, poate fi Ciuleandra, tot mai înfocate, sunetele parcă înnebunesc oamenii...

Intră și Călugărița în scenă.

Chelnerul se ridică și distribuie notele de plată.)

CĂLUGĂRIȚA *(îngenunchează și ea lângă Femeia însărcinată)*: Zis-a Domnul: „Știu faptele tale – iată, am lăsat înaintea ta o ușă deschisă pe care nimeni nu poate s-o închidă, fiindcă, deși ai putere mică, tu ai păzit Cuvântul meu și nu ai tăgăduit Numele meu.”

JAPONEZA 1: Grăiește în perle, slujitoarea...

CĂLUGĂRIȚA: A stat la ușa voastră și a bătut. Nu v-ați învrednicit să auziți glasul Lui. Nu i-ați deschis ușa și astfel n-a cinat cu voi în seara asta.

- His Voice...

- Seine Stimme...

- Sua Voce...

- Sa Voix...

- (în arabă)...

(Lăutarii continuă să cânte înnebunitor...)

Din colțul opus cântă și cântăreața din Est o arie sfâșietoare.)

CĂLUGĂRIȚA: Zis-a Domnul: „Și s-a arătat din cer un semn mare – o femeie înveșmântată cu Soarele și Luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună de douăsprezece stele. Și era însărcinată și striga chinându-se și muncindu-se să nască...”

FEMEIA ÎNSĂRCINATĂ: Pruncul meu se va naște viu.

(Muzica asurzitoare înnebunește oamenii ce se învârtesc ca furnicile unui mușuroi zdrobit cu talpa bocancului.

Italienii se învârt în jurul arabilor, cu pumnii ridicați deasupra capului.

Femeile în chimonouri par a o proteja pe tânăra însărcinată, mișcă necontrolat mânecile largi, ca aripile unei păsări speriate.

O tavă se sparge, chelnerul, speriat, vrea să adune cioburile răspândite pe jos, în timp ce tinerele moderniste îl trag de haină.

Doar Călugărița, solemn, cu gesturi încete, îngenunchează.

Scena e zguduită de zgomotul infernal, de urletul exploziei amestecat cu țipetele oamenilor.

O învălmășeală de brațe, haine, scaune răsturnate, chipuri scăldate în spaimă și groază cumplită.)

PARTEA A III-A

În mijlocul scenei, Fetișcana însărcinată geme, cu mâinile ce parcă zboară de-a lungul trupului, ca în cele din urmă să se așeze, să se aline, acoperindu-și pântecul.

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Ce se petrece, Doamne? E sfârșitul? Am murit? Doamne, mă încerci? Cu bucurie? Acum? Aici? *(cade în genunchi – geme tare, tot mai tare:)* Puiul meu,

durerea mea, bucuria mea. Acum, chiar acum ți-e sortit Ceasul? Eu sunt vie? Pot da naștere Vieții? (*Geme, se zvârcolește printre trupurile însângerate.*)

(*Într-un colț se mișcă, se ridică, îndepărtând faldurile și vălurile părinților, Copilul arab.*)

COPIIUL ARAB: Mamă! Unde ești? Ce bubuituri! Ce cutremur! S-a zguduit pământul! Mamă, unde ești? Ne-am reîntors acasă? Am fost bombardați? Tată, ce s-a întâmplat? De ce nu-mi răspunde nimeni?

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Cine mă ajută? Unde-s femeile galbene? (*scotocește printre cadavre*) Sunt moarte! Doamne, nu a mai rămas nimeni în viață? Dragul meu drag e mort și el... (*Plânge cu sughituri.*)

COPIIUL ARAB (*o zărește – fuge bucuros și se lipește de pântecul femeii*): Nu știi unde sunt părinții mei?

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Și un copil e mai bun decât cioburi și moarte. (*Îl scutură zdravăn:*) Tu! Tu mă vei ajuta să nasc.

COPIIUL ARAB: Poate-i găsești pe ai mei! (*urlă*) Nu știi unde s-au ascuns?

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Prunc prost... Nu miroși moartea dimprejur? Doar noi mai suflăm pe aici. Noi și el... El, din burta mea, care nu poate ieși la lumină fără ajutorul tău. Și el e fără de tată!

COPIIUL ARAB: Cum așa? Mi-e frică... (*plânge, își ghemuie trupul la picioarele femeii*) Nu înțeleg ce-mi ceri. Nici tu nu înțelegi ce-ți cer eu.

(Copilul tremură și o înfășoară, o încercuiește cu trupul.)

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ *(ridică brațele și țipă cât o țin puterile)*: Avem nevoie unul de altul să viețuim viața.

DOAMNA ÎN ALB: Crezi că rugăciunile sunt îndeajuns? La ce folosesc acum?

(Se ridică și o privește fix.

Călugărița, îngenuncheată, n-o bagă în seamă, continuă să se roage.)

CĂLUGĂRIȚA: - Mă rog pentru voi.

- Mă rog de voi.

- Mă rog cu voi.

- Je prie...

- Ich bete...

- I pray...

- Io prego...

- (în arabă)...

DOAMNA ÎN ALB: Mulți nu se mai pot ruga – sunt morți. Sunt ai mei pe vecie.

CĂLUGĂRIȚA: Prin rugăciunile mele voi, ceilalți, vă învredniciți, vă împuterniciți în fața Domnului. Rugăciunea inimii pentru faptele păcătoșilor spre iertare și mântuire.

DOAMNA ÎN ALB: Acela ce n-a mâncat pâinea cu durere se petrece de unul singur. Lacrimile căinței sunt amestecate cu durerea lepădării desfătărilor vieții. Și voi, rugătorii, să ștergeți lacrimile într-o nădejde și speranță.

CĂLUGĂRIȚA: Purtăm pe umeri și păcatul lor o dată cu al nostru.

DOAMNA ÎN ALB: Purtați povara îndreptării din lumea ce s-a obișnuit cu păcatul. Ei nu-l zăresc, nu-l deslușesc nici când se întunecă lumina vederii de sine. *(Face un gest larg.)* Cu toții s-au așezat pe drumul fără de întoarcere. Și chelnerul n-a terminat de împărțit notele de plată.

(Se așază, scotocește printre trupurile fără de viață. Scoate un vraf de hârtii mototolite, însângerate.)

- Trufe scumpe pentru trufașul din sud – 50 de arginți.
- Carne în sânge pentru fata cu creastă – 30 de arginți.
- Aluat fărâmițat pentru cel fără de țară – 70 de arginți.
- Prune uscate pentru tatăl fără de fiu – 80 de arginți.
- Plăcinte întinse pentru muierile dichisite – 20 de arginți.
- Tarte uscate cu sâmburi de nucă pentru falsul înțelept – 10 arginți.
- Gogoși în ulei încins pentru lacomul guraliv – 30 de arginți.
- Și sângerete cu sânge încheșat în clisă moale pentru ucigaș.

CĂLUGĂRIȚA: Crima n-are notă de plată! Nimic nu cântărește îndeajuns pentru a echilibra greumântul ucigașului.

DOAMNA ÎN ALB: Unde-i chelnerul? Nota sa de plată. Nota lor de plată. Misia chelnerului nu s-a înfăptuit până la capăt.

CĂLUGĂRIȚA: Nu te poți așterne pe Cărare fără împlinirea Misiei. *(scotocește printre cadavre)* Haide, omule. Trudește-ți pedeapsa.

(Din mormanul însângerat se ridică Chelnerul, se scutură, înspăimântat, se agață de faldurile Doamnei în alb.)

CHELNERUL: Porunciți! În viață? Eu? Și ceilalți?

DOAMNA ÎN ALB: Așteaptă plata.

CHELNERUL: Nota de plată.

DOAMNA ÎN ALB (*îndeasă hârtiile însângerate în palma chelnerului*): Fă-ți treaba până la capăt.

CHELNERUL: Și morții? Se plătește și după moarte?

CĂLUGĂRIȚA: Purtăm povara păcatului în veșnicie.

CHELNERUL (*șchiopătând*): Trufașul – 50 de arginți.
(*caută printre cadavre*)

Fata cu creastă – 30 de arginți. Unde ești, moțato?

(*scotocește în continuare*)

Cel fără de țară – 70 de arginți. Pribeagule... Uite-l, s-a ascuns după gălbejite.

Tinerelul tată fără de fiu – 80 de arginți. Amărâtule, te-au strivit macaronarii.

Falsul înțelept – 10 arginți. Amândoi încolăciți, de nu știe omul care sunteți.

Lacomul cu gură mare – 30 de arginți...

(*caută, aplecat peste masa însângerată*)

...nu-l găsesc.

CĂLUGĂRIȚA: Cautăm. Împarte.

CHELNERUL: Și voi rămâne în viață?

(*Din colțul terasei răzbate tot mai tare muzica lăutărească. Chelnerul rămâne împietrit o clipă. Sunetele în galop sunt întrerupte de un țipăt.*)

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ (*urlă, se zbate în chinurile facerii*):
Voi două, muieri în toată firea, calculați notele de plată în loc să
mă ajutați! Nu vedeți că micuțul ăsta nu-i în stare de nimic?

DOAMNA ÎN ALB: E în stare de multe prin forța prunciei.

CĂLUGĂRIȚA: Rugăciunea pentru alții nu-i de-ajuns fără
coborârea în prihănirea lumii.

COPIIUL ARAB: Te ajut eu. Numa' să mă îndrume cineva.

CĂLUGĂRIȚA: Haide, copile! Caută tu niscaiva apă curată.
Acolo – înăuntrul cuhniei dărăpănate. Ar fi bine să am pânze fără
de sângele morții. Oricum, viața le va albi. Și tu, măicuță dragă,
întinde-te și desfă picioarele, lasă cale deschisă pruncului.

DOAMNA ÎN ALB: Solidaritatea durerii. Vor înțelege că
propria suferință poate fi binefăcătoare altora. Și-au amestecat
lacrimile propriei suferințe cu durerea altora.

CĂLUGĂRIȚA: Infirmiera care a îndurat chinurile bolii poate
alina durerile bolnavilor, săracul înțelege mai bine suferința
flămândului.

DOAMNA ÎN ALB: Păcătosul întors la Domnul va fi apostolul
mântuirii păcătoșilor.

- the sinner...
- le pécheur...
- der Sünder...
- il peccatore...
- (în arabă)...

COPIIUL ARAB: Ea va fi mama mea și eu voi fi fratele nou-
născutului.

DOAMNA ÎN ALB: Suferința este legea supremă, legea sacrificiului sub care trăiește omul.

(Călugărița o întinde pe fetișcana însărcinată peste cadavrele nemișcate, care parcă se leagă ca un pat menit a sprijini nașterea.

Copilul îi spală picioarele și mâinile.

Fetișcana geme – un țipăt ascuțit.

Muzica asurzitoare se împletește cu gemetele femeii. Doamna în alb pare că dirijează durerea și sunetul. Mormanul de trupuri însângerate prinde viață și se mișcă, alunecă, plutește pe valurile muzicii, în timp ce Călugărița face semnul crucii, binecuvântând sfios.)

CHELNERUL (*însăimântat*): Ați înnebunit amândouă. Voi nu vedeți că morții sunt vii? Avem nevoie de ajutor. Urgent.

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ: Cântă lăutarii. Ei n-au murit?

CHELNERUL: Țștia au șapte vieți. Supraviețuiesc întotdeauna. Uită-te și tu! (*trage de Copilul arab*) Și tu, micuțule! Și voi nu vedeți că ăștia se mișcă?

DOAMNA ÎN ALB: Taină! În taina muzicii.

CĂLUGĂRIȚA: Doamne, iartă-ne. Iartă – fiii oamenilor.

CHELNERUL: ...că doar nu s-a coborât Sfântul Duh să le dea viață...

CĂLUGĂRIȚA: Nu huli împotriva Duhului Sfânt, că nu vei avea iertare în veac.

CHELNERUL: Doamne, iartă-mă. Și pe voi, că nu vedeți viața printre morți. Să sunăm la unu-unu-doi. Unde-i telefonul? Chiar nu înțelegeți că avem nevoie de ajutor?

COPIIUL ARAB: Poftim mobilul. L-am primit de la tata. Zicea să-l port mereu. Nu se știe când am nevoie. *(se întoarce spre Călugărița)* Ai mei! Părinții mei sunt acolo și mișcă! *(începe să plângă)*

CĂLUGĂRIȚA: În tine au nădăjduit. Nădăjduit-au în tine și i-ai izbăvit, copile. Caută-i printre cuvintele greșelilor voastre. Caută.

CHELNERUL: V-am îndeplinit ordinele întotdeauna. Aici. Pe terasa asta blestemată. *(la poziție de drepti, cu mâinile deasupra frunții.)* Ordonăți. Da! Să trăiți! Am înțeles! Le-am împrăștiat notele de plată după cum ați poruncit. Anapoda. Dacă nu era fără rost, înseamnă că explozia nu trebuia să înflorească. Dacă n-ar fi tunat și fulgerat, ei n-ar fi aici un morman mișcător. Și dacă sunt o amestecătură de carne și sânge, de ce nu-i ajuți în vreun fel? Un telefon. Un simplu telefon. Unu-unu-doi, unu-unu-doi... Sau unu-unu-trei. Sau unu-unu-patru. Sau unu-unu-cinci?

FETIȘCANA ÎNSĂRCINATĂ *(urlă)*: Adunați note de plată în loc să mă ajutați! Vorbiți cu morții!

CĂLUGĂRIȚA: Ceea ce a fost ascuns înlăuntrul vostru, adormit, nefolosit, a ieșit la lumină. Dezlegați, descătușați sfințenia și slava...

(Se apleacă deasupra femeii, cheamă cu gesturi de sacerdot, îndeamnă parcă mormanul morții să o ajute.)

(Chelnerul și Copilul arab îngenunchează la căpătâiul femeii însărcinate.)

DOAMNA ÎN ALB (*dispare încetul cu încetul. I se aud vorbele amestecate cu muzica*):

Pentru că
Moartea se naște din
Viață
Și Viața se naște din
Moarte.

- la Vie – la Mort...
- Life – Death...
- das Leben – der Tod...
- la Vita – la Morte...
- (în arabă)

(Muzica tot mai puternică se împletește cu vorbele, acoperindu-le în cele din urmă.)

- FINE -

CUPRINS

LA PORȚILE LUMII / 5

ACTUL I / 5

ACTUL AL II-LEA / 36

CÂȚI SUNTEM? CINE SUNTEM? / 71

ACTUL I / 71

ACTUL AL II-LEA / 85

TERASA. UNDEVA, CÂNDVA, PE O TERASĂ A LUMII / 109

PARTEA I / 109

PARTEA A II-A / 129

PARTEA A III-A / 138

ISBN 978-973-8099-01-2

